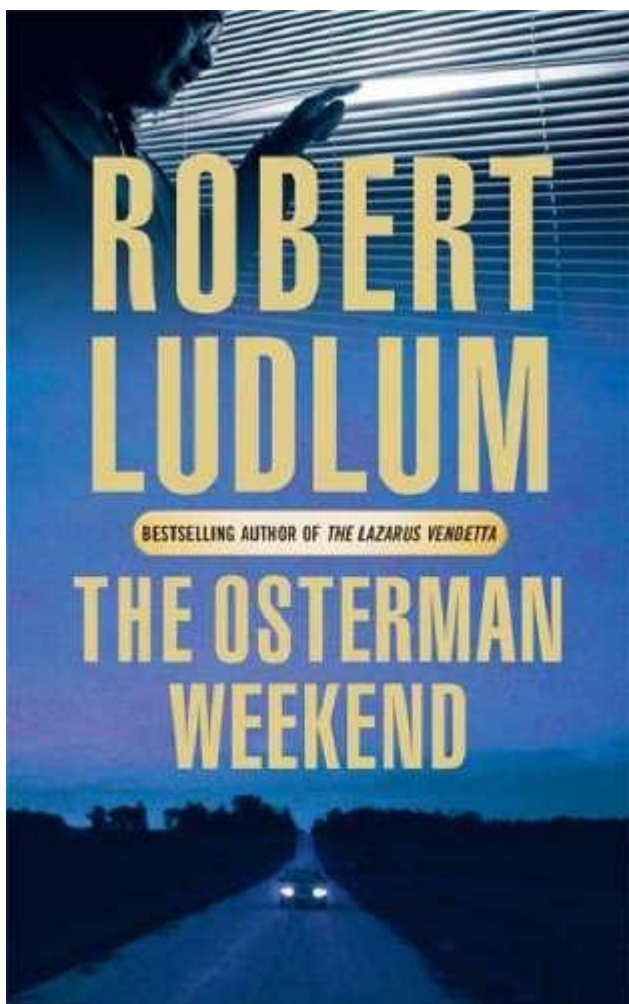

ROBERT
LUDLUM
OSTERMANOV
VIKEND

Sedl Veli je selo u Nju Džerziju.

Barem su prvi osnivači poseda, osluškujući signale opasnosti koji su dolazili sa Menhetna od više srednje klase u propadanju, zatekli selo kada "su zaposedali njegove šumovite predele krajem tridesetih godina.

Na belom znaku u obliku štita piše SELO SEDL VELI OSNOVANO 1862. .

Dobrodošli

„Dobrodošli" je,ispisano malim slovima, zato što Sedl Veli nerado dočekuje došljake, sve one vikendaše koji vole da gledaju zabave meštana. Dva policijska automobila patroliraju putevima nedeljom po podne.

Trebalo bi, takođe, primetiti da na znaku za Sedl Veli ne piše SEDL VELI, NJU DŽERZI pa čak ni I vec samo SEDL VELI, NJ. DŽ. SEDL VELI.

Selo ne priznaje nikomu višu vlast; ono je svoj sopstveni gazda. Izolovano, bezbedno, neoskvrnavljeno.

Jednog nedavnog julskog nedeljnog popodneva, jedan od dva patrolna automobila iz Sedli Velija izgledao je neobično uposlen. Beli automobil sa plavim prugama vozio je brže nego obično. Išao je sa jednog kraja sela na drugi ulazeći u stambene delove ispred, iza i sa strane prostranih lepo uređenih zelenih površina.

Ova naročita patrolna kola tog posebnog nedeljnog popodneva behu primećena od nekoliko stanovnika Sedli Velija.

Namera je i bila da budu primećena.

Bio je to deo plana.

Džon Taner, u starim teniskim gaćicama i prljavoj košulji, sa patikama bez čarapa, čistio je svoju veliku garažu oslušujući jednim uhom zvukove koji su dopirali sa njegovog bazena. Njegov dvanaestogodišnji sin Rajmond imao je društvo, i Taner bi povremeno izašao na put da sa druge strane dvorišta pogleda i uveri se da su deca dobro. U stvari, izlazio je jedino kada bi se galama svela na običan razgovor ili kada bi nastala tišina.

Tanerova žena Alisa je, u dosadno istovetnim razmacima, dolazila u garažu kroz vešernicu da bi mužu rekla šta sledeće da izbací. Džon nije voleo da baca stvari, a gomilanje starudije nju je nerviralo. Ovaj put se okomila na polomljen razastirač trave koji je nedeljama ležao u dnu garaže.

Džon je primetio njen pokret. „Mogao bih ga postaviti na uvrnutu gvozdenu šipku i prodati Muzeju moderne umetnosti“, reče. „Ostaci bivših nepravdi. Prabaštovanski period.“

Alisa Taner se nasmeja. Njen muž zapazi još jednom, kako je već godinama zapažao, da je to prijatan smeh.

Ja ću ga odvući na trotoar. Oni to kupe ponedeljkom.“ Alisa se uputi ka ostacima razastirača. „Dobro, ja ću to da uradim.“ „Ne, nećeš. Ti ćeš se na pola puta predomisлити.“ Njen muž podiže razastirač preko mašine za šišanje trave dok Alisa priđe sa bočne strane malog automobila „trijumf, kojim se ponosila kao svojim

„statusnim simbolom“. Kada je povukla razastirač niz put, odmah je otpao desni točak. Oboje se nasmejaše. „To bi učvrstilo ugovor sa muzejem, Upravo je neodoljiv.“ Alisa odvrati pogled i prestade se smeјati. Četrdesetak metara od njihove kuće beli patrolni automobil

lagano je klizio Putem voćnjaka. „Gestapo danas čuva seljake“, reče. „Šta?“ Taner pokupi točak i ubaci ga u razastirač. „Elita Sedli Velija je na zadatku. Ovo je drugi ili treći put da idu Putem voćnjaka.“

Taner pogleda u patrolna kola. Vozač, policajac Dženkms, uzvratu mu pogled. Nije mahnuo rukom u znak pozdrava. Nikakav znak prepoznavanja. Ipak, poznavali su se, ako nisu bili i prijatelji. „Možda je pas smoć previše lajao.“ * „Dadilja nije ništa rekla.“ „Dolar i po na sat dovoljno je za Gutanje.“ „Biće bolje da to ostaviš, draga.“

Alisa prestade da razmišlja o policijskim kolima. „Ovako bez točka to postaje očeva stvar. Ja ću pogledati decu.“

Vukući razastirač za sobom, Taner se zaputi ka trotoaru a pogled mu privuče jarka svetlost udaljena pedesetak metara. Idući prema zapadu, Put voćnjaka skretao je ulevo iza grupe stabala. Stotinak metara odatle bili su najbliži Tanerovi susedi, Skanlanovi. Svetlost je, u stvari, bila odblesak sunca sa patrolnih kola, parkiranih pored puta.

Dvojica policajaca okrenula su se u sedištima i uporno su gledali natrag, sigurno su posmatrali njega. Nekoliko trenutaka ostao je nepomičan. Zatim je krenuo prema njima. Ova dvojica se okrenuše, upališe motor i odjuriše.

Taner zbunjeno pogleda za njima, a onda se polako vrati kući.

Policijska kola odjuriše prema Aleji bresaka; tu usporiše i vratiše se na patrolnu brzinu,

Ričard Tremajn sedeo je u dnevnoj sobi sa klima uređajima i gledao ragbi utakmicu na televiziji. Zaveses na velikim lučnim prozorima behu razmaknute.

Iznenada Tremajn ustade i ode do prozora. Patrolna kola su se opet pojavila. Samo su sada jedva milela.

„Ej, Džini!“ doviknuo je ženi. „Dođi malo ovamo.“

Virdžinija Tremajn graciozno siđe niz tri stepenika u dnevnu sobu. „Šta je bilo?“

Nisi me valjda zvao da mi kažeš da je ovaj ili onaj napravio poene?“

„Kada su Džon i Alisa bili s nama sinoć... jesmo li ja i on... bili u redu? Mislim, nismo bili previše glasni ili slično, je li tako?“

„Obojica ste bili zemljorani, ali ste bili prijatni. Zašto?“

„Znam da smo bili pijani. Nedelja je bila naporna. Ali nismo učinili ništa nepristojno?“

„Naravno da niste. Advokati i novinari su samo dekoracija. Ali zašto pitaš?"

„Do đavola, ta policijska kola prolaze pored kuće peti put."

„Oh!" Virdžinija oseti pritisak u stomaku. Jesi li siguran?"

„Ne mogu sred bela dana da pogrešim sa tim kolima."

„Mislim da ne možeš... Reče da je nedelja bila vrlo teška. Da li bi taj grozni čovek pokušao ..."

„Pobogu, nemoj! Rekao sam ti da to zaboraviš. On je brbljivac. Shvatio je sve suviše lično." Tremajn je nastavio da gleda kroz prozor. Policijska kola su odlazila.

„Ali tebi je stvarno pretio. To si mi ti rekao. Rekao je i da ima veza..."

Tremajn se lagano okrenu i zagleda se u ženu. „Svi mi imamo veza, zar ne? Neki čak i u Švajcarskoj?"

„Molim te, Dik. To je apsurdno."

„Naravno da jeste. Kola su otišla . . . verovatno nije ništa. U oktobru će dobiti povišicu i zato su aktivni. Verovatno zagledaju kuće za kupovinu. Nitkovi!

Zarađuju više nego što sam ja zarađivao čitavih pet godina po završetku prava."

„Mislim da si ti nervozan zbog mamurluka. Eto, to ti je."

„Verovatno si u pravu." Virdžinija je posmatrala muža. On je nastavio da zuri kroz prozor. „Služavka želi slobodnu sredu. Ješćemo van kuće, važi?"

„Važi." On se nije okrenuo.

Njegova žena se pope u hodnik. Osvrnu se i pogleda muža; sada ju je gledao pravo u oči. Na njegovom čelu behu izbile graške znoja. A soba je bila sveža.

Patrolna kola policije Sedli Velija išla su prema istoku ka Putu 5, koji je bio glavna veza sa Menhetnom udaljenim dvadeset šest milja. Zaustavila su se na putu nasuprot Izlazu 10A. Policajac koji je sedeo do vozača uze dvogled i počeo da prati vozila koja su napuštala izlaznu rampu. Dvogled je bio marke „cajslkon".

Posle nekoliko minuta potapša vozača, Dženkmsa, koji je gledao kroz otvoren prozor. Predade mu dvogled i pokaza koji automobil da prati. Reče samo:

„Provereno."

Dženkins upali kola i krenu prema jugu, Uze radiotelefon.

„Kola dva. Prekidamo patroliranje. Idemo autoputem prema jugu. Pratimo zeleni kombi marke „ford“. Njujorška registracija. Krcat crnjama.“ Odgovor stiže uz pucketanje. „Razumeli smo, kola dva. Gonite ih do kraja.“

„Hoćemo. Bez brige. Gotovo.“

Patrolna kola sjuriše se niz dugu strminu ka Putu 5. Na autoputu Dženkins pritisnu gas do daske i auto jurnu po glatkoj površini. Za šezdeset sekundi brzinomer je bio na podeoku sto pedeset.

Četiri minuta kasnije usponše na velikom zavoju. Nekoliko stotina metara od zavoja behu dve telefonske govornice obložene alummijumom, a jarko julsko sunce odbijalo se od stakla i metala.

Zaustaviše se kod znaka i Dženkinsov drugar izađe.

„Imaš li desetoparac?“

„Pobogu, Mekdermote!“ Dženkins se nasmeja. „Petnaest godina na terenu i ne nosiš sitniš da bi telefonirao.“

„Nemoj da mudruješ. Imam petake, ali jedan je sa glavom Indijanca.“

„Na.“ Dženkins izvadi novčić iz džepa i dade ga Mekdermotu. „Ne bi trebalo desetoparcem sa likom Ruzvelta da daješ znak za uzbunu.“

„Ne znam šta bi trebalo.“ Mekdermot ode do govornice, gurnu škripava vrata i okrenu „O“. U govornici je bilo toliko zagušljivo da je stopalom zadržao vrata da se ne zatvore.

Ja ću do raskršća“, do viknu mu Dženkins kroz prozor automobila. „Pokupiću te na drugoj strani.“

„U redu. . . Dajte mi Nju Hampšer. Pozivni za oblast trijedandva.“

Šestpetčetirinulajedan. Ime Leder.“

Nije bilo nikakve greške. Mekdermot je pozvao državu Nju Hampšer i centrala ga je spojila. Međutim, on nije mogao da zna da ovaj broj neće da probudi nijedan telefon u državi Nju Hampšer. Jer negde, u nekoj podzemnoj složenoj centrali sa hiljadama linija, aktivirao se sićušan relej i mala namagnetisana šipka zatvarala je prostor od jedne četvrtine inča i uspostavljala drugu vezu. Ta veza je bila uzrok ne zvona već laganog brujanja jednog telefona dvesta šezdeset tri milje južno od Sedli Velija.

Ovaj telefon se nalazio, u kancelariji na drugom spratu crvene zgrade oko koje je na udaljenosti od četrdeset metara bila tri i po

metra visoka ograda sa provedenom strujom. Bilo je još možda takvih deset zgrada, sve međusobno povezane da grade jedan blok. Izvan ograde rasla je gusta šuma. Mesto se zvalo Mekim, Virdžmija.

Kompleks je pripadao Centralnoj obaveštajnoj službi (CIA). Izolovan, siguran, neoskrnavljen.

Čovek koji je sedeo za stolom u kancelariji na drugom spratu zgnječi cigaretu s olakšanjem. Sa nestrpljenjem je očekivao poziv. Ispunjen zadovoljstvom primeti da se točkici na spravi za snimanje počеше automatski da vrte. Podiže slušalicu.

„Ovde Endrus. Da, da, ja preuzimam račun.“

„Leder izveštava“, stigoše reci preusmerene iz države Nju Hampšer.

„U redu. Traka ide, Leder.“

„Potvrđujem prisustvo svih osumnjičenih. Kardo novi su upravo stigli s aerodroma .Kenedi.“

„Znali smo da sleće ...“

„Zašto smo, onda, do đavola, morali da jurimo ovamo?“

„Taj autoput, Put 5, je oštećen. Mogao je da ima udes.“

„U nedelju po podne?“

„U svako doba. Hoćeš li da ti pročitam statistiku za taj put?“

„Do vruga s tim kompjuterima ...“

Endrus slegnu ramenima. Ljudi sa terena se uvek zbog nečega ljute. „Kako sam te čuo, sva tri para osumnjičenih su tu. Tačno?“

„Tačno. Tanerovi, Tremajnovi i Kardonovi. Svi na koje računamo. Svi čekaju. Ovi prvi su obavešteni. Kod Kardonea ćemo biti za nekoliko minuta.“

„Ima li još nešto?“

„Za sada ne.“

„Kako žena?“

„Dženkins je srećan čovek. On je neženja. Lilijen neprestano zagleda one kuće i hoće da kupimo jednu.“

„Ne od naše plate, Mekdermot.“ „To joj ja govorim. Hoće da me pokvari.“ Istog trena Endrus je reagovao bolno na Mekdermotovu šalu. „Kažu da će plata biti još gora.“ „Nemoguće . . . Evo Dženkinsa. Bićemo u vezi.“

Džozef Kardone napravi krug „kadilakom“ i parkira se ispred kamenih stepenica koje su vodile ka velikim hrastovim vratima.

Ugasi motor i protegnu se savijajući laktove ispod krova. Odahnu i probudi sinčice od šest i sedam godina. Treće dete, devojčica od deset godina, čitala je neki strip.

Pored Kardonea sedela je njegova žena, Beti. Ona pogleda kuću.

„Lepo je otići, ali je lepše vratiti se.“

Kardone se nasmeja i spusti svoju tešku ruku na njeno rame. „Mora stvarno tako da misliš.“

„Naravno.“

„Jasno mi je. To kažeš svaki put kada se vratimo kući. Baš te iste reci.“

„Lepa je ovo kuća.“

Kardone otvori vrata. „Ej, princezo . . . postaraj se za braću i pomogni mami oko manjeg prtljaga.“ Kardone izvadi ključeve iz kola i krenu prema prtljažniku. „Gde je Lujza?“

„Verovatno neće doći pre utorka. Znaš da smo se vratili tri dana ranije? Do tada sam joj dala slobodno.“

Kardone se malo lecnu, Pomisao na ženinu kuhinju nije mu bila prijatna, Ješćemo napolju.“

„Danas ćemo morati. Treba dugo vremena da se stvari odmrznu.“
Beti Kardone krenu uz kamene stepenice vadeći iz tašnice ključ od ulaznih vrata.

Džo je prečuo primedbu svoje žene. Bio je gurman, ali mu se nije dopadao način na koji je njegova supruga pripremala hranu. Bogate debitantkinje sa Kestenovog brega ne mogu kuvati kao dobre italijanske mame iz južnog dela Filadelfije.

Sat vremena kasnije klimauređaji su bili u punom pogonu u celoj velikoj kući, pa je ustajali vazduh, koji se nije menjao gotovo dve sedmice, ponovo postajao snošljiv. On je držao do svih lepih stvari. Bio je izuzetno uspešan sportista njegova staza uspeha, kako društvenog tako i finansijskog. Izašao je na prednji trem i pogledao je na travnjak sa velikom vrbom u sredini. Baštovani su sve lepo održavali. I morali su. Njihove cene behu smešne. Inače, cene ga više nisu uopšte interesovale.

Iznenada se ponovo pojaviše. Patrolna kola. To je treći put da ih vidi otkad je sišao sa autoputa. „Ej, vi! Stanite!“

Dvojica policajaca se zgledaše i kao da htedoše da odjure. Međutim, Kardone potrča ka drumu. „Ej!“

Patrolna kola se zaustaviše. „Šta je to sa policijom? Ima li nekih problema?“ „Ne, g. Kardone. Ovo je vreme odmora. Samo proveravamo prema našem rasporedu kada se ko vraća. Vi ste stigli na vreme popodne, pa smo hteli samo da proverimo da li ste to sigurno vi. Skinite svoju kuću sa liste za proveru.“

Džo je pažljivo posmatrao policajce. On je znao da dotični laže, a policajcu je bilo jasno da on to zna. „Za to ste plaćeni.“ „Trudimo se, g. Kardone.“ „Verujem da se trudite.“ „Do viđenja, gospodine.“ Patrolna kola odjunše. Džo je gledao za njima.

U kancelariju je mislio da ide tek sredinom nedelje, ali je sada morao promemti plan. Otići će u Njujork sledećeg jutra.

Nedeljom po podne, između pet i šest, Taner se zatvarao u svoju radnu sobu, obloženu orahovim drvetom sa tri televizora, da bi pratio istovremeno tri različita TVintervjua.

Alisa je znala da njen muž mora to da gleda. Kao direktor Programa zajedničkih vesti, morao je da prati i rad konkurencije. Međutim, Alisa je smatrala da ima nečeg opakog u tome što čovek sedi sam u polumračnoj prostoriji i gleda istovremeno tri televizijska programa, pa ga je zbog toga stalno korila.

Danas je Taner podsetio svoju ženu da će morati da propusti sledeću nedelju doći će Berni i Lejla, a vikend Ostermanovih nikada ništa nije poremetilo. Tako je sedeo u zamračenoj sobi znajući savršeno šta će videti.

Svaki direktor programa bilo koje mreže imao je svoj omiljen program, kojem je posvećivao posebnu pažnju. Za Tanera je to bio Vudvordov šou. Bese to pola sata u nedeljno popodne kada su najbolji analitičari poslovnih vesti razgovarali sa pojedincima, obično sa kontroverznim ličnostima sa udarnih novinskih stubaca.

Danas je Čarls Vudvord razgovarao sa rezervom, podsekretarom Ralfom Eštonom iz Ministarstva. Sekretar lično je iznenada odustao, tako je pozvan Ešton.

Ministarstvo je tu učinilo ogromnu grešku. Ešton je bivši prozaičan biznismen bez duha, a glavna mu je odlika bila sposobnost da diže lovu. Neko je učinio veliku grešku samim tim što ga je uopšte uzeo u obzir da predstavlja Administraciju.

Ukoliko nisu postojali neki drugi motivi.

Vudvord će ga raščerečiti.

Dok je Taner slušao Eštonove vrdave isprazne odgovore, shvatio je da će mnogi u Vašingtonu ubrzo međusobno da razgovaraju telefonom. Vudvordova uljudna izmotavanja nisu mogla prikriti sve veće suprotstavljanje podsekretaru. Reporterski instinkt bio je paralisiran; ubrzo će Vudvordov ton postati leden i Ešton će biti razbucan. Uljudno, naravno, ali ipak masakriran.

Taner se uvek osećao zbunjeno kada je gledao nešto slično.

Pojačao je ton drugog televizora. Teškim nazalnim tonovima voditelj je opisivao sastav i položaj stručnjaka koji će upravo razgovarati sa predstavnikom Gane u Ujedinjenim narodima. Crni diplomata je svima izgledao kao da je dospeo na giljotinu pred skupom muških madam Defarže. Vrlo belih, dobro plaćenih madam Defarže!

Tu nema konkurencije.

Treća TVmreža je bila bolja, ali ne dovoljno dobra. Ni ona nije konkurencija.

Taner odluči da više ne gleda. Bio je i suviše ispred njih da bi brinuo, a Vudvordovu traku će videti sutradan. Bilo je tek pet i dvadeset, i sunce je još obasjavalo bazen. Čuo je povike kćeri koja se vraćala iz mesnog kluba, kao i bezvoljan odlazak Rajmondovih prijatelja iz dvorišta. Familija je bila na okupu.

Njih troje sigurno sede napolju čekajući da on završi gledanje televizije i da upali vatru za roštilj.

Iznenadiće ih.

Isključi televizore, odloži olovku i notes i ustade. Bilo je vreme za piće.

Taner otvori vrata radne sobe i uđe u dnevnu sobu. Kroz zadnje prozore vide kako se Alisa igra sa decom na bazenu. Skakali su jedno za drugim sa odskočne daske.

Smejali su se.

Alisa je zaslužila da uživa. Još kako je zaslužila!

Promatrao je svoju ženu. Skakala je u vodu na noge, i brzo izranjala da bi bila sigurna da je sve u redu s osmogodišnjom Dženet koja je skakala iza nje.

Veličanstveno! Posle toliko godina sada je bio zaljubljen u svoju ženu više nego ikada pre.

Seti se patrolnih kola, a onda odbaci tu pomisao. Policajci prosto traže skrovito mesto da se odmore ili da slušaju na miru prenos

utakmice, Čuo je da tako rade policajci u Njujorku. Zašto ne bi i u Sedli Veliju? Sedi Veli je mnogo bezbedniji od Njujorka.

Sedl Veli bese, verovatno, najbezbednije mesto u svetu. Barem je tako izgledao Džonu Taneru tog naročitog popodneva.

Ričard Tremajn isključi svoj jedini televizor desetak sekundi nakon što je Džon Taner isključio svoja tri. Njegova momčad je ipak pobedila.

Minula ga je glavobolja, a s njom i njegova razdražljivost. Džini je bila u pravu, pomislio je. Bio je prosto mamuran. Nema nikakvog razloga da se istresa na familiji. Osećao je da mu je stomak bolje. Neki zalogaj bi ga potpuno doveo u red.

Možda će nazvati Džonija i Ali i'povesti Džini na Tanerov bazen.

Džini je neprestano pitala zašto nemaju sopstven bazen. Svi znaju da su njihovi prihodi nekoliko puta veći od Tanerovih. To je jasno kao dan. Ali Tremajn je znao zašto ga nemaju.

Bazen bi bio onaj jedan simbol previše. Bilo bi to previše sa četrdeset četiri godine.

Dosta je i to da su se preselili u Sedl Veli kada mu je bilo trideset osam. Kuća vredna sedamdeset četiri hiljade dolara • u trideset osmoj godini. Sa platom nižom za pedeset hiljada dolara. Bazen može pričekati njegov četrdeset peti rođendan.

Tada će imati smisla.

Naravno, ono što ljudi klijenti nisu znali jeste to da je on završio pravo na Jalu i bio među pet odsto najboljih studenata iz generacije, te da je bio pripravnik u Komori, da bi potom proveo tri godine na dnu lestvice u sadašnjoj firmi pre nego što je uopšte počeo da zarađuje. Kada je, međutim, počeo da zarađuje, poteklo je obilato.

Tremajn iziđe u dvorište. Džini i njihova trinaestogodišnja kći Peg podrezivale su ruže pored belog arbora. Čelo dvorište pozadi kuće, parcela od pola jutra, bese obrađeno i doterano. Cveća je bilo svuda. Bašta je bila Džinina dokolica, hobi i zanimanje posle seksa prava, strast. Ništa, zaista, ne može da zameni seks, pomisli njen muž nesvesno se smešeći.

„Evo me da vam pomognem“, doviknu Tremajn idući prema ženi i kćeri.

„Osećaš se bolje“, reče Virdžinija smešeći se.

Pogledaj ih, tata! Zar nisu divne?" Njegova kćer je držala buket crvenih i žutih ruža.

„Krasne su, dušo."

„Dik, jesam li ti rekla? Berni i Lejla lete na istok iduće nedelje. Ovde će biti u petak."

„Džoni mi je rekao... Vikend Ostermanovih. Moraću da povratim formu."

„Mislila sam da si vežbao sinoć."

Tremajn se nasmeja. Nikada se nije izvinjavao kada se napije, a događalo se to retko, i nikada nije bio neugodan. Osim toga, prethodne noći je trebalo da se napije. Bese to teška nedelja.

Njih troje se vratiše pred kuću. Virdžinija je uzela muža pod ruku. Pegi, za koju otac pomisli da je veoma izrasla, nasmeši se vedro. Telefon zazvoni.

„Ja ću!" Peg jurnu pored njih.

„Zašto ne?" reče otac prividno ozlojeđen. „Nije nikada za nas!"

„Jednostavno moramo da uvedemo telefon za nju." Virdžinija Tremajn vragolasto uštinu muža.

„Vas obadve me gurate u blagostanje."

„Za tebe je, mama. Gospođa Kordone." Pegi prekri slušalicu rukom. „Molim te, nemoj dugo, mama. Kerol Braun je rekla da će me zvati kada dođe kući. Znaš, rekla sam ti. Onaj mali, Čoati."

Virdžinija Tremajn se nasmeši, razmenjujući sa kćerkom zaverenički pogled.

„Neće Kerol pobeći s njim, a tebi da ne kaže. Trebaće joj raspust duži od nedelju dana."

„O, mama!"

Ričard ih je gledao sa zadovoljstvom. Bilo je to u isto vreme prijatno i umirujuće.

Džini lepo vaspitava njihovo dete. Niko to ne može osporiti. Znao je da ima i onih koji kritikuju Džini, koji govore da se oblači malo... upadljivije. Čuo je on taj izraz i znao je da znači nešto drugo. Ali deca. Sva deca su se jatila oko Džini. To je veoma važno. Možda njegova žena zna što većina drugih žena ne zna.

Stvari... „stvari" idu svojim tokom, pomisli Tremajn. Čak i krajnja sigurnost, ako je verovati Barniju Ostermanu.

Baš lep život.

Telefoniraće Džou ako Džini i Beti ikada završe razgovor. Zatim će nazvati Džona i Ali. Pošto završe Džonijevi TVprogrami. Možda bi njih šestoro mogli poći u klub na nedeljno piće. Iznenada ga osinu sećanje na patrolna kola. Odmah odbaci tu misao. Bio je nervozan, razdražljiv, lebdeo je. Ipak, da se suoči s istinom. Nedelja po podne, a gradska skupština je insistirala da policija temeljito proverava stambene četvrti svakog nedeljnog popodneva.

Čudno, mozgao je. Nije računao da će se Kardoneovi vratiti tako brzo. Mora da su Džoa zvali iz kancelarije da stigne u ponedeljak. Tržište je načisto poludelo.

Posebno roba široke potrošnje, Džoova specijalnost.

Beti potvrdno odgovori na Džoovo pitanje preko telefona. Rešen je problem večere. U klubu nije bilo loše, iako nikada nisu saznali tajnu dobrog' predjela. Džo je stalno ponavljao šefu da se mora koristiti denovska, a ne jevrejska narodna salama, ali je šef bio povezan sa dobavljačem Jevrejinom, pa običan član kluba ništa tu nije mogao. Čak ni Džo, verovatno najbogatiji među njima. Sa druge strane, on je bio Italijan ne katolik, ali ipak Italijan a bese prošla tek decenija otkad je mesni klub u Sedli Veliju dozvolio pristup i Italijamma. Vrlo brzo primaće i Jevreje to će biti prilika za slavlje.

Zbog te prećutne netrpeljivosti koja nikada nije izgovorena Kardoneovi, Tanerovi i Tremajnovi su posebno pazili na to da Bernija i Lejlu Osterman predstave u klubu kada god bi ovi dolazili na istok. Za njih šestoro jedno se moglo sa sigurnošću tvrditi. Nisu bili verski opterećeni.

Čudno je, pomisli Kardone kada je spustio slušalicu, čudno je da su ih Tanerovi sve sakupili. Džon i Ali Taner upoznali su Ostermanove u Los Anđelesu kada je Taner bio na samom početku. Sada se Džo pitao da li Džon i Ali stvarno znaju o vezi između Bernija Ostermana i njega i Dika Tremajna. O toj vezi nije se moglo tek tako razgovarati sa svakim.

Ona će na kraju rezultirati u samostalnost koju priželjkuje svaki čovek, za koju moli boga svaki zabrinut građanin; ima i opasnosti i rizika, ali on i Beti su s tim načisto. Kao i Tremajnovi i Ostermanovi. Razgovarali su o tome, analizirali, podrobno razmišljali, i kolektivno doneli odluku.

Možda bi se složili i Tanerovi. Ali Džo, Dik i Berni su se složili da prvi signal mora doći od samog Džona. To je bilo najvažnije. Nabacili su mu više puta, ali Taner nije odgovarao.

Džo uđe u sobu za vežbanje, zatvori teška tapacirana vrata, uključi paru i svuče se.

Navuče pantalone za preznojavanje i skide košulju sa sjajne čelične vešalice.

Nasmeši se kada vide inicijale na flannelskoj košulji. Samo devojka sa Kestenovog brega dala bi da se ušije monogram na košulji za preznojavanje.

Dž. A. K. Džozef Ambrucio Kardone.

Đuzepe Ambrucio Kardione. Drugo od osmoro dece iz braka Anđele i Umberta Kardione sa Sicilije, a kasnije iz južne Filadelfije. Na kraju, pravi građani.

Američke zastave zajedno sa bezbrojnim komercijalizovanim slikama Device Marije koja drži anđeosko dete, Hristosa plavih očiju i crvenih usnica.

Đuzepe Ambrucio Kardione izrastao je u krupnog, izuzetno jakog mladića koji je bio jedan od najboljih sportista koji su prošli kroz srednju školu u južnoj Filadelfiji. Bio je predsednik završnog razreda i dva puta biran u Svegradski učenički odbor.

Među mnogim ponuđenim stipendijama za koledž odabrao je onu koja donosi najveći prestiž, Princeton, koji je istovremeno bio najbliži Filadelfiji. Kao half i bek Princetona učinio je za svoj koledž ono što je izgledalo nemoguće. Izabran je u saveznu američku ekipu, prvi ragbista Princetona koji je ikada time počastvovan.

Nekoliko zahvalnih negdašnjih kolega doveli su ga na Vol Stnt. Skratio je ime u Kardone, pri čemu je zadnji samoglasnik jedva izgovaran. U tome bese nekoje uzvišenosti, mislio je. Nešto kao Kardoco. Ali nikome se nije moglo podvaliti; uskoro nije za to mario. Tržište se širilo, praktično eksplodiralo do te mere da su svi kupovali hartije od vrednosti. U početku je bio prosto čovek za mušterije.

Momak Italijan koji dobro radi, čovek koji može da razgovara sa novopečenim bogatašima sa novcem za trošenje: da razgovara onako kako ti novopečeni, još nervozni pri ulaganjima, mogu da shvate.

I to je moralo da se desi.

Italijani su osetljivi ljudi. Lepše im je da vode poslove sa svojim. Jedan broj mešetara Kaštelani, Latrone i Batele koji su se obogatili razvojem industrije, okrenuo se Kardoneu. Samo dva sloga. Zvali su ga Džoui. A Džoui im je našao zaklon od poreza, Džoui im je nalazio glavnu zaradu, Džoui im je našao sigurnost.

Lova je potekla, Glavnica posredničke agenture se gotovo udvostručila, zahvaljujući Džouovim prijateljima. Njujorška berza Vortington i Benet postala je Vortington, Benet i Kardone. Otuda je bio potreban samo mali skok za BenetKardone, deoničarsko društvo.

Kardone je bio zahvalan svojim drugarima. Ali razlog njegove zahvalnosti bio je i razlog što je malo zadržao kada je video da se patrolna kola često pojavljuju oko njegove kuće. Jer nekolicina drugara, možda i više od nekolicine, behu na rubu moži više nego na rubu podzemlja.

Završio je sa tegovima i popeo se na spravu za veslanje. Znoj ga je oblio i sada se osećao bolje. Strah od patrolnih kola počeo da iščezava. Na kraju krajeva, devedeset devet odsto familija iz Sedl Velija vraća se s odmora nedeljom. 'Ko je ikada čuo da se neko vraća s odmora sredom? čak i ako je dan kao takav zabeležen u policijskoj stanici, savestan narednik mogao bi ga smatrati greškom i promeniti ga u nedelju.

Niko se ne vraća sredom. Sreda je poslovan dan.

I ko bi uopšte smatrao ozbiljnom pomisao da Džozef Kardone ima neke veze s organizacijom Koza nostra? On je živi dokaz poslovne etike. Američka priča o uspehu. Sveamenkanac iz Prinstona.

Džo skide odelo za trening i uđe u saunu punu pare. Sede na klupu i duboko udahnu. Para je delovala prečišćavajuće. Posle gotovo dve nedelje francuskokanadske kuhinje njegovo telo tražilo je da se pročisti.

Glasno se smeja u sauni. Lepo je biti kod kuće, u pravu je njegova žena. Tremajn mu reče da će Ostermanovi stići u petak ujutro. Biće zabavno ponovo se sresti sa Bermjem i Lejlom. Nisu se videli skoro četiri meseca. Ali su se čuli.

Dve stotine pedeset milja južno od Sedli Velija, u Nju Džerziju, nalazi se onaj deo nacionalne prestomce koji se zove Džordžtaun. U Džordžtaunu ritam života menja se svaki dan u 5.30 ujutro. Pre toga ritam je lagan, aristokratski, čak delikatan.

Posle toga nastupa ubrzanje ne odjednom, već postepeno. Stanovnici ovog mesta, uglavnom muškarci i žene od uticaja i bogatstva, čiji su istovremeno i podanici, angažovani su oko svog prestiža.

Posle pet i trideset počinju igre.

Posle pet i trideset u Džordžtaunu je vreme za intrigarenje.

Ko se gde nalazi?... Zašto se tamo nalazi?

Izuzev u nedelju po podne, kada mutljivine razmatraju svoja dela iz protekle nedelje, i prikupljaju snagu za sledećih šest dana rata.

Neka bude svetlost i svetlost se pojavljuje. Neka bude odmor i on je tu. Ali i tu ima izuzetaka.

Na primer, Aleksandar Danfort, ađutant predsednika Sjedinjenih Država. Ađutant bez portfelja i bez posebno imenovanih funkcija.

Danfort je bio spona između Centrale za bezbednost iz podzemnih nivoa Bele kuće i Centralne obaveštajne agencije (CIA) u Meklinu, Virdžinija. On je bio savršen posrednik vlasti zato se nije nalazio nigde u evidenciji, pa ipak su njegove odluke bile među najvažnijima u Vašingtonu. Osim Administracije, njegov miran glas i drugi su slušali sa pažnjom. Tako je bilo godinama.

Ovog naročitog popodneva Danfort je sedeo sa pomoćnikom šefa CIE, Džordžom Groverom, ispod bugenvilije u svom malom dvorištu iza kuće, gledajući televiziju. Njih dvojica došli su do istog zaključka do kojeg je došao i Džon Taner, dve stotine pedeset milja severnije:

Čarls Vudvord će sutra napraviti darmar.

„Država će potrošiti celu mesečnu zalihu toaletpapira”, reče Danfort.

„Moraće. I ko je uopšte pustio Eštona da se pojavi? On ne samo da je glup već tako i izgleda. Glup i kolebljiv. Za ovaj program odgovoran je Džon Taner, je 1' tako?”

„Jeste”.

„Lukav kučkm sin. Bilo bi lepo uveriti se da je na našoj strani”, reče Grover.

„Faset nas je u to ubedio.” Razmeniše poglede. „Pa, video si dosje. Zar se ne slažeš?”

„Da, da. Slažem se. Faset je u pravu.”

„On obično jeste u pravu.”

Na stolu od keramike ispred Danforta behu dva telefona. Jedan crne boje sa spoljnim priključkom na zemlji. Drugi je bio crven, a njegov crveni kabel dolazio je iz kuće. Taj telefon nije zazvonio zabrujao je. Danfort ga podiže.

„Da. . . Da, Endrus. Dobro. . . Lepo. Nazovi. Faseta i reci mu da dođe ovamo. Je li Los Anđeles potvrdio za Ostermanove? Nema promena?. . . Odlično. Mi smo na raspolaganju.”

Bernard Osterman, sa Njujorškog koledža (C.C.NT), generacija '46, izvuče list iz pisaće mašine i pogleda ga. Dodajući ga tankom svežnju drugih papira, ustade.

Prođe oko bazena koji je imao oblik bubrega i dade rukopis svojoj ženi, Lejli, koja je ležala naga u pletenoj stolici.

I Osterman je bio go.

„Znaš, gola žena i nije posebno privlačna na suncu.”

„A ti uobražavaš da si portret u sivožutom?... Daj mi.” Uze papire i dohvati velike tamne naočari. „Je li ovo kraj?”

Berni potvrdno klimnu glavom. „Kada deca stižu kući?”

„Nazvaće sa plaže pre nego što krenu. Rekla sam Mariji da svakako telefoniraju.

Ne bih želela da Mervin u svojim godinama gleda gole devojke kako se sunčaju. U

ovom gradu ionako su odbojni prema tome.”

„U pravu si. Čitaj.” Berni skoči u bazen. Plivao je tamoamo velikom brzinom tri minuta... dok se nije sasvim zadihao. Bio je dobar plivač. U vojsci je bio instruktor za plivanje u Fort Diksu. Na tom vojnom bazenu zvali su ga „Brzi Jevrej”. Ali mu to nikada nisu govorili u lice. Bio je mršav čovek, ali čvrst. Da je Njujorški koledž imao ragbi tim, umesto ove dosetke, on bi bio kapiten te momčadi. Džo Kardone jednom reče Berniju da ga je on mogao iskoristiti u Prinstonu.

Berni se tada nasmejao. Uprkos površinskoj demokratizaciji armijskih veština stvarno je bila površinska Bernardu Ostermanu iz Tremont avenije, Bronks, nikada nije palo na pamet da preskoči tako trajne barijere i da uđe u Ligu. Možda je i mogao, jer je imao sposobnosti, ali o tome jednostavno nikada nije razmišljao.

Ne bi bilo prijatno tada te 1946. godine. Sada bi; stvari su se izmenile.

Osterman izađe stepenicama iz bazena. Dobro je što on i Lejla odlaze na nekoliko dana na istočnu obalu, u Sedl Veli. Kada god su tamo odlazili ličilo je na kratak, koncentnsan tok prijatnog života. Svi su uvek govorili da je istok jektičav, pod presijom znatno više od Los Anđelesa; ali nije tako. Samo je tako izgledao zato što je prostor za akciju više ograničen.

Los Anđeles, njegov Los Anđeles, što znači Burbank, Holivud, Beverli Hills, bese mesto gde se upražnjavalo pravo ludilo. Muškarci i žene koji sumanuto jure po odeljenjima dragstora. Sve je na prodaju, sve sa etiketama, svi se nadmeću u drečavim košuljama i sa narandžastim tregerima.

Ponekad je Berni poželeo da samo vidi nekoga odevenog u pravo odelo od finog crnog štofa. Nije da mu je to stvarno nešto značilo; nije mu mnogo bilo ni do prokletih prnja koje nose plemena iz Los Anđelesa. Možda je to samo stalno nepodnošljivo vredanje očiju.

Ili možda ulazi u jedno od svojih neraspoloženja. Bilo mu je svega dosta.

I nije bio fer, jer su ga u dragstoru lepo primali.

„Kako izgleda?“ upita ženu. .. „Prilično dobro. Možda ćeš imati i problem.“

„Šta?“ Berni zgrabi peškir sa stola. „Koji problem?“

„Možda skidaš previše slojeva. Previše bolno, možda.“ Lejla okrenu list kada se njen muž nasmeši. „Pričekaj trenutak i dozvoli da završim. Možda ćeš ovim nešto i ukebati.“

Berni Osterman sede na stolicu i prepusti se toplom kalifornijskom suncu. Na njegovim usnama je još titrao osmeh; znao je šta njegova žena misli, i to ga je bodrilo, Godine šablonskog pisanja nisu uništile njegovu sposobnost da skida slojeve kada poželi.

Ponekad mu ništa nije bilo važnije od toga. Da dokaže sebi da može još da radi.

Onako kako je radio u vreme dok su živeli u Njujorku.

Benu to lepi dani. Provokativni, uzbudljivi, ispunjeni predanošću i ciljem. Jedino što nije bilo ničega više samo predavanje i samo cilj. Nekoliko laskavih kritika koje su napisali drugi gnevni mladi pisci. Nazivali su ga prodornim, pronicljivim, oštrim. Neko čak izuzetnim.

To nije bilo dovoljno. Tako su on i Lejla došli u studio i s uživanjem uvežbali svoj dar za nastupajući svet televizije.

jednoga dana, pomisli Bernard Osterman, dogodiće se ponovo. Raskoš sedenja do mile volje da se to uradi. I napraviti veliku grešku, ako bude morao. Važno je bilo da ume tako da razmišlja. „Berni?“ „Da.

Lejla se pokri peškirom i povuče ručicu stolice, tako da se naslon podiže. „Divno, dragi. Stvarno mislim da je divno i verujem da znaš da neće odgovarati.“

„Ali to odgovara!“ „Oni neće imati mira.“ „Jebeš njih!“

„Plaćaju nas trideset hiljada za jedan sat drame, Berni. A ne za dva sata isterivanja duhova koje završava pogrebom.“

„Nije to isterivanje duhova. Radi se slučajno o žalosnoj priči koja počiva na vrlo stvarnim prilikama, a te prilike se ne menjaju. Hoćeš li da se odvezemo i pogledamo?“

„Oni to neće otkupiti. Želeće prepravke.“

Ja ih neću raditi!“

„A oni će se poravnati. Dobićemo petnaest hiljada.“

„Kučkin sin!“

„Znaš da sam u pravu.“

„Razgovori! Prokleti razgovori! Ove sezone Imaćemo značenje! Polemiku! . . .

Razgovor!“

„Njih mteresuju cifre. Buncanje u „Tajmsu“ ne prodaje dezodorans u Kansasu.“

„Majku im.“

„Smiri se. Plivaj još malo. Bazen je velik“ Lejla Osterman pogleda muža. Znao je šta znači taj pogled i nije mogao da se ne nasmeši. Malo tužno.

„U redu, sredi tekst.“

Lejla dohvati olovku sa stola. Berni ustade i priđe ivici bazena.

„Misliš da bi nam se Taner priključio? Ili možda misliš da ja priđem njemu?“

Njegova žena odloži olovku i pogleda ga. „Ne znam. Džoni je drukčiji od nas. . .“

„Drukčiji od Džoa i Beti? Dika i Džini? Ne primećujem da se mnogo razlikuje.“

„Ne bih ga saletala. On je još programski jastreb. Sećaš se da su ga zvali lešinar?“

Lešinar iz San Diega. On ima kičmu. Ne bih pristala da je savijam. Mogla bi da uzvrati."

„On razmišlja kao i mi. Razmišlja kao Džo i Dik. Kao mi."

„Ponavljam. Ne žaleći se. Možeš to zvati hvalisavom ženskom intuicijom, ali ne žaleći se... Mogli bismo se povrediti."

Osterman skoči u bazen i otpliva roneći na drugi kraj. Lejla nije sasvim u pravu, pomisli. Taner je beskompromisan urednik, ali je u isto vreme osećajno i osetljivo ljudsko biće. Nije Taner lud, vidi on šta se događa svuda. To je neminovno.

Sve se svodi na individualno preživljavanje.

Na mogućnost da radiš ono što želiš, Da pišeš o isterivanju duhova", ako si sposoban. I da ne brišeš o dezodoransima u državi Kansas.

Berni izroni i prihvati se za ogradu dišući duboko. Odbaci se i polako plivajući prsno vrati se ženi.

„Jesam li te saterao u čošak?"

„To nisi nikada mogao." Lejla je govorila dok je zapisivala. „Nekad sam u životu mislila da trideset hiljada dolara predstavlja sve svetsko bogatstvo. Bruklinova kuća Vajntraub nije bila najveći klijent Čejse Menhetna." Otkinu list iz notesa i stavi ga pod bocu pepsikole.

„Ja nisam poznavao taj problem", reče Berni hodajući kroz vodu. „Ostermanovi su, u stvari, nečujan ogranak Rotšilda."

„Znam. Vaše trkaće boje su žutomrkai narandzasta."

„Ej!" Berni se iznenada uhvati za ivicu i s uzbuđenjem pogleda ženu. „Jesam li ti rekao? Jutros je zvao trener iz Palm Springsa. Ono dvogodišnje malo, koje smo kupili, pretrčalo je šesto dvadeset metara za četrdeset jednu sekundu!"

Lejla Osterman ispusti notes u krilo i nasmeja se. „Znaš, mi imamo i previše! A ti hoćeš da igraš Dostojevskog!"

„Znam šta hoćeš da kažeš. . . Pa, jednog dana."

„Naravno. U međuvremenu, malo gledaj Kansas a malo one tvoje razmetljive konjiće."

Osterman se nasmeši i zaroni prema drugoj strani bazena. Još jednom pomisli na Tanerove. Na Džona i Ali Taner. Rado ih se sećao povodom Švajcarske. Ciriha ga je oduševio.

Bernard Osterman se bio odlučio. Ubediće nekako svoju ženu.

Sa Džonom Tanerom razgovaraće ozbiljno sledećeg vikenda.

Danfort prođe uskim hodnikom svoje kuće u Džordžtaunu i otvori vrata. Lorens Faset iz CIE nasmeši se i pruži ruku.

„Dobar dan, g. Danfort. Endrus me zvao iz Meklina. Sreli smo se samo jednom siguran sam da se ne sećate. Čast mi je, gospodine.”

Danfort pogleda ovog neobičnog čoveka i uzvрати osmeh. U dosjeu CIE piše da Faset ima četrdeset sedam godina, ali je Danfortu izgledao znatno mlađi. Široka pleća, jak vrat, lice bez bora i kratka plava kosa: sve ovo podseti Danforta da mu se bliži sedamdeseti rođendan.

„Naravno da se sećam. Uđite, molim.”

Kako Faset stupi u hodnik, pogled mu pade na nekoliko Degaovih akvarela na zidu. Priđe korak bliže. „Divni su.”

„Jesu. Jeste li vi stručnjak, g. Faset?”

„O, ne. Samo strastven amater. . . Žena mi je bila umetnica. Mnogo smo vremena proveli u Luvru.”

Danfort je znao da ne sme da se zadržava na Fasetovoj ženi. Bila je Nemica sa vezama u istočnom Berlinu. Tamo je i ubijena.

„Da, da, naravno. Ovuda, molim. Grover je pozadi. Gledali smo Vudvordov program.”

Iziđoše u popločano dvorište. Džordž Grover ustade iz stolice.

„Zdravo Lari. Stvari počinju da se kreću.”

„Izgleda tako. Za mene nikad prebrzo.”

„Mislim ni za nas”, reče Danfort. „Piće?”

„Ne, hvala, gospodine. Ako nemate ništa protiv, ja bih da ovo sredimo što brže.”

Sva trojica sedoše za sto od keramike. „Krenimo odande gde se sada nalazimo”, reče Danfort. „Šta je neposredan plan?”

Faset se zbuni. „Ja sam mislio da je sve raščišćeno preko vas.”

„Pročitao sam izveštaje. Hoću samo informaciju iz prve ruke.”

„U redu, gospodine. Prva faza je završena. Tanerovi, Tremajnovi i Kardoneovi su svi u Sedl Veliju. Nisu planirali nikakav skori odmor, biće tamo cele nedelje. Ovu informaciju su potvrdili svi naši izvori.

U gradu ima trinaest agenata i ove tri familije će biti pod stalnom prismotrom...

Prisluškivači su postavljeni na sve telefone. Ne mogu se isključiti.

„Los Anđeles je ustanovio da Ostermanovi lete u petak linijom br. 509, sa dolaskom na aerodrom „Kenedi” u 4,50 po istočnom

dnevnom vremenu. Oni obično idu taksijem direktno u predgrađe. Taksi će, normalno, biti praćen.

„Ako do tada budu dosledni sebi“, ubaci se Grover.

„Ako ne budu, neće leteti tim avionom... Sutradan dovodimo Tanera u Vašington.“

„On, za sada, ne sluti ništa, je li tako?“ upita Danfort.

„Ništa osim patrolnih kola, koja ćemo upotrebiti ako bude pokušao da okleva sutra ujutro.“

„Kako mislite da će on to da prihvati?“ Grover se nagnu u stolici.

„Mislim da će ga šokirati.“ „Može da odbije saradnju“, reče Danfort.

„To je malo verovatno. Ako ja budem radio svoj posao, on neće imati izbora.“

Danfort pogleda tog jakog, mišićavog čoveka koji je govorio tako uverljivo.

„Nestrpljiv si da uspemo, zar ne? Veoma si vredan.“

„Imam razloga da budem.“ Faset uzvрати pogled starcu. Kada je ponovo nastavio da govori bilo je to u prozaičnom tonu. „Ubili su mi ženu. Pregazili su je i Kurfirštendamu u dva sata ujutro dok su mene držali u pritvoru. Pokušavala je da me nađe. Jeste li znali to?“

„Pročitao sam dosje. Primite najtoplije saučešće...“

„Ne treba mi nikakvo saučešće. Naredbe su stigle iz Moskve. Trebaju mi oni. Hoću Omegu.“

DRUGI DEO

PONEDELJAK

UTORAK

SREDA
ČETVRTAK

Ponedjeljak 10.15 pre podne

Taner iziđe iz lifta i pođe tepihom hodnika prema svojoj kancelariji.

U

magnetoskopu je proveo dvadeset pet minuta gledajući Vudvordovu traku. Ona je potvrdila ono što su donele novine: Čarls Vudvord je prikazao podsekretara Eštona kao političku kljusinu.

Mora da su mnogi u Vašingtonu zbunjeni, pomisli.

„Pravi šou, zar ne?” reče njegova sekretarica.

„Neviđeno, kako bi rekao moj sin. Mislim da ne možemo očekivati mnogo poziva na večeru u Beloj kući. Ima li telefonskih poziva?”

„Iz celog grada. Uglavnom čestitke; ostavila sam imena na vašem stolu.”

„To je ohrabrujuće. Mogu mi zatrebati. Ima li još nešto?”

„Da, gospodine. Dva puta je zvao izvesni Faset.”

„Ko?”

„Gospodin Lorens Faset.”

„Oduvek saradujemo sa Krenstonom.”

„To sam i ja mislila, ali on reče da je hitno.”

„Možda Ministarstvo hoće da nas uhapsi pre zalaska sunca.”

„Sumnjam u to. Pričekali bi nekoliko dana da bi izgledalo manje politički.”

„Bolje da ga odbijete. Njima je sve hitno.” Taner uđe u kancelariju, sede za sto, i poče da čita poruke. Smešio se; čak je i konkurencija impresionirana.

Telefonski pult zabruja. „Na jednom je g. Faset, gospodine.”

„Hvala.” Taner pritisnu pravo dugme. „Gospodin Faset? Izvinjavam se, bio sam napolju kada ste zvali.”

„Ja se moram izviniti”, reče uljudan glas na drugoj strani linije. „Radi se o tome da ja danas imam težak raspored, a vi ste mi glavni.”

„U čemu je problem?”

„Rutinska, ali hitna stvar, najbolje da tako kažem. Papiri za Stanfordovu redakciju vesti, koje ste deponovali kod nas u maju, nekompletni su.”

„Šta?” Džon se seti da mu je Krenston iz Federalne policije nešto rekao pre nekoliko nedelja. Takođe se setio da je Krenston rekao da je nevažno. „Šta nedostaje?”

„Vaša dva potpisa za jednu stvar. Na sedamnaestoj i osamnaestoj strani. I prekid radova na projektovanom uslužnom Centru za šestomesečni period počevši od januara.“

Džon Taner se sada svega setio. Bila je to Krenstonova greška. Stranice sedamnaest i osamnaest su nedostajale iz fascikle koja je poslata Taneru na potpis iz Vašingtona po nalogu zakonskog predstavnika informativne mreže a slučaj povodom gradnje Centra trebalo je da ostane otvoren još jedan mesec, zavisno od odluke mreže. I s tim se Krenston složio.

„Ako hoćete da proverite, ustanovićete da je vaš g. Krenston izostavio stranice o kojima govorite i da su odluke o Centru bile odložene. On se sa svim složio.“

Nastala je mala pauza iz Vašingtona. Kada je Faset progovorio njegov glas je zazvučao malo manje uljudno nego ranije.

„Uz dužno poštovanje prema Krenstonu, on nije uopšte bio ovlašćen da donosi takve odluke. Naravno, vi sada to znate.“ To je bila tvrdnja.

„Da, istini za volju, tako je. O tome ću poslati informaciju eksprespreporučeno.“

„Na žalost, to nije dovoljno. Moraćemo vas zamoliti da dođete ovamo popodne.“

„Ali, čekajte malo. Radi se samo o kratkom obaveštenju, zar ne?“

Ja ne donosim propise. Samo ih sprovodim. Ima dva meseca da vaša informativna mreža radi protivno propisima. Ne možemo sebi dozvoliti da nas neko stavlja u takav položaj. Bez obzira na to ko je odgovoran, tako stoje činjenice. Vi ste prekršilac. Da to danas raščistimo.“

„U redu. Međutim, upozoravam vas, ako je ovo na bilo koji način maltretiranje koje stiže iz Ministarstva, angažovaću naše advokate da ovu akciju označe onakvom kakva jeste.“

„Ne samo da mi se vaše insinuacije ne dopadaju već pojma nemam o čemu govorite.“

„Mislim da znate veoma dobro. Vudvordov program juče popodne.“

Faset se nasmeja. „Čuo sam za to. ‚Post‘ je objavio ćelu priču... Sa te strane možete biti sasvim mirni. Prošlog petka sam dva puta pokušao da vas dobijem.“

„Stvarno?“

„Da.“

„Čekajte malo.“ Taner pritisnu dugme za pauzu pa okrenu lokal.
„Norma? Je li me ovaj Faset pokušao dobiti u petak?“

Nastade kratko ćutanje dok je Tanerova sekretarica proveravala pozive od petka.

„Moglo bi biti. Bila su dva poziva iz Vašingtona, centrala 36, za vas ako se vratite do četiri sata. Ostali ste u studiju do pola šest.“

„Zar nisi pitala ko zove?“

„Naravno da jesam. Odgovor je bio da može pričekati do ponedeljka.“

„Hvala.“ Taner ponovo uspostavi vezu sa Fasetom. „Jeste li ostavili broj centrale?“

„Centrala šest, Vašington. Do četiri posle podne.“

„Niste dali svoje ili ime agencije...“

„Bio je petak. Hteo sam da izađem ranije. A da li biste se vi bolje osećali da sam vam ostavio urgentan poziv na koji se ne možete odazvati?“

„Dobro, dobro. A ovo ne bi moglo pričekati da ide poštom?“

„Zao mi je, g. Taner. Stvarno mi je veoma žao, ali ja sam dobio uputstva. Ne radi se o maloj lokalnoj stanici. Te fascikle trebale su davno biti sređene... Isto tako“, ovde se Faset ponovo nasmeja, „način na koji hodate na prstima naočigled svih. Ne bih bio u vašoj koži ako neki točkici u Ministarstvu otkriju da vaše kompletno uredništvo radi mimo propisa... Ovo nije pretnja. Ne bi mogla ni biti. Obojica grešimo.“

Džon Taner se nasmeši u telefon. Faset je u pravu. Rok jeste prekoračen. I nema smisla rizikovati i izložiti se birokratskim represalijama. Uzdahnuo je. „Uhvatiću avion u jedan i biću tamo do tri ili malo posle. Gde je vaša kancelarija?“

„Biću sa Krenstonom. Mi ćemo imati papire, i ne zaboravite cenovnik. Budući da se radi samo o projekcijama, nećemo biti strogi prema njima.“

„U redu. Vidimo se.“ Taner pritisnu drugo dugme i okrenu kućni broj.

„Zdravo, draga.“

„Moram poponde skoknuti do Vašingtona.“

„Ima li problema?“

„Nema. Rekoše mi da je stvar rutinska, ali hitna. Neki posao sa federalcima.

Vratiću se do sedam. Hteo sam samo da znaš da ću zakasniti."

„U redu, dragi. Hoćeš li da dođem na aerodrom da te prebacim kući?"

„Ne. Doći ću taksijem."

„Sigurno?"

„Sasvim. Lepo ću se osećati kada znam da će moja firma platiti dvadeset dolara."

„Toliko zaslužuješ. Znaš, pročitala sam osvrt na Vudvordov šou. Ti redovno trijumfuješ."

„To sam napisao preko svog sakoja. Taner zvani Trijumf."

„Kamo sreće da je tako", reče Alisa tiho.

Čak ni u šali nije mogla da ga ne zadirkuje. Nisu om imali problema s novcem, ali je Alisa uvek smatrala da njen muž nije dovoljno plaćen. Jedino su se zbog toga ozbiljno prepirali. Nikako joj nije mogao objasniti da tražiti više od takve korporacije znači samo više obaveza prema tom bezličnom kolosu.

„Vidimo se večeras, Ali."

„Ćao. Volim te."

Kao da prećutno poštuje zamerke svoje žene, Taner naredi da ga jedna televizijska kola prebace na aerodrom „La Guardia" za sat vremena. Niko se nije protivio.

Taner je tog jutra zaista bio trijumfalan.

Sledećih četrdeset pet minuta Taner je povezivao labave administrativne konce.

Poslednje što je uradio bio je poziv pravnoj službi.

„Gospodina Harisona, molim. .. Halo. Endi? Džon Taner. Zuri mi se Endi; moram da uhvatim avion. Hoću samo nešto da znam. Imamo li mi išta sa federalcima o čemu ja ne znam? Bilo kakav problem? Znam ono sa Centrom, ali Krenston reče da se možemo držati onih... Naravno, pričekaću." Taner je vrteo telefonski kabel misleći na Faseta. „Da, Endi, tu sam... Stranice sedamnaest i osamnaest. Potpisi...

jasno. U redu. Hvala. Ne, tu nema problema. Hvala još jednom."

Taner odloži telefon i polako ustade. Harison je dodao ulje na vatru njegovih sumnji. Sve je nekako izgledalo planirano. Dosjei kod

policije su bili kompletni osim dve zadnje stranice na četvrtom i petom primerku dokumenta. A oni su, jednostavno, duplikati, nikom potrebni. Pa ipak, te dve stranice su nedostajale iz akata. Harison je upravo dao svoj komentar:

„Sećam se, Džone. Poslao sam ti memorandum o tome. Meni je izgledalo kao da su namerno izostavljene. Ne mogu da shvatim zbog čega...”

Nije shvatao ni Taner.

Ponedjeljak 3.25 posle podne

Na Tanerovo iznenađenje, iz Federalnog kabineta su poslali limuzinu da ga doveze s aerodroma.

Krenstonove kancelarije bile su na šestom spratu zgrade Federalnih službi; pre ili posle svaki važniji šef bilo koje veće informativne mreže pozivan je tamo.

Krenston je bio čovek od karijere cenjen od korporacija kao i od Administracije koja se menjala i zbog toga je Taner bio ozlojeđen što neki anonimni Lorenas Faset s indignacijom kaže Krenston nije imao nikakvo ovlašćenje da donese takvu odluku".

Nikada pre nije čuo za Lorenasa Faseta.

Taner otvori vrata Krenstonove čekaonice. Bila je prazna. Sekretaričm sto bio je prazan bez ikakvih papira, bez olovaka. Ono malo svetla dolazilo je kroz vrata Krenstonove kancelarije. Behu otvorena i mogao je čuti lagano zujanje klimauređaja. Roletne na prozorima bile su spuštene, verovatno zbog zaštite od letnjeg sunca. A onda je na zidu primetio senku jedne prilike koja je išla prema vratima.

„Dobar dan“, reče čovek kada se pojavi. Bio je niži od Tanera desetak centimetara, ali vrlo širok u ramenima. Njegova plava kosa bila je kratko ošišana, oči nekako suviše razdvojene ispod gustih svetlosmeđih obrva. Bio je možda Tanerovih godina, ali nesumnjivo više fizikalac. Čak i njegovo držanje potencijalno naginje tome, pomisli Taner.

„Gospodin Faset?“

„Tako je. Zar nećete ući?“ Umesto da se povuče u Krenstonov ured, Faset prođe ispred Tanera do vrata i zaključa ih. „Biće bolje da nas niko ne prekida.“

„A zašto ne?“ upita Taner začuđeno.

Lorenas Faset pogleda po prostoriji. „Da. Da. Znam na šta mislite. Dobro pitanje.

Uđite, molim vas.“ Faset uđe ispred Tanera u Krenstonovu kancelariju. Roletne dva prozora sa pogledom na ulicu bile su sasvim spuštene; Krenstonov sto bio je prazan kao i sto njegove sekretarice, izuzev dve pepeljare i još jednog predmeta.

Na sredini čiste površine nalazio se mali magnetofon sa dva gajtana jedan prema Krenstonovoj stolici, a drugi prema stolici ispred Krenstonovog stola.

Je li to magnetofon?" upita TVurednik sledeći Faseta.

„Da, jeste. Zar nećete šesti, molim vas?"

Džon Taner ostade na nogama. Kada je progovorio bilo je to sa prigušenim gnevom. „Ne, neću šesti. Ovo mi se ne sviđa. Vaše metode su vrlo nejasne, ili možda su previše jasne. Ako nameravate da snimate bilo šta od onog što kažem, savršeno dobro znate da to neću dozvoliti bez prisustva pravozastupnika naše mreže."

Faset je stajao iza Krenstonovog stola. „Ovo nije stvar Federalnog kabineta policije. Kada vam budem objasnio, shvatićete moje. . . metode."

„Bolje da objasnite brzo, jer ja bih upravo da odem. Mene su zvali iz Federalnog kabineta da im predočim planirane programe javnih usluga koje imam u tašni i da potpišem dva primerka dosjea koje vaš ured nije dostavio. Rekli ste mi jasno da ćete biti sa Krenstonom kada ja dođem. Umesto toga, zatičem kancelariju koja se očigledno ne upotrebljava. .. bolje je da date prava objašnjenja ili ćete u roku od jednog sata imati na vratu naše advokate. A ako se radi o bilo kakvoj vrsti odmazde protiv mog odeljenja, goniću vas od Pacifika do Atlantika."

„Zao mi je... Te stvari nikada ne idu glatko."

„I ne bi smele."

„Slušajte sada. Krenston je na odmoru. Iskoristili smo njegovo ime zato što ste s njim saradivali."

„Hoćete da mi kažete da ste namerno lagali?"

„Da. Ključ je, gospodine Taner, baš u frazi koju ste sada upotreбили... 'Zvali su me iz Federalnog kabineta', mislim da ste tako rekli. Mogu li da vam predočim moje akreditive?" Lorens Faset zavuču ruku u džep na grudima i izvuče mali crni plastični omot. Pruži ga preko stola.

Taner ga otvori.

Na gornjoj kartici pisalo je da je Lorens K. Faset službenik CIE.

Druga kartica davala mu je ovlašćenje da u kompleks u Meklinu može da uđe u bilo koje doba dana ili noći.

„Čemu sve ovo? Zašto sam ja ovde?" Taner vrati Fasetova dokumenta.

„To je razlog za megnetofon. Dozvolite da vam kažem. Pre nego što vam objasnim naš posao moram vam postaviti nekoliko pitanja. Postoje dva prekidača koji mogu isključiti ovu napravu. Jedan ovde kod mene, drugi tamo kod vas. Ako vas bilo kada upitam nešto na šta ne želite da odgovarate, možete samo pritisnuti prekidač OFF i mašina će se zaustaviti. Sa druge strane opet zbog vaše lične zaštite ako ja osetim da u vašim odgovorima ima nekih privatnih stvari koje se nas ne tiču, ja ću zaustaviti magnetofon." Faset uključi magnetofon svojim prekidačem, a onda pruži ruku na drugu stranu stola ispred Tanerove stolice i isključi ga. „Vidite? Vrlo jednostavno. Obavio sam stotine ovakvih razgovora. Nemate zbog čega da brinete."

„Ovo zvuči kao ispitivanje pred sudski postupak bez prava na konsultovanje ili davanje punomoći pod pretnjom kazne! U čemu je stvar? Ako mislite da ćete me zaplašiti, vi niste normalni!"

„Stvar je u potpuno pozitivnoj identifikaciji... I vi ste apsolutno u pravu. Da je naša namera bila da nekoga zaplašimo, odabrali bismo nekoga ranjivijeg poput Dž.

Edgara Huvera. A čak ni on nema kontrolu nad programom vesti vaše mreže."

Taner je gledao čoveka CIE koji je uljudno stajao iza Krenstonovog stola. Faset je u pravu. CIA ne bi dozvolila sebi da upotrebi tako prostačku taktiku na nekome njegovog ranga.

„Šta podrazumevate pod potpuno pozitivnom identifikacijom? Vi znate ko sam ja."

„To bi trebalo da vas navede na ideju o značaju informacije za koju sam ovlašćen da vam je predočim. Radi izuzetne predostrožnosti u vezi sa važnošću podataka...

Jeste li znali da je u drugom svetskom ratu jedan glumac kaplar u britanskoj vojsci, da budemo precizni igrao feldmaršala Montgomerija na važnim sastancima u Africi a da čak ni neki Montgomenjevi školski drugovi nisu shvatili podvalu?"

Direktor programa vesti isproba prekidače. Mašina krenu, pa se zaustavi.

Znatiželja Džona Tanera pomešana sa strahom sve više je rasla. Seo je.

„Nastavite. Samo zapamtite, isključicu magnetofon i otići kada ja budem hteo.”

„Shvatam. To je vaša privilegija do određene granice.”

„Šta hoćete da kažete? Bez ograničenja, molim.”

„Imajte poverenja. Shvatićete.” Fasetov uveravajući pogled ispunio je svoj cilj.

„Krenite.” reče Taner. Čovek iz CIE uze svesku čvrstih korica i otvori je. Potom uključi magnetofon.

„Vaše puno ime je Džon Rajmond Taner.”

„Netačno. Moje zakonito ime je Džon Taner. Rajmond je bilo ime na krštenju i nije zabeležno u mom izvodu iz knjige rođenih.”

Faset se nasmeši sa druge strane stola. „Vrlo dobro.”

„Hvala.”

„Sada stanujete u ulici Put voćnjaka 22, Sedl Veli, Nju Džerzi?”

„Tačno.”

„Rođeni ste 21. maja 1924, u Springfildu, Ilinoj, od oca Lukasa i majke Margarete Taner?”

„Da.”

„Vaša porodica se preselila u San Mateo, Kalifornija, kada vam je bilo sedam godina?”

„Da.”

„Zbog čega?”

„Preduzeće moga oca prebacilo ga je u severnu Kaliforniju. Bio je izvršni službenik u lancu robnih kuća. Brajantove robne kuće.”

„Udobni životni uslovi?”

„U granicama.”

„Obrazovali ste se u državnoj školi u San Mateu?”

„Ne. Išao sam do drugog srednje u državnu školu, a onda sam prešao zadnje dve godine u privatnu školu. Vinstonova učiteljska.”

„Posle mature upisali ste se na Univerzitet u Stanfordu?”

„Da.”

Jeste li bili član bilo kojeg bratstva ili kluba?”

„Da. Član bratstva Alfa Kapa. Trajlonovog izveštačkog društva, te nekoliko drugih kojih ne mogu da se setim... Član fotokluba, mislim, ali ne dugo. Radio sam i za univerzitetske novine, ali sam odustao.”

„Zbog nekog razloga?"

Taner pogleda čoveka ČIE. „Da. Žestoko sam se protivio zatvorskim logorima.

Ovaj list ih je podržavao, još uvek se protivim."

Faset se ponovo nasmeši. „Vaše obrazovanje bilo je prekinuto?"

„Većine drugih takođe. Upisao sam se u vojsku na kraju druge godine studija."

„Gde ste obučavani?"

„U Fort Beningu, Džordžija. Pešadija."

„Treća armija? Četrnaesta divizija?"

„Da."

„Služili ste na evropskom frontu?"

„Da."

„Vaš najviši čin bio je čin poručnika?"

„Da."

„Ćelu obuku ste imali u Fort Beningu?"

„Ne. Ispit sam polagao u Francuskoj."

„Vidim da ste, takođe, dobili nekoliko odlikovanja."

„Bili su to kolektivni predlozi, pohvale bataljona. Ne pojedinačni."

„Bili ste tri nedelje u bolnici u SenLou. Da li je to bilo zbog ranjavanja?"

Taner se zbuni za trenutak. „Savršeno dobro znate da nije. Nema crvenog srca u mom vojnom dosjeu", reče mirno.

„Da li biste hteli razjasniti?"

„Ispao sam iz džipa na putu za SenLou. Iščašenje kuka."

Obojica se nasmejaše.

„Otpušteni ste u julu 1945, i vratili ste se u Stanford u septembru?"

Jesam.. . Da vas preduhitrim, g. Faset, sa položaja engleskog majora upisao sam studije novinarstva. Diplomirao sam 1947, sa zvanjem magistra."

Lorens Faset nije skidao pogled sa sveske ispred sebe. „Oženili ste se mladi s izvesnom Alisom Mekol?"

Taner ispruži ruku i isključi svoj prekidač. „Na ovom mestu ja ispadam."

„Smirite se, g. Taner. Radi se samo i identifikaciji. . . Mi se ne slažemo sa teorijom da se grehovi roditelja prenose na njihove kćeri. Obično da ili ne biće dovoljno."

Taner ponovo uključi magnetofon. „To je korektno.“

Sada Lorens Faset isključi aparat. Taner pogleda kako se točkici zaustavise, a onda se zagleda u čoveka CIE.

„Moja dva sledeća pitanja odnose se na prilike koje su dovele do vašeg braka.

Pretpostavljam da ne želite na njih odgovoriti.“

„Ispravno pretpostavljate.“

„Verujte mi da ona nisu važna.“

„Kada biste mi rekli da jesu, smesta bih otišao.“ Ali je prošla kroz toliko toga.

Taner neće dozvoliti da bilo ko ponovo iznosi tragediju njegove žene.

Faset ponovo uključi magnetofon. „Vama i Alisi Me... Taner rodilo se dvoje dece.

Dečak Rajmond, sada trinaestogodišnjak, i devojčica Dženet, sada osam godina.“

„Mom sinu je dvanaest godina.“

„Rođendan mu je prekosutra. Da se malo vratimo, vaše prvo zaposlenje po diplomiranju bilo je u 'Dnevnim novinama Sakramenta'.“

„Kao reporter. Prepisivao, potrčko, filmski kritičar i prodavač kada je vreme dozvoljavalo.“

„U novinama Sakramenta ostali ste tri i po godine, a onda ste dobili mesto u

'Tajmsu Los Anđelesa'?"

„Ne. U Sakramentu sam bio... dve i po godine u međuvremenu sam radio u

'Hronikama San Franciska' oko godinu dana pre nego što sam dobio posao u

'Tajmsu'.“

„U losanđeleskom 'Tajmsu' bili ste veoma uspešan kao reporter istraživač. . .“

„Imao sam sreće. Pretpostavljam da mislite na moj rad oko afere zagađenja vode u San Dijegu.“

„Tako je. Bili ste predloženi za Pulicerovu nagradu,“

„Nisam je dobio.“

„A onda ste kod 'Tajmsa' dobili uredničko mesto?“

„Mesto pomoćnog urednika. Ništa spektakularno.“

„Ostali ste kod 'Tajmsa' pet godina. . .“

„Skoro šest, mislim.“

„Do januara 1958, kada ste prešli kod Standardnog zajedničkog TVprograma u Los Anđelesu?“

„Tačno.“

„Ostali ste u toj ekipi do marta 1963, kada ste premešteni u Njujork. Od tada ste unapređivani nekoliko puta?“

„Na istok sam došao kao urednik vesti u sedam sati. Pre sadašnjeg posla radio sam u dokumentarnim emisijama i emisijama prigodnog karaktera.“

„Koji vam je posao sada?“

„Direktor celokupnog programa vesti.“

Lorens Faset zatvori svesku i isključi magnetofon. Zavali se u stolici i nasmeši se Džonu Taneru. „Nije bilo bolno, a?“

„Znači, to je to?“

„Ne, ne ... ovo je samo završetak faze identifikacije. Položili ste. Dali ste mi taman toliko pomalo pogrešnih odgovora da ste položili test.“

„Šta?“

„Ove stvari“, Faset potapša svesku, „smislilo je Isledno odeljenje. Drugari visokog čela uvedu druge drugare sa bradama koji stavljaju materijal u kompjutere. Niste ni mogli da odgovorite tačno na sve. Da ste to učinili, značilo bi da ste se posebno pripremali ... Na primer u 'Dnevnim novinama Sakramenta' vi ste ostali gotovo do danas. Ne dve i po ili tri i po godine. Vaša porodica se preselila u San Mateo kada vam je bilo osam godina i dva meseca, a ne kada vam je bilo sedam godina.“

„Proklet bio ako...“

„Otvoreno govoreći, čak i da ste na sve pravilno odgovorili, prošli biste test. Ali ugodno je saznanje da ste u granicama normalnog. U vašem slučaju, morali smo sve imati na traci... Sada, na žalost, dolazi tvrđi deo.“

„Tvrđi u odnosu na šta?“ upita urednik vesti.

„Samo hrapavo... Sada moram da uključim aparat.“ Učini to i uze jedan list hartije.

„Džone Taneru, moram da vas upozorim da ono o čemu ćemo sada razgovarati spada u informaciju koja se svrstava pod strogo poverljivo. Na nijedan način ona nema uticaja na vas ili na vašu familiju, kunem se. Otkrivanje ove informacije bilo kome bilo bi protiv interesa Sjedinjenih Američkih Država u najozbiljnijem smislu.

Do te mere da se oni koji rade u vladinoj službi i znaju za ovu informaciju mogu krivično goniti prema Aktu o nacionalnoj bezbednosti, Poglavlje 18, paragraf 793, ako bi prekršili zahteve o tajnosti... Da li je sve što sam dosad rekao sasvim jasno?"

Jeste... Međutim, ja nisam ni pod zakletvom ni pod optužbom".

„To znam. Moja nemara je da vas kroz tri faze dovedem do kraja, do strogo poverljive informacije. Na kraju faze jedan i faze dva možete zamoliti da budete oslobođeni ovog razgovora i u tom slučaju možemo se osloniti samo na vaš razum i odanost svojoj vladi da ćete ćutati o onome što vam je rečeno. Međutim, ako pristanete na fazu tri, u kojoj će vam se otkriti ličnosti, vi prihvatate istu odgovornost kao i vladini službenici i možete biti krivično gonjeni prema Aktu o nacionalnoj bezbednosti, ako biste prekršili napred spomenute zahteve tajnosti. Je li vam to jasno, g. Taner?"

Taner se pomeri u stolici pre nego što progovori. Pogleda u tačkice magnetofona koji su se vrteli, a zatim u Fasetu. Jasno je, ali proklet bio ako pristanem na to.

Nemate nikakvo pravo da me ovde pozivate sa lažnim namerama, a onda mi postavite uslove pod kojima bih mogao biti i optužen."

„Nisam vas pitao da li se slažete. Samo sam pitao da li vam je jasno šta govorim."

„A ako je to pretnja, možete ići do đavola."

Ja jedino govorim o uslovima. Je li to pretnja? Je li to imalo iznad onoga što vi radite svakodnevno s ugovorima? Možete izaći u svako doba pre nego što pristanete da vam otkrijem imena. Je li to toliko nelogično?"

Taner se složi da nije. Sada je trebala da bude zadovoljena njegova znatiželja.

„Rekoste da ovo, ma o čemu da je reč, nema nikakve veze s mojom porodicom?"

Nikakve veze sa mojom ženom? ... Ili sa mnom?"

„Zakleo sam se na ovoj traci." Faset primeti da je Taner dodao 'ili sa mnom' sa zadržkom. On hoće da zaštiti ženu.

„Nastavite."

Faset se podiže iz stolice i pođe prema prozorima. „Usput, da vam kažem da ne morate da sedite. To su mikrofoni visoke indukcije. Naravno, minijaturni."

„Sedeću."

„Kako hoćete. Pre nekoliko godina čuli smo priče o operaciji sovjetskog NKVDa koja bi se mogla proširiti i naneti velike štete američkoj privredi. Mi smo pokušali da pratimo situaciju i saznamo nešto više.

Nismo uspeli. Ostalo je na priči. Bila je to tajna bolje čuvana od ruskog svemirskog programa.

„Zatim je, 1966, jedan istočnonemački obaveštajac izdao. Obavestio nas je da istočnonemački obaveštajci održavaju kontakte s agentima na Zapadu ili sa ćelijom poznatom jedino kao Omega. Odmah ću vam dati geografsku šifru... ili možda neću. To je druga faza. Zависи od vas. Omega bi redovno dostavljala zapečaćene fascikle Istočnonemačkoj obaveštajnoj službi. Dva naoružana kurira prenela bi ih avionom u Moskvu u najstrožijoj tajnosti.

„Funkcija Omega je stara koliko i sama špijunaža, i posebno efikasna u ovo vreme velikih korporacija i ogromnih konglomerata... Omega je Strašni sud."

„Šta?"

„Strašni sud. Spiskovi sa stotinama, a do sada možda i sa hiljadama imena obeleženih kugom. U ovom slučaju ne pravom žlezdanom, već učenom. Muškarci i žene na tim spiskovima su u poziciji da donose odluke u divovskim kompanijama na ključnim poljima. Mnogi imaju ogromnu ekonomsku moć. Moć da kupuju kao i da odbiju kupovinu. Četrdeset ili pedeset, koji bi delovali kao orkestar, mogli bi da stvore pravi privredni kaos."

„Ne razumem. Zašto bi to učinili? Zašto?"

„Rekao sam vam. Učena. Svaki od tih ljudi je ranjiv, može da se iskoristi zbog hiljadu razloga. Seks, nezakoniti poslovi ili devijacije; krivotvorenje; zloupotreba poslovne aktivnosti; određivanje cena; berzovne manipulacije; izbegavanje poreza.

Ta knjiga obuhvata veoma mnogo ljudi. Muškarce i žene čija reputacija, posao, zvanje, pa čak i porodice mogu da budu uništeni. Ukoliko se ne povinuju."

„Mislim da je to prilično nepovoljno gledanje na svet biznisa, i nisam siguran da je ispravno. Barem ne u meri u kojoj ga vi opisujete. I ne do privrednog haosa."

„Stvarno? Krafordova fondacija je izradila studiju o industrijskom vodstvu u Sjedinjenim Državama od 1925. do 1945. godine. Rezultati se još sređuju nakon četvrt veka. Ta studija je utvrdila da je u navedenom periodu trideset dva odsto finansijske moći u ovoj zemlji postizano sumnjivim, ako ne i nezakonskim sredstvima. Trideset dva odsto!"

Ja u to ne verujem. Ako je istina, onda bi je trebalo obelodaniti."

„Nemoguće. To bi bio masakr zakona. Sudovi i novac nisu besprekorna kombinacija... Danas su to konglomerati. Uzmite novine bilo koji dan. Okrenite finansijske stranice i čitajte o manipulatorima. Pogledajte optužbe i protivoptužbe.

Prava zlatna žila za Omegu. Telefonski imenik kandidata. Niko od njih ne živi u dubokom zamrzavanju. Niko. Obezbedi se neosigurana pozajmica, povećaju deonice privremeno osiguraju se devojke dobroj mušteriji. Oraega potkopava samo malo sa pravim ljudima i mnogo se blata nakupi u kofi. Nije to teško uraditi.

Morate samo biti precizni. Dosta da zaplašite."

Taner odvrati pogled od tog plavog čoveka koji je tako precizno govorio. Sa tako opuštenom uverljivošću. „Ne dopada mi se da mislim da ste u pravu."

Iznenada, Faset se vrati prema stolu i isključi magnetofon. Točkici se zaustaviše.

„Zašto ne? Ne radi se samo o neproverenoj informaciji koja ne bi morala biti štetna već o načinu njene primene. Uzmimo, na primer, vas. Pretpostavimo, samo pretpostavimo, da se priča zasnovana na događanjima pre dvadesetak godina negde van Los Anđelesa, objavi u novinama Sedli Velija. Vaša deca su tamo u školi, vaša žena je veoma zadovoljna... Koliko biste, po vašem mišljenju, ostali tamo?"

Taner skoči iz stolice i zagleda se u tog malenog čoveka preko stola. Bio je tako besan da su mu drhtale ruke. Govorio je krajnje

emotivno da se jedva čulo.

„To je gnusno!”

„To je Omega, g. Taner. Smirite se, samo sam želeo da vam predočim.” Faset ponovo uključi magnetofon i nastavi kada se Taner oprezno vratio na stolicu.

„Omega postoji. S tim dolazim do zadnjeg dela... faze jedan.”

„A šta je taj zadnji deo?”

Lorens Faset sede za sto. Smrvi svoju cigaretu, a Taner se maši za džep i izvuče kutiju. „Sada znamo da postoji raspored za Omegu. Datum početka haosa ... Ne govorim vam ništa što vi ne znate kada vam priznajem da je moja agencija često uključena u razmenu personala sa Sovjetima.”

„To mi je poznato.”

„Jedan od naših za dvojicu ili trojicu njihovih je normalan odnos...”

„I to mi je poznato.”

„Pre dvanaest meseci došlo je do jedne takve zamene na granici Albanije.

Četrdeset pet dana cenkanja. Ja sam bio tamo, i zato sam sada ovde. U toku razmene našoj delegaciji prišlo je nekoliko članova sovjetske službe. Najbolji način da vam ih opišem jeste da ih nazovem umerenjacija.

„Razumem čemu se protive naši umerenjaci. Čemu se suprotstavljaju sovjetski?”

„Ista stvar. Umesto Pentagona i nezadrživog vojnoindustrijskog kompleksa tu su pristalice čvrste ruke u Prezidijumu. Militaristi.”

„Jasno mi je.”

„Informisani smo da su sovjetski militaristi odredili dan za konačnu fazu Operacije Omega. Tog dana plan će biti izvršen. Nebrojenim stotinama moćnih izvršilaca u američkom biznisu biće zaprećeno ličnim uništenjem ako se ne budu držali datih naređenja. Rezultat toga mogla bi biti velika finansijska kriza. Ekonomska katastrofa, istina je, nije moguća.

„To je kraj faze jedan.”

Taner ustade iz stolice uzimajući cigaretu. Poče da seta goredole. „I sa tom informacijom ja imam mogućnost da odem odavde?”

„Imate.”

„To je previše. Za ime Hrista, to je previše!... Traka ide. Nastavite.”

„Vrlo dobro. Faza dva. Znali smo da je Omega sastavljena od istog tipa pojedinaca kakve će napadati. Moralo je biti tako, inače se kontakt nikada ne bi uspostavio, ranjiva mesta nikad ustanovila. U suštini, znali smo šta treba da tražimo. Ljude koji mogu da se infiltriraju u velike kompanije, ljude koji rade ili u njima ili za njih, koji mogu da se povezu sa njihovim predstavnicima. .. Kako sam prethodno rekao, Omega je šifrovano ime za ćeliju ili grupu agenata. Postoji isto tako, i geografski pojam kao šifra; lozinka za predaju informacija. Pošto se prođe taj deo, zbog tajnosti rada je, verovatno, uspostavljena autentičnost. Geografski pojam je teško dešifrovati, ali najbliži je 'Ponor od... kože' ili 'Kozija koža'."

„Ponor od kože?" Taner ugasi cigaretu.

„Da. Zapamtite da smo to saznali pre više od tri godine. Posle osamnaest meseci predanog istraživanja napipali smo da je 'Ponor od kože' jedno od jedanaest mesta u celoj zemlji..."

„A jedno od njih je Sedl Veli, Nju Džerzi?"

„Nemojmo žuriti."

„Jesam li u pravu?"

„U tim mestima smo rasporedili agente", nastavi čovek CIE, zanemarujući Tanerovo pitanje. „Proveravali smo hiljade građana vrlo skupo i što smo više istraživali, sve više se pokazalo da je Sedl Veli 'Ponor od kože'. Bio je to temeljit posao. Vodeni žigovi na papiru, analiza čestica prašine koje je istočnonemački oficir doneo u zapečaćenim omotima koje nam je dao kada je izdao, hiljadu različitih stvari koje su više puta proveravane... Ali, pre svega, informacije o nekim žiteljima koji su otkriveni istraživanjem."

„Mislim da je bolje da pređete na pravu stvar."

„To će biti vaša odluka. Ja taman hoću da završim fazu dva." Taner je začutao, tako da je Faset nastavio. „Vi ste u poziciji da nam pružite neprocenjivu pomoć. U

jednoj od najosetljivijih operacija u tekućim američkosovjetskim odnosima vi možete da učinite što ne može niko drugi. Moglo bi vam se čak i svideti, jer kako ste mogli da zaključite iz onoga što sam rekao, umerenjaci s obadve strane sada rade zajedno."

„Molim vas, razjasnite."

„Samo fanatici pristaju na takvu vrstu buntovnosti. To je daleko najopasnije za obadve zemlje. Postoji borba za vlast u sovjetskom

Prezidijumu. Umerenjaci moraju da prevladaju po svaku našu cenu. Jedan od načina da to postignemo jeste da otkrijemo deo Omega i da uništimo dan 'D'." „Kako ja mogu da pomognem?"

„Vi znate Omegu, g. Taner. Vi odlično poznajete Omegu."

Taner poče da hvata dah. Za trenutak pomisli da mu je srce stalo. Osećao je kako mu krv navire u glavu. Bi mu za trenutak muka.

„Tu tvrdnju smatram neverovatnom."

„I ja bih je smatrao da sam na vašem mestu. Pa ipak, istina je."

„I to je, dakle, kraj faze dva?... Kopile. Kučkin sine!" Taner je gotovo šaptao, hvatajući dah. .

„Zovite me kako hoćete. Udarite me ako hoćete. Neću vam uzvratiti... Rekao sam vam da sam kroz sve to prošao."

Taner ustade iz stolice i prstima pritisnu čelo. Okrenu se od Faseta, a onda poče da kruži po sobi. „Recimo da grešite?" prošapta.

„Recimo da ste vi prokleti idioti učinili još jednu grešku!"

„Nismo... Mi ne tvrdimo da smo potpuno prozreli Omegu. Međutim, suzili smo joj prostor. Vi ste u izuzetnoj poziciji."

Taner priđe prozoru i poče da podiže roletnu.

„Ne diraj to! Spusti je!" Faset skoči iz stolice i jednom rukom uhvati Tanera a drugom vrpcom roletne. Taner pogleda agenta u oči.

„A ako sada izađem odavde, treba da živim s ovim što ste mi rekli? Da .nikada ne saznam ko mi je u kući, sa kime razgovaram na ulici? Da živim sa saznanjem da vi mislite da neko može da puca u ovu sobu ako podignem roletnu?"

„Nemojte previše dramtizovati. Radi se samo o merama predostrožnosti."

Taner se vrati na svoju stranu stola, ali nije seo, „Prokleti da ste", reče lagano. „Vi znate da ne mogu da odem..."

„Da li prihvatate uslove?"

„Prihvatam."

„Moram vas zamoliti da potpišete ovu pismenu izjavu." Izvadi list iz sveske i položi ga ispred Tanera. Bila je to kratka izjava o karakteru i visini kazni iz Akta o nacionalnoj bezbednosti. Ticalo se Omega pod neodređenim uslovima Podnesak A, definisan kao snimanje magnetofonom. Taner našvrlja potpis i ostade kao ukopan, buljeći u Faseta.

„Sada ću vam postaviti sledeća pitanja." Faset uze svesku i otvori je negde na poslednjim stranicama.

„Da li ste prisni sa pojedincima koje ću sada imenovati? Ričardom Tremajnom i njegovom ženom Virdžimjom... Molim vas odgovorite."

Zabezeknut, Taner tiho reče „Jesam."

„Sa Džozefom Kardoneom, rođenim Đuzepe Ambrucio Kardione i njegovom ženom Elizabetom?"

Jesam."

„Sa Bernardom Ostermanom i njegovom ženom Lejlom?"

„Da."

„Molim vas, glasnije g. Taner."

„Rekoh, da."

„Sada vam mogu saopštiti da jedan, dva ili sva tri para koje sam naveo jesu bitni za operaciju Omega."

„To je van pameti! Pa vi ste ljudi!"

„Nismo.., Pričao sam vam o našoj razmeni na albanskoj granici. Tada nam je predočeno da Omega, Ponor od kože, deluje iz predgrađa Menhetn a to je potvrdila i naša analiza. Da se Omega sastoji od bračnih parova muškaraca i žena fanatično privrženih militarističkoj politici sovjetskih ekspanzionista. Ovi parovi su odlično plaćeni za svoje usluge. Navedeni parovi Tremajni, Kardone i Ostermani poseduju šifrovane bankovne račune u Cirihi, Švajcarska, u iznosu koji znatno premašuje sve obelodanjene prihode."

„Ne mislite, valjda, to što govorite?"

„Čak i da dozvolimo ko incidenciju, a mi smo temeljito istražili sve uključene stranke, naše mišljenje je da vas koriste kao veoma uspešno pokriće za Omega. Vi ste besprekoran novinar.

„Ne tvrdimo da su uključena sva tri para. Moguće je da se jedan ili eventualno dva para koriste kao mamac, poput vas. Ali sumnjamo u to. Dokazi švajcarski računi, profesije, neobične ceremonijalnosti vašeg društvanca upućuju na ćeliju."

„Kako ste onda otpisali mene?" upita Taner obamrlo.

„Vaš život od samog rođenja mikroskopski ispituju profesionalci. Ako grešimo kod vas, onda nema nikakvog smisla da radimo ovo što sada radimo."

Taner se, iscrpljen, s teškoćom spusti u stolicu. „Šta hoćete da ja učinim?”

„Ako je naša informacija ispravna, Ostermanovi lete u petak na istok i preko vikenda će ostati sa vama i vašom porodicom. Je li tačno?”

„Bilo je tačno.”

„Nemojte menjati ništa. Ne menjajte situaciju.”

„Nemoguće je to sada...”

„To je jedmi način da nam pomognete. Svima nama.”

„Zašto?”

„Mi smo ubeđeni da Omegu možemo uhvatiti u zamku tokom sledećeg vikenda.

Ako saradujete sa nama. Bez nje smo nemoćni.”

„Kako?”

„Preostalo je četiri dana do dolaska Ostermanovih. U tom periodu naši osumnjičeni Ostermanovi, Trejmani i Kardoneovi biće uznemiravam. Svaki par će primati anonimne telefonske pozive, depeše upućene preko Ciriha, imaće slučajne susrete sa nepoznatima na ulici, u restoranima, na koktelzabavama. Smisao svega toga je da se prenese obična poruka. Da Džon Taner nije ono za šta se izdaje da jeste. Vi ste nešto drugo. Možda dvostruki agent, ili obaveštajac Politbiroa, ili čak pravi član moje organizacije. Informacija koju budu primali biće zbunjujuća, sa namerom da se izbace iz ravnoteže.”

„Tako da moja familija bude meta. To neću dozvoliti! Pobili bi nas!”

„To sigurno neće učiniti.”

„Zašto ne? Ako je bilo šta od onoga što kažete istina a ja nipošto u to nisam ubeđen. Poznajem ja te ljude. Ne mogu da verujem!”

„U tom slučaju rizik uopšte ne postoji.”

„Zašto ne?”

„Ako oni bilo koji ili svi parovi nisu umešani i nemaju veze s Omegom, postupiće normalno. Javi će policiji ili federalcima. Tada ćemo mi uskočiti. Ako jedan ili dva para budu obaveštavali policiju, a drugi ne, znaćemo ko je Omega.”

„I... pretpostavimo da ste vi u pravu. Šta onda? Koje su vaše ugrađene garancije?”

„Nekoliko faktora. Svi provereni. Rekoh vam da će 'informacija' o vama biti lažna.

Ko god da bude Omega on će iskoristiti svoje izvore i proveriti ono što sazna iz samog Kremlja. Naši tamošnji saveznici su pripremljeni. Oni će prisluškivati.

Informacija koju Omega dobije iz Moskve odgovara istini. To jest, istini do ovog popodneva. Vi ste jednostavno Džon Taner, direktor programa vesti, i niste deo nikakve zavere. Ono što će se dodati predstavlja zamku. Onoga ko bude proveravao vas Moskva će uputiti da sumnja u druge parove. Oni su, možda, izdali.

Mi ih razdvajamo. Dovodimo ih u sukob i upadamo." „To je strašno klizavo. A zvuči odveć lako." „Ako bi iko pokušao da napadne vas ili članove vaše porodice, čela operacija Omega bila bi u opasnosti. Oni ne žele da se izlože tom riziku. Rade i previše. Rekoh vam da su fanatici. Dan 'D' za Omegu je za manje od mesec dana." „To nije dovoljno."

„Ima još nešto. Najmanje dva naoružana agenta biće dodeljena svakom članu vaše familije. Danonoćni nadzor. Nikada neće biti udaljeni više od pedeset koraka. U svako doba."

„Sada mi je jasno da ste ljudi. Vi ne poznajete Sedl Veli. Nepoznata lica koja tumaraju okolo odmah se uočavaju i progone! Mi bismo bili glineni golubovi."

Faset se nasmeši. „U ovom momentu mi imamo trinaest ljudi u Sedl Veliju.

Trinaest. Oni stanuju u vašoj sredini."

„Bože dragi!" Taner je govorio tiho. „To nam se prikrada Hiljadu devetsto osamdeset četvrta1, zar ne?"

„Vreme u kome živimo često podseća na to." „Ja nemam izbora, je li? Ja uopšte nemam izbora." Pokaza na magnetofon i pismenu izjavu koja je ležala pored njega.

„Sada sam obešen, zar ne?" „Mislim, da opet, previše dramtizujete." „Ne, nije tako. Ništa ja ne dramtizujem. . . Moram da radim tačno ono što vi tražite, je li tako? Moram ići dokraja... Jedina alternativa koju imam jeste da se izgubim... i da me lovite. Da me lovite vi i ako ste u pravu ta Omega."

Faset uzvratu pogled Taneru bez imalo zavaravanja. Taner je rekao istinu i obojica su bili svesni toga. „Radi se samo o šest dana. Šest dana na ceo život.”

Ponedeljak 8.05 uveče

Let od aerodroma „Dules” do Nevarka izgledao je nestvaran. Nije bio umoran. Bio je zaplašen. Misao mu je lutala od jedne do druge slike, a svaka sledeća je sasvim isključivala drugu. Oštar pogled Lorenza Fasetu ka točkicama magnetofona koji se vrte. Zujanje Fasetovog glasa koji postavlja ona beskonačna pitanja; a onda sve zvonkiji glas.

„Omega!”

Zatim lica Bernija i Lejle Osterman, Dika i Džini Tremajn, Džoa i Beti Kardone.

Ništa od toga nema smisla! Doći će u Nevark i ta mora će iznenada prestati i on će se samo sećati kako Lorensu Fasetu predaje uslove javnih usluga i da potpisuje stranice koje su nedostajale u fascikli.

Ali znao je da neće biti tako.

Sat vožnje od Nevarka do Sedl Velija prošao je u ćutanju, taksista je razumeo putnika sa zadnjeg sedišta koji je neprestano pripaljivao cigarete i nije ništa odgovorio na njegovo pitanje o putovanju avionom.

SEDL VELI

SELO OSNOVANO 1862. Dobrodošli

Taner pogleda znak razrogačenih očiju kada ga osvetliše farovi taksija. Kada se znak izgubi, on je jedino mogao razmišljati o recima „Ponor od kože”.

Nestvarno.

Deset minuta kasnije taksi se zaustavio pred njegovom kućom. Izašao je i odsutno pružio vozaču novac po dogovorenoj ceni.

„Hvala, g. Taner”, reče vozač naslanjajući se preko sedišta da uzme novac kroz prozorče.

„Šta? Šta rekoste?” upita Džon Taner.

„Rekoh 'Hvala, g. Taner'.”

Taner se sagnu, uhvati kvaku vrata i otvori ih svom snagom.

„Kako ste znali moje ime? Deder, recite mi kako ste znali moje ime?”

Taksista primeti graške znoja koje su se kotrljale niz lice njegovog putnika, a u njegovim očima primeti mahnit pogled. Luđak, pomisli vozač. On pažljivo pruži levu ruku prema podu ispod stopala. Uvek je tamo držao zgodnu olovnu cev.

„Pazi, burazeru“, reče, a prsti su mu stezali cev. „Ako ne želiš da niko ne upotrebljava tvoje ime, skini ovaj znak sa travnjaka.“

Taner se povuče i pogleda preko ramena. Na travnjaku bese čelični fenjer, svetiljka otporna na udare uragana koja je visiia na lancu pričvršćenom za čelične šipke.

Iznad njega obasjane svetlošću bile su reci:

TANEROVI PUT VOĆNJAKA 22

Tu svetiljku i te reci video je pre toga hiljadu puta. Tanerovi. Put voćnjaka 22. U

tom momentu i one su izgledale nestvarno. Kao da ih nikada pre nije video.

„Izvinjavam se, drug. Malo sam nervozan. Ne prija mi avion.“

Kako je vozač počeo da podiže staklo, on zatvori vrata. Vozač je govorio osorno.

„Onda se vozi vozom, gospodine. Ili idi pešice, pobogu!“

Taksi odbruja, a Taner se okrenu.i pogleda kuću. Vrata se otvoriše. Pas mu jurnu u susret, Njegova žena je stajala pod svetlom iz hodnika, i" on primeti da se smeši.

Utorak 3.30 ujutro po Kalifomijском vremenu

Beli francuski telefon, sa prigušenim holivudskim zvonom, zvonio je barem pet puta. Lejla je pospano razmišljala da je glupo što je telefon na Bernijevoj strani kreveta. Nikada ne probudi njega, samo nju.

Laktom gurnu muža u rebra. „Dragi... Berni! Telefon.“

„šta,“ Osterman otvori oči sav smeten. „Telefon? Do vraga i telefon. Ko ga može čuti?“

Pruži ruku u mrak i napipa ga prstima.

„Da?... Da, ovde Bernard Osterman... Međugradska?“ Poklopi slušalicu rukom i uspravi se u krevetu. Okrenu se ženi. „Koliko je sati?“

Lejla upali stolnu lampu i pogleda na kućni sat. „Tri i trideset. Bože moj!“

„Verovatno neki kopilan sa Havaja. Tamo još nije ponoć." Berni je slušao telefon.

„Da, da, čekam... Mora da je iz velike daljine, draga. Ako su Havaji, mogu ga priključiti na pisaću mašinu, mi smo to imali. Nismo ga trebali ni dotaći... Da, centrala? Molim vas, požurite, hoćete li?"

„Govorio si da želiš posetiti ta ostrva bez uniforme, sećaš se?"

„Izvinjavam se... Da, centrala, ovde Bernard Osterman, do đavola! Da? Da? Hvala, centrala... Alo? Jedva da vas čujem. Alo?... Da, sada je bolje. Ko je to?... Šta? Šta ste rekli?... Ko je to? Kako se zovete? Ne razumem vas. Da, čuo sam, ali vas ne razumem... Alo?... Alo! Čekajte malo! Rekoh čekajte malo!" Osterman iskoči iz kreveta i ćebad poleteše za njim i padoše na pod. On počeo da lupa po belom francuskom telefonu. „Centrala! Centrala! Do đavola, veza je prekinuta!"

„Ko je bio to? Zašto vičeš? Šta su ti rekli?"

„On.. . kučkin sin rikao je kao bik. Rekao je, rekao je da moramo pripaziti na... Tan Jedan. Eto, to je rekao. Proveravao je da li sam čuo te reci. Tan Jedan. Šta, do vraga, to znači?"

„Šta?"

„Tan Jedan! Samo je to ponavljao!"

„To nema nikakvog smisla.. . Jesu li bili Havaji? Da li ti je centrala rekla otkuda dolazi poziv?"

Osterman je buljio u ženu u prigušenoj svetlosti spavaće sobe. „Da. Jasno sam čuo.

Poziv je bio prekomorski. .. Iz Lisabona, Portugalija."

„Pa mi ne znamo nikoga u Portugaliji!"

„Lisabon, Lisabon, Lisabon..." Osterman je tiho ponavljao za sebe. „Lisabon.

Neutralan. Lisabon je neutralan."

„Šta hoćeš da kažeš?"

„Tan Jedan..."

„Tan... tan. Taner. Da li bi to mogao biti Džon Taner? Džon Taner."

„Neutralan!"

„To je Džon Taner", reče tiho Lejla.

„Džoni?... Šta je hteo da kaže s onim 'Pripaziti'? Zašto bismo mi pripazili? Zašto su zvali u tri i trideset ujutro?"

Lejla sede i dohvati cigaretu. „Džoni ima neprijatelja. Dokovi San Dijega još pate zbog njega.”

„San Dijego, naravno! Ali Lisabon?”

„Dnevne vesti su prošle nedelje objavile da idemo u Njujork”, nastavi Lejla uvlačeći dim duboko. „Da ćemo verovatno boraviti kod naših bivših suseda, Tanerovih.”

„Dakle?”

„Možda nas previše reklamiraju.” Pogledala je muža.

„Da nazovem Džonija.” Osterman ispruži ruku prema telefonu.

Lejla ga uhvati za ruku. „Jesi li poludeo?”

Osterman ponovo leže.

Džo otvori oči i pogleda na sat: šest i dvadest dva. Vreme je da ustane, da malo vežba u svojoj sali i možda prošetata do kluba i malo igra golf.

On je bio ranoranilac, nasuprot Beti. Ona bi spavala do podne kada god bi joj se pružila prilika. Imali su dva bračna kreveta, za svakoga po jedan, zato što je Džo poznavao iznuravajuće efekte dve zasebne telesne temperature pod istim pokrivačima. Korist od sna smanjivala se za skoro pedeset odsto kada čovek ćelu noć deli krevet sa nekim drugim. I kako je svrha bračnog kreveta isključivo seksualna, nema nikakvog smisla da še uništava korist od spavanja.

Dva bračna kreveta sasvim odgovara.

Vežbao je deset minuta na biciklu i pet sa tegovima od tri i po kilograma. Pogleda kroz debelo staklo saune i vide da je prostorija spremna.

Svetio iznad zidnog sata dvorane se upali. Bio je to signal ulaznog zvonca. Džo je instalirao ovu napravicu u slučaju da bude sam kod kuće.

Sat je pokazivao šest i pedeset jedan, odveć rano da bi bilo ko iz Sedl Velija zvonio na vratima. Odloži male utege i izađe do interfona.

„Da? Ko je to?”

„Telegram, g. Kardione.”

„Ko?”

„Kardione, tako piše.”

Ja sam Kardone.”

„Zar ovo nije Trg jabuke br. 11?”

„Odmah ću.”

Isključi interfon i dograbi peškir umotavajući se dok je žurno izlazio iz dvorane.

Nije mu se dopalo to što je upravo čuo! Dođe do ulaznih vrata i otvori ih. Tamo je stajao mali čovek u uniformi žvaćući žvaku.

„Zašto niste telefonirali? Prilično je rano, zar ne?”

„Uputstva su bila da se isporuči. Morao sam da vozim, g. Kardione. Skoro petnaest milja. Naša služba radi neprekidno.”

Kardone potpisa u znak prijema pošiljke. „Zašto petnaest milja? Vestern Junion ima odeljenje u Ridž Parku.”

„Nije Vestern Junion, gospodine. Ovo je prekomorski brzoja”. . . iz Evrope.”

Kardone ščepa kovertu iz ruke umformisanog čoveka. „Čekajte malo.” Nije želeo da izgleda uzbuđen, pa je normalnim korakom ušao u dnevnu sobu, sećajući se da je Betin novčanik ostao na klaviru. Izvadi dva čeka na po jedan dolar i vrati se do vrata. „Izvolite. Izvinite zbog tolikog puta.” Zatvori vrata i cepajući kovertu izvadi telegram.

L'UOMO BRUNO PALLIDO NON E AMICO DELL' ITALIANO. GUARDA BENE VICINI DI QUESTA MANIERA. PROTEGGETE PER LA FINE DELLA SETTIMANA.

DA VINCI

Kardone uđe u kuhinju, nađe olovku pored telefona i sede za sto. Na pozadini jednog časopisa zapisa prevod.

Bledi smeđi čovek nije prijatelj Italijanu. Pričuvaj se dobro takvih suseda. Zaštiti se krajem nedelje.

Da Vinči

Šta li to znači? Kakav „bledi smeđi. . . sused”? Nema crnih u Sedl Veliju. Ta poruka nema nikakvog smisla.

Iznenada Džo Kardone se prosto sledi. Bledi smeđi sused bi jedino mogao biti Džo Taner. Kraj nedelje petak dolaze Ostermanovi. Neko iz Evrope mu savetuje da se zaštiti od Džona Tanera i od predstojećeg Ostermanovog vikenda.

Dograbi telegram i pogleda zaglavlje.

Cirih.

Isuse Hriste! Cirih!

Neko u Cirihu neko ko sebe naziva Da Vinči, neko ko zna njegovo pravo ime, ko poznaje Džona Tanera, ko zna za Ostermanove

upozorava ga!

Džo Kardone je zurio kroz prozor na travnjak iza kuće. Da Vinči. Da Vinči!

Leonardo.

Umetnik, vojnik, arhitekta rata sve stvari svim ljudima.

Mafija!

O, Isuse! Koji li su od njih?

Kostelani? Batele? Latrone, možda.

Koji li su od njih krenuli protiv njega? I zašto? Ta on im je prijatelj.

Drhtale su mu ruke dok je otvarao telegram na kuhinjskom stolu. Pročitao ga je još jednom. Svaka rečenica je sve više nagoveštavala opasnost.

Taner!

Džon Taner je nešto otkrio! Ali šta?

I zašto je poruka stigla iz Ciriha?

Kakve bi veze bilo ko od njih imao sa Cirihom?

Ili s Ostermanovima?

Šta je otkrio Taner? Šta će uraditi?... Jedan od Batelinih ljudi jednom je Tanera nazvao, kako ono?

„Volturmo.”

Strvinar.

„... nije prijatelj Italijanu... Pričuvaj se. Zaštiti se...”

Kako? Od čega? Taner mu se ne bi poverio. Zašto bi?

On, Džo Kardone, nije u udruženju; on nije familija. Šta bi mogao da zna?

Ali „Da Vinčijeva” poruka stigla je iz Svajcarske.

Ostaje jedina i zastrašujuća mogućnost. Koza nostra saznala je za Cirihi!

Upotrebiće ga protiv njega ukoliko ne bude kontrolisao „bledog smeđeg čoveka”, italijanskog neprijatelja. Ukoliko ne spreči Džona Tanera ma šta ovaj nameravao da uradi, on će biti uništen.

Cirihi! Ostermanovi!

Uradio je ono što je smatrao pravilnim! Što je morao da učini da bi preživeo.

Osterman je to istakao na način koji ne ostavlja nikakvu sumnju. Ali sada je to u tuđim rukama. Ne u njegovim. Njega ne mogu više da diraju.

Džo Kardone izađe iz kuhinje i vrati se u minijaturnu vežbaonicu. Ne navukavši rukavice poče da udara u vreću. Sve brže i brže, sve jače i jače.

U mozgu mu je pištalo.

„Cirih! Cirih! Cirih!”

Virdžmija Tremajn čula je kada je njen muž izašao iz kreveta u šest i petnaest, i odmah je znala da nešto nije u redu. Njen muž se retko dizao tako rano.

Čekala je nekoliko minuta. Kada se nije vratio, ustala je, nabacila kućnu haljinu, i sišla u prizemlje. On je stajao pored prozora u dnevnoj sobi, pušeci cigaretu i čitajući nešto na parčetu hartije.

„Šta to radiš?”

„Pogledaj ovo”, odgovori joj tiho.

„Šta?” Uze hartiju iz njegove ruke.

Jako se čuvajte svog prijatelja urednika. Njegovo prijateljstvo predstavlja samo trud, On nije ono za šta se prikazuje. Možda ćemo obavestiti njegove posetioce iz Kalifornije.

Blekston

„Šta je ovo? Kada si to dobio?”

„Čuo sam neku graju napolju pre dvadesetak minuta. Toliko da sam se probudio.

Potom se čulo turiranje automobilskog motora. Automobil je jurio goredole.. .

Mislio sam da si ga i ti čula. Navukla si pokrivače.”

„Mislim da sam nešto čula. Nisam obraćala pažnju. . .”

„Sišao sam dole i otvorio vrata. Na otiraču je bila koverta.”

„Šta to znači?” „još nisam siguran.” „Ko je Blekston?”

„Komentari. Osnova pravnog sistema. . .” Ričard Tremajn se svali u fotelju i nasloni glavu na ruku. Drugom rukom je nežno vrteo cigaretu na rubu pepeljare.

„Molim te... Da malo razmislim.”

Virdžinija Tremajn ponovo pogleda u hartiju sa tajanstvenom porukom. „'Prijatelj urednik'. Znači li to?...” , .

„Taner je nešto nanjušio i ko god da je ostavio ovu poruku, usпамčio se. Sada pokušavaju da uspaniče i mene.” „Zašto?”

„Ne znam. Možda misle da im mogu pomoći. I ako im ne pomognem, oni mi prete.

Svima nama." „Ostermani,"

„Tačno. Oni nam prete Cirihom." „0, bože moj! Oni znaju! Neko je iščeprkao!"

„Izgleda da je tako."

„Misliš li da se, Berni uplašio? Da se izlanuo?" Tremajново oko zaigra. „Bio bi lud kada bi se izlanuo. U tom slučaju bio bi razapet sa jedne na drugu stranu Atlantika.. . Ne, ne radi se o tome." „A o čemu, onda?"

„Ovo je napisao ili neko s kime sam radio u prošlosti, ili neko koga sam odbio da zastupam. Možda se radi o nekoj od tekućih parnica. Možda se i sada nalazi na mom stolu. A Taner je nešto nanjušio i diže graju. Od mene očekuju da ga učutkam. Ako ne uspem, ja sam gotov. Dok mi sredstva to dopuštaju. . . Dok Ciri radi za nas."

„Tebe ne bi smeli da diijii" reče Tremajnova žena besmm, izveštačenim prkosom.

„Ma nemoj, draga. Nemoj da se zezamo. U finim krugovima ja sam analitičar vezanih ugovora. U upravnim odborima ja sam pljačkaš korporacija. Da parafraziram sudiju Henda, tržište ugovora sada je podivljalo od lažne kupovine, Lažne. To znači falsifikati. Kupovina hartijama. Fikcijom."

„Jesi li ti u sosu?"

„Ne baš uvek bih mogao reći da sam dobio pogrešnu informaciju. Sudovi me vole."

„Oni te poštuju! Radiš marljivije od svih koje poznajem. Ti si najbolji advokat."

„Hteo bih u to da poverujem."

„Ali ti to jesi."

Ričard Tremajn stajao je uz veliki prozor gledajući na travnjak svoje rančerske kuće vredne sedamdeset četiri hiljade dolara. „Zar nije zanimljivo? Verovatno si u pravu. Ja sam jedan od najboljih u sistemu koji prezirem. . . U sistemu koji bi Taner pocepao na komadiće na jednom od svojih programa, kada bi znao šta ga stvarno pokreće. O tome govori ova kratka poruka."

„Mislim da grešiš. Mislim da se radi o nekome koga si potukao i ko želi da poravna račune. Ko pokušava da te zaplaši."

„Onda je uspeo. To o čemu ovaj.. . Blekston govori nije ništa što ja ne znam. Ono što jesam i ono što radim čini od mene Tanerovog

prirodnog neprijatelja. Barem bi on tako mislio. . . kada bi znao istinu." Pogleda je i usiljeno se nasmeši. „Oni u Cirihi znaju istinu.”

Utorak 9.30 ujutro po kalifornijskom vremenu

Osterman je rasejano hodao oko parkinga, pokušavajući da prestane da misli na telefonski poziv pred zoru. Tim pozivom bese opsednut.

Ni on ni Lejla nisu mogli ponovo zaspati. Neprestano su pokušavali da suze mogućnosti, a kada bi ih iscrpli, vraćali bi se na važnije pitanje 'zašto'.

Zašto su njega nazvali? Šta stoji iza toga? Da li je Taner pred još jednim od svojih otkrića?

Ako jeste, to s njim nema nikakve veze. Sa Bermjem Ostermanom to nema nikakve veze.

Taner nikada nije spominjao detalje iz svoga posla Samo uopšteno. Slaba tačka bila mu je kada bi razgovarali o onome što je on smatrao nepravdom, a kako se njih dvojica najčešće nisu slagali u tome šta predstavlja poštenu igru na tržištu, izbegavali su detalje.

Berni je razmišljao o Taneru kao o krstašu koji nije nikada putovao peške. On nije nikada doživeo da vidi oca koji dolazi kući i objavljuje da od sledećeg dana ne radi. Ili majku koja pola noći šije i čuda čini od iznošenog odela, da bi dete moglo sutradan da ide u školu. Taner može sebi da priušti gnev i on fino radi, ali postoje neke stvari koje on neće nikada da shvati. Zbog toga Berni nije nikada sa njim raspravljao o Cirihi.

„Ej, Berni! Čekaj malo!" Ed Pomfret, sredovečan, zdepast, nepouzdan producent stiže ga na trotoaru.

„Zdravo Edi. Kako je?"

„Super! Pokušao sam da te uhvatim u kancelariji. Devojke mi rekoše da si napolju."

„Nemam šta da radim."

„Ja sam dao reč, a mislim i ti. Biće lepo raditi s tobom."

„Oho?... Ne, ja nisam dao reč. Na čemu to mi radimo?"

„Šta je sad? Neki vic?" Pomfret se malo pokoleba. Kao da je osećao da Osterman smatra da je on drugorazredni producent.

„Nema zezanja. Ove nedelje ja se pakujem odavde, O čemu pričaš? Ko ti je dao reč?"

„Onaj novi iz dramskog telefonirao mi je jutros. Ja rukovodim polovinom epizoda u seriji Presretac. Reče da ti radiš četiri epizode. Sviđa mi se ideja."

„Koja ideja?"

„Kontura priče. Trojica ljudi koji rade na velikom mirnom poslu u Švajcarskoj.

Odmah me osvojila."

Osterman prestade da hoda i zagleda se u Pomfreta.

„Ko te na to nahuškao?"

„Nahuškao na šta?"

„Nema četiri epizode. Nema kontura. Nema posla. A sada mi reci šta hoćeš da mi kažeš!"

„Mora da se šegačiš. Da li bih se ja zezao sa moćnicima kakvi ste ti i Lejla?"

Smejao sam se kao lud. Reče mi da ti telefoniram, da te pitam za sinopsis!"

„Ko te zvao?"

„Kako se ono zove.. Onaj novi što su ga doveli iz Njujorka."

„Koji?"

„Rekao mi je kako se zove ... Taner. Tako je. Taner. Džim Taner, Džon Taner ..."

„Džon Taner ne radi ovde! Čekaj, ko ti je rekao da mi to kažeš?" Zgrabi Pomfreta za ruku. „Govori, kučkin sine!"

„Skidaj ruke sa mene! Ti si lud!"

Osterman shvati svoju grešku: Pomfret je samo imao ulogu glasnika. Pusti producentavu ruku. „Izvinjavam se, Edi. Izvinjavam se... Toliko misli vrzma mi se po glavi. Oprosti, molim te. Baš sam svinja."

„Naravno, naravno. Previše si napet, to je sve. Jako si napet, čoveče."

„Kažeš da te taj tip Taner zvao jutros?"

„Otprilike pre dva sata. Da ti, pravo kažem, ja ga nisam poznavao."

„Slušaj. To je nekakva gruba šala. Znaš na šta mislim? Ja ne radim seriju, veruj mi... Samo zaboravi, važi?"

„Šalu?"

„Veruj mi na reč, važi?. . . Znaš šta, meni i Lejli govore o nekom projektu ovde. Ja ću insistirati da ti budeš zadužen za finansije, šta misliš?"

„Baš ti hvala!"

„Nemoj samo nikome da pričaš. Neka ostane među nama, važi?"

Osterman se nije trudio da pričeka Pomfretov zahvalan odgovor. Požurio je niz ulicu prema svom automobilu. Morao je da ode kući do Lejle.

Krupan čovek u uniformi šofera sedeo je na prednjem sedištu njegovog automobila. Kada se Berni približi, on izađe i otvori mu zadnja vrata.

„Gospodin Osterman?"

„Ko ste vi? Šta radite u..."

„Imam poruku za vas."

„Ali ja ne želim da je čujem! Hoću da znam zašto sedite u mojim kolima!"

„Dobro se pričuvaj svog prijatelja Džona Tanera. Pripazi šta mu govoriš."

„O čemu, zaboga, pričate?"

Šofer slegnu ramenima. „Ja samo prenosim poruku, gospodine Osterman. A sada, da li biste mi dozvolili da vas odvezem kući?"

„Naravno da ne bih! Ja vas ne poznajem! Ne razumem..."

Zadnja vrata se nežno zatvonše. „Kako hoćete, gospodine. Samo sam hteo da budem na usluzi". Kicoški pozdravi i ode. Bern ostade sam, nepomičan, da bulji za njim.

Utorak 10.00 pre podne

Je li ijedan mediteranski račun u opasnosti?" upita Džo Kardone.

Njegov ortak, Sem Benet, okrenu se u stolici da proveri da li su vrata kancelarije zatvorena. „Mediteranski" bese njihova šifra za one klijente za koje su obojica ortaka znali da su unosni, ali opasni investitori. Ja ne znam da jeste", odgovori.

„Zašto? Jesi li čuo nešto?"

„Ništa direktno ... Možda nema uopšte ničega."

„A zato si se ti vratio ranije?"

„Ma ne, stvarno ne." Kardone je shvatio da se čak ni Benetu ne mogu davati sva objašnjenja. Sem nije pripadao Cirihi. Zato je Džo oklevao. „Pa, delimično.

Proveo sam malo vremena na Montrealskoj berzi."

„Šta si saznao?"

„Da kreće nova hajka iz kancelarije državnog tužioca; da Komisija za kontrolu hartija od vrednosti preda sve što ima. Svaka moguća veza sa mafijom koja prelazi sto hiljada dolara mora da se prati."

„To nije ništa novo. Gde si. bio?"

„U Montrealu. Eto gde sam bio. Ne volim da slušam o nekim stvarima osamsto milja od kancelarije. I uopšte mi se ne podiže slušalica da bih upitao ortaka da li je bilo ko od naših klijenata upravo pred velikom porotom... Mislim da se više ne može garantovati da su telefonski razgovori bezbedni."

„Bože dragi!" Benet se smejao. „Tvoja mašta previše radi, zar ne?"

„Nadajmo se."

„Vraški dobro znaš da bih stupio s tobom u vezu kada bi se išta slično dogodilo. Ili čak izgledalo moguće. Nisi prekinuo odmor zbog toga. Šta još ima?"

Kardone je izbegavao pogled svog ortaka. „U redu. Neću da te lažem. Nešto drugo me dovelo ovde... Mislim da sa nama nema nikakve veze. Sa tobom ili kompanijom. Ako se pokaže drukčije, doći ću kod tebe, u redu?"

Benet ustade iz stolice i pomiri se sa tim da njegov ortak neće da pruži objašnjenja.

Tokom godina navikao se da Džoa ne pita previše. Jer uprkos druževnosti, Kardone je bio rezervisan čovek. Donosio je firmi veliki

kapital i nikada nije tražio više od propisanog dela. Za Beneta je to bilo sasvim dovoljno. Sem krenu prema vratima tiho se smejući. „Kada ćeš prestati da bežiš od fantoma iz južne Filadelfije?”

Kardone uzvratu osmehom. „Kada prestane da me vija pozivima na vruće lazanje u Bankarski klub.”

Benet zatvori vrata za sobom, i Džo se vrati pošti i porukama koje su se skupljale deset dana. Ničega nije bilo. Ničega što bi moglo da se tiče mediteranskih problema. Ničega što bi naslućivalo sukob mafije. Pa ipak se tokom tih deset dana nešto dogodilo; nešto u vezi sa Tanerom.

Podiže slušalicu i pritisnu dugme za sekretaricu. Je li ovo sve? Nije bilo nikakvih drugih poruka?”

„Nikakvih zbog kojih biste se morali vratiti. Svima sam rekla da se nećete vratiti pre kraja nedelje. Neki su rekli da će tada nazvati, drugi će vam telefonirati u ponedeljak.”

„Neka tako ostane. Ako bude bilo kakvih poziva, vratiću se u ponedeljak.”

Odloži slušalicu i otključa drugu ladicu svog stola u kojoj je držao kartice tri sa pet po abecednom redu. Mediteranski klijenti.

Malu metalnu kutiju stavi ispred sebe i poče da lista kartice. Možda će neko ime da pobudi sećanje, zaboravljenu činjenicu koja bi mogla biti značajna.

Njegov lični telefon zazvoni. Samo ga je Beti zvala preko te veze; niko drugi ne poseduje taj broj. Džo je voleo svoju ženu, ali ona bese genijalna u načinu na koji ga je znala razbesneti trivijalnim stvarima baš kada mu je bio potreban mir.

„Da, draga?”

Ništa.

„Šta je, dušo? Do guše sam u poslu.”

Njegova žena još nije odgovarala.

Kardone se iznenada uplaši. Niko osim Beti nema taj broj!

„Beti? Odgovori mi!”

Javi se tada lagan, dubok i precizan glas.

„Džon Taner je juče odleteo za Vašington. Gospodin Da Vinči. je jako zabrinut.

Možda su vas vaši prijatelji iz Kalifornije izdali. Oni su opštili sa Tanerom.”

Džo Kardone je čuo klik isključenog telefona.

Isuse! O, Isuse! O, Hriste! Ostermani! Izdali su!

Ali zašto? To nema nikakvog smisla! Koja veza bi mogla da postoji između Cinha i nečeg tako dalekog kao mafija? Ta oni su razdvojeni svetlosnim godinama!

A jesu li? Ili jedno iskorišćava drugo?

Kardone pokušava da se sredi, ali nije mogao. Poče da gnječi malu metalnu kutiju.

Šta može da učini? S kime da porazgovara?

Sa Tanerom lično? O bože, pa naravno, ne!

S Ostermanima? Sa Bermjem Ostermanom? Isuse, ne! Ne sada.

Sa Tremajnom, Dikom Tremajnom.

Utorak 10.10. pre podne

Odveć potresen da bi sedeo u putničkom vozu iz Sedli Velija, Tremajn odluči da se odveze kolima za Njujork. Dok je jurio Autoputem 5 prema mostu Džordž Vašington, primetio je u retrovizoru svetloplavi „kadilak“. Kada je skrenuo levo, pretičući druga vozila, „kadilak“ je učinio to isto. Kada se vratio na desnu stranu, u sporiju traku, uradio je isto i „kadilak“ uvek nekoliko vozila iza njega.

Na mostu, kada se približavao naplatnoj rampi, video je da „kadilak“ prelazi na bržu traku i poravnava se s njim. Pokušao je da vidi ko je vozač, Vozač je bila žena. Ona je okrenula glavu od njega; mogao je videti samo njen potiljak. Pa ipak mu se učim nekako poznata.

„Kadilak“ je projurio pre nego što je uspeo da razmisli. Gužva mu je oduzela svaku šansu da je prati. Bio je ubeđen da ga je „kadilak“ pratio, a isto tako da vozač nije želeo da bude prepoznat.

Zašto? Ko je ona?

Je li ta žena „Blekston“?

Nije bio sposoban da išta radi u svojoj kancelariji. Precrta nekoliko dogovorenih sastanaka, i umesto toga, počeo da pregleda fascikle nedavnih vezanih ugovora sa kojima je uspešno prošao kroz sudnice. Posebno ga je interesovala jedna fascikla: Kamero

novi vuneni proizvodi. Tri fabrike u jednom gradiću u Masačusetsu koje generacijama poseduje porodica Kameron. Koje iznutra pljačka najstariji sin.

Učenom je bio nateran da proda svoj deo kompanije Njujorškom odevnom lancu koji je zahtevao pravo na Kameronovu etiketu.

Kad su dobili etiketu, zatvorili su fabrike; grad je bankrotirao. Tremajn je zastupao odevni lanac na sudu u Bostonu. Porodica Kameron imala je kćer, Usedelicu koja je prešla tridesetu. Tvrdo glavu, besnu.

Vozač „kadilaka“ bila je žena. Otprilike te dobi.

Ipak, odabrati jednu mogućnost znači eliminisati tolike druge. Tvorci vezanih ugovora znali su koga će zvati kada pravne stvari postanu zamršene. Tremajna! On je ekspert. Četrdeset četvorogodišnji čarobnjak koji barata novom pravnom mašinerijom, brišući stare

zakonske koncepte u eksplozivnoj privredi konglomerata (konglomeratnoj privredi).

Je li u svetloplavom „kadilaku" bila Kameronova kćer?

Kako da sazna? Bilo je toliko porodica. Kameronovi. Smitovi iz Atlante. Bojntoni iz Čikaga. Fergusonovi iz Ročestera. Strvinari iz korporacija obrušavali su se na stare, bogate familije. Te stare bogate porodice nakljukale su se para, i bile su meta. Ko bi od njih mogao biti Blekston?

Tremajn ustade iz stolice i poče besciljno da tumara po sobi. Nije više mogao da izdrži u zatvorenom prostoru; morao je da izađe.

Pitao se šta bi Taner rekao ako bi ga pozvao i predložio mu da zajedno ručaju.

Kako bi Taner reagovao? Da li bi prihvatio? Da li bi ga odbio? Da li bi ako bi Taner prihvatio bilo moguće saznati išta o Blekstonovom upozorenju?

Tremajn podiže slušalicu i okrenu broj. Trepavica mu zaigra, gotovo bolno.

Taner bese zauzet, na sastanku. Tremajnu laknu; bilo bi zaista glupo. Nije ostavio nikakvu poruku i požurio je iz kancelarije.

Na Petoj aveniji jedan taksi se zaustavi ispred njega, blokirajući mu put na pešačkom prelazu.

„Ej, gospodine!" Vozač je proturio glavu kroz prozor.

Tremajn se pitao koga zove isto tako i nekoliko drugih pešaka. Svi se zgladaše.

„Vi, gospodine! Vi se zovete Tremajn?"

„Ja? Da..."

„Imam poruku za vas."

„Za mene? Kako ste? ..."

„Moram da požurim, svetio će se promeniti, a za ovo sam dobio dvadeset dolara.

Moram da vam kažem da idete prema istoku ka Pedeset četvrtoj ulici. Samo nastavite u tom pravcu i izvesni g. Blekston će uspostaviti kontakt sa vama."

Tremajn položi ruku na vozačevo rame. „Ko vam je rekao? Ko vam je dao ..."

„Šta ja znam? Neki dasa sedi u mom taksiju od pola deset, a taksimetar radi. Ima naočari i puši fine cigare."

Znak „Ne prelazi“ poče da titra.

„Šta je rekao!... Izvoli!“ Tremajn izvuče iz džepa novac. Dade vozaču deset dolara.

„Izvoli. A sada mi reci, molim te!“

„Samo to što sam već rekao, gospodine. Izašao je pre par trenutaka, dao mi dvadeset dolara da vam kažem da idete prema istoku ka Pedeset četvrtoj. To je sve.“

„To nije sve!“ Tremajn zgrabi vozača za košulju.

„Hvala za deseticu.“ Vozač otrgnu Tremajnovu ruku, nagazi sirenu da rastera neobazrive pešake i odjuri.

Tremajn je pokušavao da se kontroliše. Vрати se na trotoar i povuče se pod nastrešnicu prodavnice iza njega, posmatrajući muškarce koji su išli prema severu, pokušavajući da uoči čoveka sa naočarima i finom cigarom.

Ne zapazivši nikoga, poče da ide od jedne radnje do druge, prema Pedeset četvrtoj ulici. Išao je sporo, zagledajući prolaznike. Nekoliko se sudari sa njim, jer su išli u istom pravcu, ali mnogo brže. Nekoliko drugih, koji su išli prema jugu, primetiše čudno ponašanje plavog čoveka u skupom odelu finog kroja, i nasmešiše se.

Na uglu Pedeset četvrte ulice Tremajn se zaustavi. Uprkos lakom povetarcu i laganom odelu, preznojavao se. Znao je da mora prema istoku. To bese nesumnjivo.

Jedna stvar je bila jasna, Blekston nije vozač svetloplavog „kadilaka“. Blekston je čovek sa naočarima i finim cigarama.

Ko, onda, bese ta žena? Video ju je pre. On nju poznaje!

Krenuo je Pedeset četvrtom, hodajući desnom stranom trotoara. Došao je do Medisona i mko ga nije zaustavio, mko mu nije dao nikakav znak, niko ga nije čak ni pogledao. Zatim krenu preko Park avenije ka centru ostrva.

Nikoga.

Avenija Leksington. Velika gradilišta. Nikoga.

Treća avenija. Druga. Prva.

Nikoga,

Tremajn uđe u poslednji blok. U šlepu ulicu koja se završava na Ist Riveru, okićenu s obadve strane ulaznim nadstrešnicama stambenih zgrada. Nekoliko muškaraca s aktovkama i žena sa torbama za kupovinu izađoše iz obe zgrade. Na kraju ulice bio je parkiran

svetlocrn „mercedes“, nasred okretišta. Pored njega je stajao čovek u elegantnom belom odelu sa panamašešišrom. Bio je dosta niži od Tremajna. Čak i na udaljenosti od trideset koraka, Tremajn je mogao primetiti da je sasvim preplanuo. Nosio je masivne, široke naočari za sunce i gledao je pravo u Tremajna dok mu se ovaj približavao.

„Gospodin . . . Blekston?“

„Gospodin Tremajn. Žao mi je što ste morali da prevalite toliki put. Morali smo da budemo sigurni da ste sami.“

„A zašto ne bih bio?“ Tremajn je pokušavao da uoči kojim akcentom govori. Bio je odnegovan, ali nije dolazio iz severoistočnih država.

„Čovek u nevolji često, greškom, traži društvo.“

„U kakvoj sam ja nevolji?“

„Dobili ste moju poruku?“

„Naravno. Šta ona treba da znači?“

„Tačno ono što u njoj piše. Vaš prijatelj Taner je za vas vrlo opasan. I za nas.“

Hoćemo samo da skrenemo pažnju onako kao što dobri poslovni ljudi uvek rade.“

„Kakvim poslovima se vi bavite, g. Blekston? Pretpostavljam da Blekston nije vaše ime, tako da vas ne mogu povezati sa ničim što mi je poznato.“

Čovek u belom odelu i sa belim šešišrom i tamnim naočarima napravi nekoliko koraka prema „mercedesu“.

„Rekli smo vam. Njegovi prijatelji iz Kalifornije . . .“

„Ostermani?“

„Da.“

„Moja firma nema nikakve poslovne veze s Ostermanima. Nikakve.“

„Ali imate vi, zar ne?“ Blekston prođe ispred vozila i zaustavi se sa njegove druge strane.

„Ne mislite, valjda, ozbiljno!“

„Verujte mi da mislim.“ Uhvati kvaku vrata, ali ih ne otvori. Čekao je.

„Samo malo! Ko ste vi?“

„Dovoljno je Blekston.“

„Nije!... To što rekoste! To ne biste mogli...“

„Ali mi znamo. U tome je stvar. I kako vi sada znate da mi znamo, trebalo bi da vam to bude dokaz našeg značajnog uticaja.“

„Na šta vi to ciljate?“ Tremajn se nasloni na haubu „mercedesa“ i nagnu se prema Blekstonu.

„Palo nam je na um da ste mogli da saradujete sa svojim prijateljem Tanerom. Zato smo hteli vas da vidimo. Ne bih vam uopšte savetovao da saradujete sa njim. Ne bismo oklevali da obelodanimo vaš doprinos Ostermanovim interesima.“

„Vi ste ludi! Zašto bih ja saradivao sa Tanerom? Na čemu? Ne znam o čemu govorite.“

Blekston skinu naočari. Oči su mu bile plave i prodorne, a na njegovim jagodicama i oko nosa Tremajn primeti pege. „Ako je to istina, onda nemate zbog čega da brinete.“

„Naravno da je istina! Ne postoji nikakav zemaljski razlog zbog kojeg bih na bilo čemu radio sa Tanerom!“

„To je logično.“ Blekston otvori vrata „mercedesa“. „Samo nastavite tako.“

„Za ime boga, ne možete tek tako otići! Tanera viđam svakodnevno. U klubu. U

vozu. Šta, do đavola, treba da mislim, šta treba da govorim?“

„Mislite šta treba da ispitate? Da sam na vašem mestu, ponašao bih se kao da se ništa nije dogodilo. Kao da se nikada nismo sreli... On može nešto da natukne ako mi govorite istinu može da sondira teren. Tada ćete znati.“

Tremajn se ispravi boreći se da ostane miran. „Za dobro svih nas, mislim da je bolje da mi kažete koga predstavljate. To bi, stvarno, bilo najbolje.“

„O, ne, savetniče.“ Kratak smeh propratio je Blekstonov odgovor.

„Vidiš, primetili smo da ste tokom poslednjih nekoliko godina stekli zabrinjavajuću naviku. Ništa ozbiljno, ne ovaj put, ali treba razmisliti.“

„Koja je to navika?“

„Povremeno previše pijete.“

„To je smešno!“

„Rekoh da nije ozbiljno. Vi radite sjajno. Pa ipak, u takvim prilikama ne kontrolizujete se normalno. Ne, bila bi greška da vas time opterećujemo, posebno u vašem sadašnjem stanju uznemirenosti.“

„Nemojte ići. Molim vas!...“

„Bićemo u vezi. Možda ćete doznati nešto što će nam pomoći. U svakom slučaju, mi neprekidno prati

mo ... vaš rad na vezanim ugovorima sa velikim zanimanjem."

Tremajn se trgnu. „Šta je s Ostermanima? Morate mi reći."

„Ako imate mozga u svojoj advokatskoj glavi, Ostermanima nećete ništa reći! Ili natuknuti bilo šta! Ako Osterman saraduje sa Tanerom, saznaćeš već. Ako ne saraduje, ne govori mu ništa o sebi." Blekston sede za volan „mercedesa" i upali motor. Pred sam polazak reče, „Čuvajte glavu, g. Tremajn. Bićemo u vezi."

Tremajn pokuša da sredi misli; osećao je da mu trepavica igra. Hvala bogu što nije dobio Tanera! Onako nepripremljen, mogao je reći nešto nešto glupo, opasno.

Da li je Osterman bio tako velika budala ili kukavica da izbrblja istinu o Cirihi Džonu Taneru? Bez konsultovanja s njima?

Ako je posredi to, onda Cirihi mora da se obavesti. Cirihi bi se postarao za Ostermana. Razapeli bi ga!

Mora naći Kardonea. Moraju da odluče šta da rade. Otrča do telefona na ćošku.

Beti mu reče da je Džo otišao u kancelariju. Kardoneova sekretarica reče mu da je Kardone još na odmoru.

Džo igra neku igru. Podrhtavanje leve trepavice skoro ga zaslepi.

pravu, biće sa Ali i decom. Faset nema kontrolu nad tom odlukom.

Pustiće da Ali misli da se radi o gripu. Sa kancelarijom će biti u vezi telefonom, ali ostaće sa familijom.

Utorak 7.00 ujutro

Ne mogavši da spava, Taner uđe u svoju radnu sobu i pogleda po ekranima tri televizora. Bilo je nečeg mrtvog u njima, praznog. Pripali cigaretu i sede na kauč. Razmišljao je o Fasetovim uputstvima: ostati miran, zaboraviti i ništa ne reći Alisi. Faset je tu zadnju zapovest ponovio nekoliko puta.

Jedina prava opasnost naići će ako Ali bude rekla pogrešnu stvar pogrešnoj ličnosti. U tome je opasnost. Opasnost za Ali. Međutim, Taner nije nikada ništa sakrio od svoje žene. Nije bio siguran da može to da učini. Uzajamna otvorenost bila je najčvršća veza u njihovom, inače, čvrstom braku. Čak i kada su se svađali, nikada kao oružje nisu koristili neizgovorene optužbe.. Alisi Mekol bilo je toga preko glave kao detetu.

Omega će, međutim, u toku sledećih šest dana, u svakom slučaju, izmeniti njihov život. To mora da prihvati zato što je Faset rekao da je tako najbolje za Ali.

Sunce bese granulo. Dan je počinjao i Kardone, Tremajm i Ostermani uskoro će biti pod paljbom. Taner se pitao šta će uraditi, kako li će reagovati. Nadao se da će se sva tri para obratiti vlastima i dokazati da Faset greši. Razum će se vratiti.

Moguće je, međutim, da je ludilo tek počelo. Ma šta bilo, on će da ostane kod kuće. Ako je Faset u

Njegov telefon je, po običaju, stalno zvonio; pitanja iz kancelarije. Ali i deca su se žalila da će ih ta neprekidna zvonjava izludeti, tako da su se njih troje povukli na bazen. Izuzev nekoliko oblaka oko podneva, dan je bio vruć savršen za plivanje.

Bela patrolna kola prolazila su pored kuće u više navrata. U nedelju je Taner zbog toga bio zabrinut. Sada im je bio zahvalan. Faset je održao reč.

Telefon ponovo zazvoni. „Da, Čarli." Nije se potrudio da pozdravi.

„Gospodine Taner?"

„Izvinjavam se. Da, ovde Džon Taner."

„Faset kraj telefona..."

„Čekajte malo! Taner pogleda kroz prozor radne sobe da proven da li su Ali i deca još na bazenu. Bili su.

„Šta je, Faset? Jeste li počeli?"

„Možete li razgovarati?“

„Da. . . Jeste li išta otkrili? Da li je iko od njih zvaao policiju?“

„Odgovor je negativan. Ako se to dogodi, odmah ćemo vam javiti. Ne zovem vas zbog toga ... Vi ste uradili nešto krajnje glupo. Ne mogu da se izrazim koliko nesmotreno.“

„O čemu vi govorite?“

„Niste jutros otišli na posao ...“

„Naravno da nisam!“

„. . . Ali ne sme da dođe do prekida u vašem svakodnevnom poslu. Nema menjanja uobičajenog rasporeda. To je veoma važno. Radi vaše lične zaštite morate slediti naša uputstva.“

„Zahtevate previše!“

„Slušajte me. Vaša žena i deca sada su na bazenu iza kuće. Vaš sin Rajmond nije otišao na čas tenisa ...“

„Rekao sam mu da ne ide. Da malo uredi travnjak.“

„Vaša žena je naručila da joj se donesu namirnice, što nije uobičajeno.“

„Objasnio sam joj da bi mogla da mi zatreba oko vođenja zabeležaka. To je činila i ranije ...“

„Glavni problem je da vi ne radite ono što, inače, radite. Bitno je da se držite svog dnevnog rasporeda. Ne mogu dovoljno da vam naglasim. Vi ne možete, vi ne smete na sebe da privlačite pažnju.“

„Pazim na familiju. Mislim da je to shvatljivo.“

„Pazimo i mi. Mnogo efikasnije od vas. Nijedno od njih nije nam se nijednog trenutka izgubilo iz vida. I vi ste nam stalno na oku. Dva puta ste izlazili na put: u devet i trideset dva i u jedanaest i dvadeset. Vaša kćer imala je na užim prijateljicu, neku Džoan Lumis, koja ima osam godina. Mi smo krajnje temeljiti i krajnje obazrivi.“

Direktor programa vesti dohvati cigaretu i pripali je. „Vidim da jeste.“

„O ničemu vi ne morate da brinete. Ni za vas ni za vašu porodicu nema nikakve opasnosti.“

„Verovatno ne. Mislim da ste svi vi ljudi. Niko od njih nema nikakve veze sa tom Omegom.“

„I to je moguće. Ali ako smo u pravu, oni neće da preduzimaju nikakve akcije bez dalje provere. Oni neće da paniče, previše toga je u pitanju. I kada stvarno provere, onda će se međusobno sumnjičiti.“

Za ime boga, ne dajte im nijedan razlog da tako ne postupe. Idite na posao kao da se ništa nije dogodilo. To je bitno. Niko ne može da naškodi vašoj porodici. Ne mogu da priđu dovoljno blizu."

„U redu. Vi ste ubedljivi. Ali ja sam jutros na put izlazio tri, a ne dva puta."

„Ne, niste. Treći put ste ostali na vratima garaže. Niste fizički izišli na put. I nije bilo ujutro, bilo je dvanaest i četrnaest." Faset se nasmeja. „Osećate li se sada bolje?"

„Bio bih veliki lažov ako to ne bih priznao."

„Niste vi lažov. Uopšte niste. Vaš dosje to jasno pokazuje."

Faset se ponovo nasmeja. Čak se i Taner nasmeši.

„To je stvarno previše, i vi ste toga svesni, Sutra ću ići na posao."

„Kada ovo sve prođe, vi i vaša žena moraćete sa mnom i mojima izići jedne večeri."

Mislim da bi se svideli jedni drugima. Ja častim pićem. „Devars" sa belom etiketom i soda za vas i skoč s običnom vodom za vašu ženu."

„Bože dragi! Ako još počnete da opisujete naš seksualni život..."

„Samo da proverim u indeksu..."

„Idite do đavola", Taner se smeja, s olakšanjem. „Izvešćemo mi vas te večeri."

„I trebali biste. Slagaćemo se."

„Recite dan i mi stižemo."

„Reći ću vam u ponedeljak Čujemo se. Imate broj u slučaju opasnosti posle radnog vremena. Ne oklevajte da nazovete."

„Neću. Sutra ću biti u kancelariji."

„Dobro. I učinite mi jednu uslugu. Ne planirajte više programe o nama. Mojim gazdama ovaj zadnji nije se dopao."

Taner se setio. Program na koji je Faset ciljao bio je Vudvordov šou. Za skraćenicu CIA pisci su dali frazu Čaknut I Aknut. Bilo je to tačno pre godinu dana. „Nije bilo loše."

„Nije bilo dobro. Video sam to. Hteo sam da se smejem, do besvesti, ali nisam mogao. Bio sam sa direktorom u njegovoj dnevnoj sobi. Čaknut I Aknut! Isuse!"

Faset se ponovo smejao raspoloživši direktora programa vesti više nego što je ovaj smatrao mogućim.

„Hvala, Fasete."

Taner odloži telefon i ugasi cigaretu. Faset je pravi profesionalac, pomisli. I Faset je u pravu. Niko se ne može približiti Ali i deci. Po onome što zna, CIA ima snajperiste i po drveću. Njemu je preostalo da radi tačno ono što mu je rekao Faset: ništa. Samo da se bavi poslom kao i obično. Nikakvo prekidanje uobičajenog, nikoje menjanje pravila. Oseti da sada može da odigra ulogu. Zaštita je onakva kakvu je Faset predvideo.

Međutim, jedna stvar ga je mučila, i što je o njoj više razmišljao, više ga je uznemiravala.

Skoro je četiri popodne. Sa Tremajnima, Kardoneima i Ostermanima do sada je uspostavljen kontakt. Uznemiravanje je počelo. Ipak, niko nije bio spreman da nazove policiju. Ili čak da nazove njega.

Da li je stvarno moguće da tih šest ljudi, koji su godinama njegovi prijatelji, nisu ono što je izgledalo da su?

Utorak 9.40 ujutro po Kalifornijskom vremenu

Sa Bulevara Vilšir „Karman gija“ je skrenula na Put za Beverli. Osterman je znao da ne poštuje ograničenje brzine za Los Anđeles; to mu je izgledalo sasvim nevažno. Nije mogao da razmišlja ni o čemu osim o upozorenju koje je upravo dobio. Mora da stigne kući do Lejle. Sada moraju ozbiljno da razgovaraju. Moraju da odluče šta da rade.

Zašto su baš oni odabrani?

Ko ih to upozorava? I zašto?

Lejla je verovatno u pravu. Taner jeste njihov prijatelj, prijatelj kakvog nema. Ali on je i čovek koji drži i do određene rezerve u prijateljstvu. Postoje područja koja čovek nikada s njim ne dodirne. Uvek je između njih mala distancija, tanan staklen zid koji Tanera odvaja od svih drugih ljudi. Izuzev, naravno, Ali.

A Taner sada poseduje informaciju koja se, na neki način, tiče njih, koja njemu i Lejli nešto znači. Cinh je deo toga. Ali, zaboga! Kako?

Osterman stiže u podnožje brežuljka Malholand i brzo izbi na vrh, pored golemih zgrada mešanog stila u kojima su živeli oni koji su sada, ili koji su bili, bliski holivudskoj obmani. Nekoliko zgrada će prokljati, rasipajući ostatke nekadašnje otmenosti. Ograničenje brzine u Malholandu bilo je trideset, a Ostermanov brzomer pokazivao je pedeset jedan kilometar. I još jače nagazi gas. Odlučio

je šta da učini. Pokupiće Lejlu i krenuti za Malibu. Njih dvoje će naći telefonsku govornicu uz autoput i nazvati Tremajnovu i Kardoneovu.

Zavijajući zvuk sirene, koji se sve više pojačavao, cepao mu je uši. To je neki zvučni efekat u ovom izveštačenom gradu. Nije to stvarno, jer ovde ništa nije stvarno. Ne može da bude zbog njega.

Ali, bilo je, naravno.

„Šefe, ja stanujem ovde. Osterman. Bernard Osterman. Kaliente 260. Sigurno znate moju kuću." Govorio je samouvereno. Kaliente je bio impresivan kompleks.

„Žao mi je, g. Osterman. Vašu vozačku i saobraćajnu, molim."

„Slušajte. Nazvali su me u studio da mi se žena ne oseća dobro. Mislim da je shvatljivo što žurim."

„Ne po cenu života pešaka. Vašu vozačku i saobraćajnu."

Osterman mu dade dokumenta i ostade da zuri ispred sebe, kontrolišući bes.

Policajac je leno pisao na pravougaonoj saobraćajnoj opomeni i kada je završio, prikači na nju Bernijevu dozvolu.

Na pucketanje prstima, Osterman podiže pogled. „Zar morate da nagrdite dozvolu?"

Policajac umorno uzdahnu držeći papire. „Mogli ste da izgubite dozvolu na trideset dana, gospodine. Smanjio sam brzinu; zapisao kaznu od deset dolara koliko košta karta za parking." Pruži dokumenta Berniju. „Nadam se da se vaša žena sada bolje oseća."

Policajac se vrati svojim kolima. Još jednom dobaci kroz otvoren prozor. „Nemojte zaboraviti da vratite dozvolu u novčanik."

Policajska kola odjuriše.

Osterman odloži dokumente i okrenu ključ. „Karman gia" krenu niz padinu Malholanda. S izvesnim gađenjem Berni pogleda na dokumente na sedištu pored sebe.

Zatim ponovo pogleda opomenu.

Sa njom nešto nije bilo u redu. Oblik je bio ispravan, nečitak štampan beleg kao i obično stisnut na neodgovarajućem mestu, ali je hartija izgledala patvorena.

Izgledala je presvetla, odveć nejasna za opomenu Odeljenja za motorna vozila Los Anđelesa. Osterman se zaustavi. Uze opomenu i pogleda je bolje. Prekršaj bese obeležen nebrižljivo, neprecizno. Uopšte nije ni bio upisan.

Tek tada Osterman primeti da prednji deo kartice predstavlja, u stvari, samo tanan faksimil prikačen na deblje parče hartije.

Okrenu drugu stranu i vide da je na njoj ispisana poruka crvenom olovkom, delimično prekrivena njegovom dozvolom. Odvoji dozvolu i pročita: Primljena je poruka da su Tanerovi susedi možda sa njim sarađivali. To je potencijalno opasna situacija, koja je još gora zato što naša informacija nije potpuna. Budite krajnje pažljivi i saznajte šta možete. Nama je poznato kao i vama da je bitna razmera njihove umešanosti. Ponavljamo. Budite krajnje pažljivi.

Cirih

Osterman je buljio u crvena slova i od straha mu se javi bol u slepoočnicama.

Dakle, i Tremajn i Kardone!

Utorak 4.30 posle podne

Dik Tremajn nije bio u lokalnom vprzu za Sedl Veli u četiri i pedeset. Kardone, sedeći u svom „kadilaku“, glasno opsova. Pokušao je da nađe Tremajna u kancelariji, ali su mu rekli da je advokat izašao da ranije ruča. Nije bilo smisla da kaže da ga Tremajn nazove. Zato je odlučio da se vrati u Sedl Veli i do ' čeka sve vozove posle pola četiri.

Kardone napusti stanicu, skrenu levo na ukrštanju pruge i kolovoza, i uputi se van mesta. Do sledećeg voza ima još trideset pet minuta. Možda će mu vožnja pomoći da se opusti. Ne može, prosto, da čeka na stanici. Ako ga iko posmatra, izgledaće sumnjivo.

Tremajn će znati neke odgovore. Dik je vraški dobar advokat, i on će znati pravna rešenja, ako ih ima.

Na izlasku iz Sedli Velija Džo uđe u polja. Svetlosivi „rolsrojs“ pređe ga sa leve strane, i Kardone primeti da velika limuzina jun veoma brzo, i previše brzo za uzan sporedan put. Vozio je još nekoliko milja, jedva svestan da prolazi kroz prirodu.

Verovatno će morati da okrene na nekom poljskom putu. Ali ispred njega se pojavi dug blag zavoj, za koji se seti da je dosta proširen. Tu će se okrenuti. Vreme je da se vrati na stanicu.

Uđe u zavoj i uspori, spreman da zavije sasvim desno.

Nije mogao.

„Rolsrojs“ je bio parkiran pored puta ispod stabala, blokirajući ga.

Iznerviran, Kardone nagazi gas i produži nekoliko stotina metara gde je, budući da nije bilo drugih vozila, nekako okrenuo.

Kada se vratio na stanicu, pogledao je na sat. Pet i devetnaest, skoro pet i dvadeset.

Video je ceo peron. Primetio bi Tremajna da je sišao. Nadao se da će advokat biti u onom u pet i dvadeset pet. Čekanje je bilo neizdrživo.

Neka kola zaustaviše se iza njegovog „kadilaka“. Kardone pogleda.

Bio je to isti „rolsrojs“. Kardone poče da se preznojava. Krupan čovek, visok skoro dva metra, izađe iz automobila i polako krenu ka Kardoneovom otvorenom prozoru. Bese obučen u šofersku uniformu.

„Gospodin Kardione?“

„Zovem se Kardone.“ Ručerde tog čoveka, kojima se uhvatio za prozor, bile su ogromne. Mnogo veće i krupnije od njegovih.

„U redu. Kako hoćete ...“

„Vi ste me malo pre prešli, zar ne? Na putu za Sedl Veli.“

„Da, gospodine, jesam. Ceo dan sam u vašoj blizini.“

Kardone proguta knedlu. „Tu izjavu smatram značajnom. I treba li reći, vrlo uznemiravajućom.“

„Žao mi je...“

„Ne zanimaju me izvinjenja. Želim da znam zašto. Zašto me pratite? Ja vas ne poznajem. Ne volim da me neko prati.“

„Niko vas ne prati. Samo radim ono što mi se naredi.“

„A šta je to? Šta hoćete?“

Šofer pomeri ruke, samo malo, kao da hoće da skrene pažnju na njihovu veličinu i veliku snagu. „Dobio sam uputstvo da vam prenesem poruku, i onda ću otići. Preda mnom je dug put. Moj gazda živi u Merilendu.“

„Kakvu poruku? Od koga?“

„Od gospodina Da Vinčija, gospodine.“

„Da Vinčija?“

„Da, gospodine. Verujem da je on stupio jutros s vama u vezu.“

„Ne poznajem ja vašeg g. Da Vinčija... Kakvu poruku?“

„Da ne treba da se poveravate g. Tremajnu.“

„O čemu vi pričate?“

„Kažem vam samo ono što je meni rekao g. Da Vinči, gospodine Kardone.“

Kardone se zagleda u oči tog krupnog čoveka. Iza prazne face nazirala se inteligencija. „Zašto ste čekali do sada? Pratite me ceo dan. Mogli ste me zaustaviti pre više sati.“

„Tako mi nisu rekli. U autu imam radiotelefon. Tek pre nekoliko minuta rekli su mi da sa vama uspostavim kontakt.“

„Ko vam je rekao?“

„Gospodin Da Vinči, gospodine...“

„On se tako ne zove! Recite, ko je on!“ Kardone je savlađivao bes. Udahnu duboko pre nego što ponovo progovori. „Reći ćete mi ko je Da Vinči.“

„Poruka ima i dodatak“, reče šofer, ne obazirući se na Kardoneovo pitanje.

„Gospodin Da Vinči kaže da biste trebali znati da je Tremajn možda razgovarao sa Tanerom. Niko još nije u to siguran, ali tako izgleda.”

„On, šta? Razgovarao s njim, o čemu?”

„Ne znam, gospodine. Moj posao nije da znam. Ja sam unajmljen da vozim kola i prenosim poruke.”

„Vaša poruka nije jasna! Ja je ne razumem! Kakve koristi ima od poruke ako nije jasna!” Kardone se naprezao da se kontroliše.

„Možda će vam kraj poruke pomoći, gospodine. Gospodin Da Vinči smatra da bi bilo dobro da pokušate da otkrijete u kojoj meri je g. Tremajn povezan sa Tanerom. Ali morate biti pažljivi. Vrlo, vrlo pažljivi. Kao što morate biti pažljivi sa svojim prijateljima iz Kalifornije. To je važno.”

Šofer se okrenu od „kadilaka” i sa dva prsta udari po šiltu svoje kape.

„Čekajte malo!” Kardone uhvati kvaku vrata, ali ta grdosija u šoferskoj uniformi brzo stavi ruke na ležište prozora i ne dozvoli mu da ih otvori.

„Ne, gospodine Kardione, Vi ostajete unutra. Ne smete na sebe skretati pažnju.

Voz dolazi.”

„Molim vas, nemojte! Molim vas... Hoću da razgovaram sa Da Vinčijem! Mi moramo da razgovaramo! Gde mogu da ga nađem?”

„Nema načina, gospodine.” Šofer je bez napora držao vrata.

„Bezobrazniče!” Kardone povuče kvaku i navali se svom težinom na vrata. Ona popustiše samo malo, a onda se ponovo zatvoriše pod šoferovim rukama.

„Raspoloviću te!”

Voz se zaustavi. Nekoliko ljudi siđe i pisak dva zvižduka pištaljke probi vazduh.

Šofer progovori mirno. „On nije u vozu, g. Kardione. Odvezao se kolima u grad još jutros. I to nam je poznato.”

Voz lagano krenu. Džo je buljio u ljudeskaru koja mu nije dozvoljavala da otvori vrata. Gotovo da se bio izbezumio od besa ali je bio dovoljno realističan da bude svestan da mu ništa neće pomoći. Šofer ustuknu, još jednom neformalno pozdravi Kardonea i brzim koracima uputi se ka „rolsrojsu”. Kardone otvori vrata i izađe na vruć trotoar.

„Ej, zdravo Džo!" Pozdrav je stizao od Amosa Nidhema, koji je pripadao drugoj grupi putnika iz Sedli Velija sa pretplatnom kartom. On je bio zamenik predsednika Tekstilnog hanoverskog trusta i predsedavajući specijalnog odbora mesnog kluba u Sedli Veliju. „Vama što radite sa tržištem je lako. Kada zagusti ostanete kod kuće i pričekate da sve legne, je li?"

„Naravno, naravno, Amos." Kardone je gledao za šoferom „rolsa", koji je počeo da pali motor.

„Da ti kažem", nastavi Amos, „ne znam kuda nas vi mladi vodite!... Jesi li video šta kažu za Dipona? Svi drugi se brčkaju a on radi posao! Rekao sam mojima da konsultuju Odbor. Do đavola sa vama, drskim smutljivcima." Nidhem s'e isceri i iznenada mahnu svojom ručicom, zaustavljajući jedan „linkoln" koji se približavao. „Eno Ralfa. Mogu li da te povezem, Džo? ... Naravno, da ne mogu.

Upravo si izišao iz svojih kola."

Linkoln se zaustavi na peronu i šofer Amosa Nidhema poče da izlazi.

„Nema potrebe, Ralfe. Još mogu da otvorim vrata. Usput da kažem, Džo ... taj

„rols" u koji gledaš podseća me na jednog mog prijatelja. Međutim, nije moguće.

On je živeo u Merilendu."

Kardone se okrenu i pogleda nadmenog bankara. „Merilend? Ko u Merilendu?"

Amos Nidhem je držao otvorena vrata i uzvratio je Kardoneu pogledom punim nadmoći i dobrog raspoloženja. „Mislim da ga ne poznaješ. On je već godinama mrtav. . . Smešno ime. Mnogo sam ga zezao . . . , Zvao se Cezar."

Amos Nidhem uđe u svoj „linkoln" i zatvori vrata. Na kraju staničnog parkinga

„rolsrojs" skrenu desno i odjuri prema glavnim arterijama koje vode za Menhetn.

Kardone je stajao na katranisanoj površini železničke stanice i bio uplašen.

Tremajn!

Tremajn je sa Tanerom!

Osterman je sa Tanerom!

Da Vinči. . . Cezar!

Arhitekti rata!

A on, Đuzepe Ambrucio Kardione, sam na svetu!

O, Hnste! Hriste! Srne Božiji! Blažena Marijo! Blažena Marijo, Majko Hristova!

Operi moje ruke njegovom krvlju! Krvlju tog jagnjeta! Isuse! Isuse!
Oprosti moje grehe!. . . Isuse i Marijo! Hriste ovaploćeni! Bože sveti!

Šta sam uradio?

Utorak 5.00 posle podne

Tremajn je besciljno tumarao satima; poznatim ulicama istočnog dela grada. Pa ipak, da ga je bilo ko zaustavio i pitao gde se nalazi, ne bi mu mogao odgovoriti.

Bio je satrt. Zaplašen. Blekston je sve rekao, a ništa nije objasnio.

A Kardone je lagao. Nekome. Svojoj ženi ili nekome u kancelariji, nije važno.

Važna je činjenica da Kardonea ne može da pronađe. Tremajn je znao da panika neće prestati sve dok on i Kardone između sebe ne raščiste šta je Osterman uradio.

Da li ih je Osterman izdao?

Da li se stvarno radi o tome? Da li je moguće?

Prešao je Aveniju Vanderbilt, shvativši da je došao do hotela „Biltmor“ ne razmišljajući kuda ide.

Sasvim shvatljivo, pomisli. „Biltmor“ budi uspomene bezbrižnih vremena.

Prolazio je predvorjem gotovo očekujući da ugleda nekog zaboravljenog prijatelja iz detinjstva i iznenada se zagledao u čoveka koga nije video više od dvadeset godina. Prepoznao je lice, strašno izmenjeno godinama podbulo, Tremajnu se učini izborano ali nije se mogao setiti imena. Vraćao se u đačke dane.

Nekako zbunjeno priđeše jedan drugom.

„Dik... Dik Tremajn! Vi ste Dik Tremajn, zar ne?“

„Da. A vi... Džim?“

„Džek! Džek Taunsend! Kako si, Dik?“

Rukovaše se, a Taunsend pokaza znatno više oduševljenja. „Mora da je prošlo dvadeset pet, trideset godina! Divno izgledaš! Kako, do đavola, uspevaš da održiš liniju? Ja sam odustao.“

„Lepo izgledaš. Stvarno dobro izgledaš. Nisam znao da si u Njujorku.“

„Nisam. Živim u Toledu. Ovde sam samo nekoliko dana... Kunem se bogom da mi je u avionu pala na pamet luda misao. Otkazao sam „Hilton“ i pomislio da ugrabim sobu ovde da vidim da li iko od stare garde ovde navraća. Luckasto, a?... I pogledaj na koga naletim!“

„Zanimljivo. Stvarno zanimljivo. Ja sam pomislio isto pre nekoliko trenutaka.“

„Da popijemo piće.“

Taunsend je iznosio ideje koje su se formirale u tradiciji esnafske misli. Bio je veoma dosadan.

Tremajn je neprestano razmišljao o Kardoneu. Kada je popio treće piće pogledao je gde je telefonska govornica koje se sećao iz mladosti. Bila je sakrivena pored ulaza u kuhinju, i samo su redovni posetioци hotela znali za nju.

Više nije bila tamo. A Džek Taunsend je pričao i pričao sećajući se naglas stvari nedostojnih spomena.

Bila su tu i dvojica Crnaca u kožnim sakoima, sa perlama oko vrata, udaljeni od njih samo dva koraka.

U prošlosti se ne bi tu nalazili.

Lepi dani.

Tremajn ispi četvrto piće naskap; Taunsend nikako da prestane da priča.

Mora da nazove Džoa! Panika poče da ga ponovo hvata. Možda će Džo, samo jednom rečenicom, razrešiti zagonetku Osterman.

„Šta ti je, Dik? Deluješ usplahireno.“

„Tako mi bog pomogao, ovde nisam bio godinama.“ Tremajn je trtljao i bio svestan toga. „Moram da telefoniram. Oprosti mi.“

Taunsend položi ruku na Tremajnovu rame. Govorio je tiho.

„Hoćeš li zvati Kardonea?“

„Šta?“

„Pitao sam te hoćeš li zvati Kardonea.“

„Ko si ti? ... Ko si ti, do đavola?“

„Blekstonov prijatelj. Nemoj zvati Kardonea. Nemoj ni pod kojim uslovima.“

Zabijaš ekser u sopstven sanduk ako ga pozoveš. Možeš li da shvatiš to?“

„Ništa ne razumem! Ko si ti? Ko je Blekston?“ Tremajn je pokušao da šapće, ali se njegov glas širio celom prostorijom.

„Postavimo to ovako. Kardone je možda opasan. Mi mu ne verujemo. Nismo sigurni u njega. Ništa više nego u Ostermane.“

„Ma šta ti pričaš?“

„Možda su se uortačili. Možda sada letiš solo. Budi hladnokrvan i postaraj se da nešto saznaš. Bićemo u vezi... ali to ti je g. Blekston već rekao, zar ne?“

Tada Taunsend učini čudnu stvar. Izvadi novčanicu i stavi je ispred Ričarda Tremajna. Izusti samo dve reci, okrenu se i izađe kroz staklena vrata.

„Uzmi je.”

Bila je to novčanica od sto hiljada dolara.

Šta se s njom može kupiti?

Ništa, pomisli Tremajn. To je samo simbol.

Cena. Bilo koja cena.

Kada je Faset ušao u hotelsku sobu, dvojica ljudi već behu nadneta nad sto, proučavajući različite dokumente i karte. Jedan od njih bio je Grover. Drugi se zvao Koul. Faset skide panama šešir i naočari, odlažući ih na vitrinu.

„Sve u redu?” upita Grover.

„Po rasporedu. Ako se Tremajn ne nalije u 'Biltmoru'.”

„Ako se nalije”, reče Koul, gledajući kartu sa mrežom puteva Nju Džerzija,

„ljubazni, podmitljivi pandur ispraviće situaciju. Stići će kući.”

„Imaš li ljude s obe strane mosta?”

„Imam ih i kod tunela. On ponekad prođe kroz Linkolnov tunel i odveze se Ulicom parka. Svi imaju radiovezu.” Koul je upisivao znakove na pauspapiru koji je bio položen na karti.

Telefon zazvoni. Grover pređe do stolića pored kreveta i podiže slušalicu.

„Ovde Grover... Molim? Da, proverićemo još jednom, ali sam siguran da bismo čuli da je... Ne brinite za to. U redu. Ostanite na vezi.” Grover vrati slušalicu i ostade uz telefon.

„Šta je?” Faset skinu svoj beli sako iz Palm Biča i poče da zavrće rukave.

„Pozadinci iz Los Anđelesa. Od vremena kada je Osterman napustio studio i bio zaustavljen na Malholandu, izgubili su ga dvadeset minuta. Boje se da je mogao uspostaviti vezu sa Kardoneom ili Tremajnom.”

Koul podiže pogled sa stola. „Okolo jedan čas po našem vremenu deset u Kaliforniji?”

.Da.”

„Odgovor je negativan. Kardone je bio u svom automobilu a Tremajn na ulici.

Nijednog nije mogao dobiti..."

„Vidim šta oni hoće da kažu", prekinu ga Faset. „Tremajn nije danas gubio vreme pokušavajući da dobije Kardonea."

„Na to smo računali, Lari", reče Koul. „Obojicu bismo prisluškivali da je susret dogovoren."

„Da, znam. Međutim, to je riskantno,"

Koul se nasmeja kada je podigao pauspapir. „Ti planiraj mi ćemo kontrolisati.

Ovde su svi putevi koji vode u 'Kožu'."

„Mi ih imamo."

„Džordž je zaboravio da donese jedan primerak, a ostali su kod ljudi na terenu. Komandno mesto moralo bi uvek da ima kartu celog područja."

„Mea culpa. Davao sam uputstva jutros do dva i morao sam stići na avion u šest i trideset. Zaboravio sam brijač i četkicu za zube i bogzna šta još."

Telefon još jednom zazvoni i Grover ga dohvati.

Jasno... čekaj malo." Držao je telefon dale

ko od uha i pogledao je Lorensa Faseta. „Naš drugi šofer imao je susret sa Kardoneom..."

„O, Isuse! Nadam se da nije bilo grubosti."

„Ne, ne. Plahoviti Svea Amerikanac pokušao je da izađe iz kola i da se bije. Ništa se nije dogodilo."

„Reci mu da se vrati u Vašington. Da napusti to područje."

„Vrati se u Vašington, Džime... Naravno, mogao bi i to. Vidimo se u kampu."

Grover vrati slušalicu i priđe stolu sa kartama.

„Šta bi to Džim mogao da napravi?" upita Faset.

„Da ostavi „rols" u Merilendu. Misli da je Kardone uzeo broj."

„Dobro. A porodica Cezar?"

„Lepo pripremljena", prekinu ga Koul. Jedva čekaju da čuju Đuzepa Arnbrucija Kardonea. Kakav otac, takav sin."

„Šta to znači?" Grover je pripaljivao cigaretu.

„Stari Cezar stekao je mnoga bogatstva na iznuđivanje. Njegov najstariji sin je u kancelariji državnog tužioca i pravi je fanatik u gonjenju mafije."

„Da spere porodične grehe?"

„Nešto slično.“

Faset priđe prozoru i pogleda na veliko prostranstvo Centralnog parka. Govorio je tako tiho, ali zadovoljstvo u njegovom glasu prenelo se i na njegove drugove koji su se smešili.

„Sada je sve na svom mestu. Svi su uzdrmani. Zbunjeni su i preplašeni. Nijedan ne zna šta da radi ni s kime da razgovara. Sedećemo i pratiti. Daćemo im odmor od dvadeset četiri sata. Zamračenje... I Omega nema izbora. Omega mora povući potez.“

Sreda 10.15 pre podne

Bilo je deset i petnaest pre nego što je Taner stigao u kancelariju. Izgledalo mu je gotovo nemoguće da ode od kuće, ali je znao da je Faset u pravu. Seo je i letimično pogledao poštu i pozive. Svi su želeli dogovor. Niko nije želeo da donese nijednu odluku bez njegovog odobrenja.

Kao da diriguje orkestrom. Televizijskom blehmuzikom.

Podiže telefon i nazva Nju Džerzi.

„Alo, Ali?”

„Zdravo, prečasn. Jesi li nešto zaboravio?”

„Ne... Ne. Samo sam se osetio usamljenim. Šta radiš?”

U kući br. 22 na Putu voćnjaka u Sedli Veliju, Nju Džerzi, Alisa Taner se smešila i osećala lepo. „Šta radim?... Pa, po naređenjima Velikog kana, nadgledam kako tvoj sin čisti podrum. I kako je Veliki kan takođe naredio, njegova kćer provodi vruće julsko jutro čitajući pravu lektiru. Kako bi se, inače, mogla upisati u Berkli do dvanaeste godine?”

Taner shvati pritužbu. Kada je ona bila devojčica, leta su joj bila samotna i užasna Ali je htela da za Dženet budu savršena.

„Pa, neka ne radi previše. Neka dođu komšijska deca.”

„Mogla bih da ih pozovem. Ali Nensi Lumis je telefonirala i molila ako Dženet može kod njih na užinu ...”

„Ali...” Taner prebaci telefon u levu ruku. „Radije bih ohladio sa Lumisima za nekoliko dana...”

„Šta hoćeš da kažeš?”

Džon se setio Džima Lumisa iz dnevnog voza u osam i dvadeset. „Džim pokušava da prebaci neku robu. Ima mnogo ljudi koji idu s njim vozom. Ako mogu da ga izbegnem do iduće nedelje kada sam slobodan.”

„Šta Džo kaže?”

„On ne zna za to. Lumis ne želi da Džo zna. Mislim da se radi o rivalstvu.”

„Ne vidim razloga da Dženetin odlazak ima ikakve ...”

„Samo se pošteđujemo neugodnosti. Mi nemamo novac koji on traži.”

„Amin, bože!”

„I... učini mi uslugu. Drži se telefona danas.“

Alisa Taner pogleda telefon koji je držala u ruci. „Zašto?“

„Ne mogu o tome, ali možda ću imati važan poziv... Ono o čemu uvek razgovaramo ...“

Alisa Taner odmah nesvesno spusti glas i nasmeši se. „Neko ti je nešto ponudio!“

„Moglo bi biti. Zvaće kući da se dogovorimo za ručak.“

„O, Džone, pa to je uzbudljivo!“

„Moglo bi... biti zanimljivo.“ Iznenada mu postade mučno da s njom razgovara.

„Razgovaraćemo kasnije.“

„Zvuči izuzetno, dragi. Odvrnuću zvono na telefonu. Čuće se do Njujorka.“

„Nazvaću kasnije.“

„Onda ćeš mi reći pojedinosti.“

Taner lagano spusti slušalicu. Laži su počele... ali njegova familija ostaće kod kuće.

Znao je da mora da se usredsredi na probleme svoje redakcije. Faset ga je upozorio. Ne srne da dođe do prekida normalnog reda, a redovno stanje za svakog direktora programa vesti je bitan uslov za visok pritisak. Taner se od te boleštine štitio sposobnošću da kontroliše probleme.

Ako je ikada u profesionalnoj karijeri bilo vreme za izbegavanje haosa, onda je to sada.

Dohvati telefon. „Norma. Pročitaću vam spisak onih sa kojima ću se videti danas, a vi ih pozovite. Recite svakome da želim kratke sastanke i da niko ne srne preći petnaest minuta ako ja ne kažem drukčije. Bilo bi dobro da svi problemi i predloži budu zapisani na pola strane. Obavestite ih. Ja moram mnogo toga da uradim.“

Bio je slobodan tek u 12.30. Tada je zatvorio kancelariju i nazvao ženu.

Nije bilo odgovora.

Pustio je da telefon zvoni gotovo dva minuta, dok razmaci između signala nisu izgledali sve duži.

Nema odgovora. Nema odgovora na telefon r na telefon čije zvono je tako jako odvrnuto da bi se čulo u Njujorku.

Bilo je dvanaest i trideset pet. Ali misli da niko neće zvati između podna i pola dva. I verovatno joj treba nešto iz samousluge. Ili je možda odlučila da povede decu u klub na hamburgere. Ili nije mogla odbiti Nensi Lumis i odvela je Dženet na ručak. Ili je otišla u biblioteku Ali strastveno čita leti pored bazena.

Taner pokuša da predstavi sebi kako ona radi sve te stvari. Mora biti da radi jednu od tih stvari, nekoliko njih ili sve.

Zvao je više puta, ali nije bilo odgovora. Nazvao je klub.

„Žao mi je, g. Taner. Pogledali smo. Gospođa Taner nije ovde.”

Lumisovi. Naravno, otišla je kod Lumisovih.

„Sto mu muka, Džone, Alisa reče da se Dženet ne oseća dobro. Možda ju je odvela kod lekara.”

Do jedan i osam minuta, Džon Taner je još dva puta nazvao kuću. Zadnji put je ostavio da telefon zvoni skoro pet minuta. Zamišljao je Ali kako utrčava bez daha, uvek puštajući taj zadnji signal, očekujući da ona odgovori.

Međutim, to se nije dogodilo.

Neprestano je sebi govorio da se ponaša glupo. Lično je video da ih prate patrolna kola kada ga je Ali vozila na stanicu. Faset ga je juče ubedio da su njegovi psi čuvari temeljiti.

Faset.

Uze telefon i okrenu broj u slučaju hitnosti koji mu je dao Faset. Veza je išla preko centrale Menhetn.

„Grover...”

Ko? pomisli Taner.

„Alo? Alo?... Džordž Grover ovde.”

„Zovem se Džon Taner. Pokušavam da nađem Lorensa Faseta.”

„O, zdravo, g. Taner. Zar nešto ne štima? Faset je napolju. Mogu li vam ja pomoći?”

„Da li ste vi Fasetov saradnik?”

„Jesam, gospodine.”

„Ne mogu da dobijem ženu. Pokušao sam više puta. Ona ne odgovara.”

„Možda je izašla napolje. Ja se ne bih brinuo. Ona se nalazi pod nadzorom.”

„Jeste li sigurni?”

„Naravno.”

„Rekao sam joj da ostane u blizini telefona. Da očekujem važan poziv...”

„Uspostaviću vezu sa našim ljudima i nazvaću vas. To će vas smiriti.”

Taner odloži telefon pomalo zbunjen. Prošlo je pet minuta, a očekivani poziv nije stizao. Okrenuo je Fasetov broj, ali je bio zauzet. Brzo je ostavio telefon misleći da Grover ne može da nazove zato što je njegova linija zauzeta. Da li Grover pokušava da ga nazove? Mora da pokušava. Pokušaće još jednom.

Telefon ipak nije zazvonio.

Taner ga lagano podiže, okrenu broj vrlo pažljivo da ne bi pogrešio.

„Grover.”

„Ovde Taner. Mislio sam da ćete odmah nazvati!”

„Izvinjavam se, g. Taner, Imamo malo problema. Nemate zbog čega da brinete.”

„Kako mislite, problema?”

„U uspostavljanju veze sa našim ljudima na terenu. Ništa neobično. Ne možemo od njih očekivati da su u svakom trenu uz radiotelefon. Brzo ćemo ih dobiti i nazvati vas.”

„To nije ništa dobro!” Džon Taner zalupi slušalicu i ustade iz stolice. Juče po podne Faset mu je u tančine opisao svaki pokret svakog člana njegove porodice čak i sve ono što su radili u momentu kada su obavljali telefonski razgovor. A sada taj Grover ne može da dobije nikoga od ljudi koji bi trebali da paze na njegovu familiju. Šta ono reče Faset?

„Imamo trinaest agenata u Sedli Veliju...”

A Grover ne može da dobije nikoga od njih.

Trinaest ljudi, a ni sa jednim se ne može uspostaviti veza!

Ode do vrata kancelarije. „Nešto je iskrslo, Norma. Pripazite na moj telefon, molim vas. Ako se javi čovek po imenu Grover, recite mu da sam otišao kući.”

SEDL VELI

SELO OSNOVANO 1862 Dobrodošli

„Kuda sada, gospodine?”

„Idite pravo. Pokazaću vam.”

Taksi stiže na Put voćnjaka, dva bloka od Tanerove kuće; Tanerov puls udarao je poput čekića. Stalno je mislio o teretnim kolima na

putu. Čim iziđu iz sledećeg zavoja moći će ih videti ako su tamo. Ako jesu, sve će biti u redu. O, Isuse! Samo da bude sve u redu!

Tamo ih nije bilo.

Taner pogleda na časovnik.

Dva i četrdeset pet. Četvrt do tri! Ali nije tamo!

„Levo. Ona kuća sa drvenim krovom.“

„Lepo mesto, gospodine. Zaista lepo mesto.“

„Požurite!“

Taksi se zaustavi na popločanom putu. Taner plati i naglo otvori vrata. Nije čekao da mu vozač zahvali.

„Ali! Ali!“ Taner pojuri kroz vešernicu da proveri u garaži.

Ništa. Mali „trijumf“ je stajao tamo.

Tišma. .

Ipak se nešto osećalo. Neki miris. Mučan miris koji Taner nije mogao da locira.

„Ali! Ali!“ Otrča u kuhinju i pogleda kroz prozor na bazen. O, bože! Zurio je u površinu vode i onda požurio na zadnja vrata. Brava bese zaglavljena i on ih jednostavno provali. Hvala bogu! Ničega nema u vodi!

Njegov mali velški terijer probudi se iz sna. Životinja je bila privezana za žicu i odmah je počela lajati oštro i histerično.

Jurnu natrag u kuću, do vrata podruma.

„Rej! Dženet! Ali!“

Tišina. Jedino pas napolju neprestano laje.

Ostavi otvorena vrata podruma i otrča ka stepenicama.

Sprat!

Preskakao je stepenice; vrata dečijih soba i gostinske sobe bila su otvorena. Vrata njegove i Aline sobe bila su zatvorena.

A onda ga je čuo. Radio je tiho svirao. Alin radio sa tajmerom. On i Ali su uvek koristili taj satni mehanizam. Nikada nisu upotrebljavali dugme. Bila je to navika.

Ali bese otišla pre više od dva sata. Neko drugi je uključio radio.

Otvorio je vrata.

Nikoga.

Taman htjede da iziđe i pretraži ostatak kuće kada vide poruku. Bila je napisana crvenom olovkom i ostavljena uz radio. Priđe stolu.

„Vaša žena i deca neočekivano su se odvezli. Naći ćete ih pored starog železničkog depoa na putu za Lesiter.“

Taner se u panici seti napuštenog depoa. Nalazio se duboko u šumi na putu koji se retko koristio.

Šta je uradio? Šta je, za ime boga, uradio? Ubio ih je! Ako je tako, ubiće Fasetu!

Ubiti Grovera! Ubiti sve one koji su trebali da ih čuvaju!

Izjuri iz spavaće sobe, sjuri se niz stepenice u garažu. Vrata „trijumfa“ bila su otvorena i on uskoči u sedišta i upali motor. Taner zaobiđe mala sportska kola sa desne strane i nagazi gas u dugom zavoj, pokušavajući da se seti najbržeg puta za Lesiter. Stiže do Lesiterskog jezera, koje su stanovnici Sedli Velija koristili zimi za klizanje. Put za Lesiter bio je sa druge strane i izgledalo je da nestaje u šumi.

Nagazio je gas do kraja. Poče da razgovara sa sobom, a onda da vrišti. Ali! Ali!

Dženet! Rej!

Put je išao vijugavo. Šlepa mesta, krivine, sunce koje se probijalo između gustog drveća. Nije bilo drugih automobila, nikakvih drugih znakova života.

Stari napušten depo pojavi se iznenada. Bila su tu i njegova teretna kola napola skrivena u visokoj travi. Taner pritisne kočnice i zaustavi se iza kola. Nikoga nije bilo na vidiku.

Iskoči iz „trijumfa“ i jurnu ka kolima. Za tili čas naprosto poludi. Užas je bio stvaran. Ono neverovatno bese se dogodilo.

Na podu uz prednje sedišta bila je njegova žena. Skljokana, nepomična. Pozadi su bila mala Dženet i njegov sin. Sa glavama prema dole. S opruženim telima.

O, Hriste! Hriste! To se dogodilo! Oči mu se ispuniše suzama. Telo počeo da se tresu.

Otvori vrata, vrišteći od užasa, a talas onog mirisa zapljusnu ga. Onog mučnog mirisa koji je bio osetio u garaži. Zgrabi Alinu glavu i podiže je, užasnut do besvesti.

„Ali! Ali! Bože moj! Molim te! Ali!“

Njegova žena polako otvori oči. Trepćući. Dolazila je svesti. Pomerila je ruke.

„Gde... gde? Deca!" Ovu zadnju reč izgovori histerično. Njen krik vrati Taneru razum. Poskoči i preko sedišta se prebaci do sina i kćeri.

Micali su se. Bili su živi! Svi su živi!

Ali izađe iz kola i poče da posrće. Njen muž podiže kćer sa zadnjeg sedišta, a ona brižnu u plač u njegovom naručju.

„Šta se dogodilo? Šta se dogodilo?" Alisa Taner je posrtala.

„Nemoj da govoriš. Ali. Diši. Što dublje možeš. Evo!" Priđe joj i predade joj Dženet koja je jecala. „Doneću Reja."

„Šta se dogodilo? Ne govori mi da ne..."

„Budi mirna! Samo diši. Diši duboko!"

Pomogao je sinu da izađe sa zadnjeg sedišta. Dečaku je bilo muka i počeo je povraćati. Taner prihvati čelo svoga sina desnom rukom, držeći ga levom rukom oko pasa.

„Džone, ne možeš prosto..."

„Hodaj okolo. Pokušaj da nateráš Dženet da hoda! Uradi kako ti kažem!"

Poslušno, ošamućeno, Alisa Taner uradi što joj je muž naredio. Dečak poče da tresse glavom u Tanerovoj ruci.

„Osećáš se bolje, sine?"

„Jao!... Jao! Gde smo to?" Dečak se iznenada počeo da plaši.

„U redu je. U redu je ... Svi ste ... svi ste dobro."

Taner pogleda ženu. Držeći Dženet u naručju spustila je njene noge na zemlju.

Dete je sada plakalo iz sveg glasa i Taner ju je posmatrao, ispunjen mržnjom i strahom. Ode do kola da vidi da li su u njima ključevi.

Nije ih bilo. U tome nije video nikakav smisao.

Pogleda ispod sedišta, u ladici, u zadnjem delu. Tada ih primeti. Bili su umotani u parče bele hartije uvezane elastičnom vrpcom. Svežnjić je bio zadenut između preklopnih sedišta, zavučen toliko da se jedva primećivao.

Njegova kćer je sada vrištala, a Alisa Taner je pokušavala da je uteši, neprestano joj ponavljajući da je sve u redu.

Proveravajući da ga žena ne vidi, Taner zadrža svežnjić ispod zadnjeg sedišta, prekinu elastičnu vrpcu i otvori papir.

Bio je prazan.

Zgužva hartiju i stavi je u džep. Reci će Ali šta se dogodilo. Otići će nekud.

Daleko. Ali neće joj reći pred decom.

„Idemo u kola.“ Taner je nežno govorio sinu, a onda prišao ženi uzimajući od nje dete zahvaćeno histerijom. „Izvadi ključeve iz „trijumfa“ Ali. Idemo kući.“

Njegova žena je stajala ispred njega, očiju razrogačenih od straha, iz kojih su suze potocima tekle niz lice. Pokušavala je da se kontroliše, svom snagom se uzdržavala od vrištanja.

„Šta se dogodilo? Šta se sa nama dogodilo?“

Rika automobilskog motora spreči Tanera da odgovori. U svom besu bio je zahvalan. Patrolna kola policije iz Sedli Velija dojurila su u depo i zaustavila se na deset koraka od njih.

Dženkins i Mekdermot iskočiše iz automobila. Dženkins s izvučenim pištoljem.

„Je li sve u redu?“ Dotrčao je do Tanera. Mekdermot brzo ode do kola i tiho je govorio dečaku, koji je bio na zadnjem sedištu.

„Našli smo poruku u tvojoj sobi. Mislim da smo slučajno došli do vaše imovine.“

„Naše, Šta?“ Alisa Taner zapanjeno pogleda policajca.

„Kakve imovine?“

„Dva televizora, nakit gospođe Taner, srebrninu, malo gotovine. Ne znamo imamo li sve. Auto je bio ostavljen nekoliko blokova od vaše kuće. Možda su odneli i druge stvari. Moraćete proveriti.“

Taner predade kćer Alisi.

„O čemu vi, do vraga, govorite?“

„Vi ste opljačkani. Mora da se vaša žena vratila kada su oni već operisali. Ona i deca su omamljeni gasom u garaži... Nesumnjivo se radi o profesionalcima. Prave profesionalne metode.“

„Vi ste lažov“, reče mu tiho Taner. „Ničega nije bilo...“

„Molim vas!“ prekide ga Dženkins. „Sada su najvažniji vaša žena i deca.“

Kao na signal, javi se Mekdermot. „Moram dečaka da prebacim u bolnicu!“

Odmah!“

„O, bože moj!“ Alisa Taner potrča prema automobilu, noseći kćer u naručju.

„Neka ih Mekdermot poveze“, reče Dženkins.

„Kako mogu da vam verujem? Slagali ste me. U mojoj kući ništa nije nedostajalo.

Nijedan televizor, nikakvih znakova pljačke! Zašto ste lagali?“

„Nemamo vremena. Vašu ženu i decu šaljem sa Mekdermotom.“
Dženkins je brzao u govoru.

„Oni idu sa mnom!“

„Ne, ne idu.“ Dženkins malo podiže pištolj.

„Ubiću te, Dženkins.“

„šta onda stoji između tebe i Omega?“ reče Dženkins mirno. „Budi razuman. Faset je na putu. Želi da te vidi.“

„Izvinjavam se, Istinski i ponizno se izvinjavam. Neće se, ne može se ponovo dogoditi.“

„A šta se stvarno dogodilo? Gde je bila vaša nepogrešiva zaštita?“

„Greška u rasporedu dežurstva koja nije bila proverena. To je istina. Nema nikakvog smisla da vam kažem. Ja sam za to odgovoran.“

„Vi niste bili ovde.“

„Ipak sam ja odgovoran. Ekipe 'Koža' spada u moju nadležnost. Omega je primetila da mesto nije pokriveno slučajno, manje od petnaest minuta i upali su.“

„To vam ne mogu tolerisati. Reskirali ste život moje žene i dece!“

„Rekoh vam da nema mogućnosti da se ponovi. Isto tako i na nekako obrnut način, što treba da bude utešno ovo popodne potvrđuje činjenicu da Omega neće ubijati. Sejanje straha, da. Ubistva, ne.“

„Zašto? Zato što vi to kažete? To mi ne možete prodati. Tragovi CIE pokazuju se kao dosje katastrofa. Da raščistimo, vi nećete više donositi odluke u moje ime.“

„Dakle, vi ćete odlučivati?“

„Da.“

„Ne budalite. Ako ne za vas, odlučivaćemo za vašu porodicu.“

Taner se podiže iz stolice. Kroz zavese primeti da dvojica ljudi drže stražu ispred motela.

„Otići ću sa porodicom.“

„Kuda?“

„Ne znam. Jedino znam da ovde ne ostajem.“

„Mislite da vas Omega neće pratiti?“

„A zašto bi ona... oni? Ja nisam deo vas.“

„To neće poverovati.“

„Onda ću im ja objasniti!“

„Hoćete li odvojiti jedan oglas u „Tajmsu“?“

„Ne!“ Taner se okrenu i pokaza prstom na čoveka CIE. „Vi ćete! Na koji god način želite. Jer ako nećete, ja ću ispričati priču o ovoj operaciji i vašem blesavom, pakosnom vođenju na svakim vestima. To nećete preživeti.“

„Nećete ni vi jer ćete biti mrtvi. I vaša žena. Vaš sin, vaša kćer... mrtvi.“

„Ne možete da mi pretite...“

„Za ime boga, pogledajte prošlost. Pogledajte šta se zaista dogodilo? Faset je eksplodirao. Zatim je iznenada spustio glas i položio ruku na svoje grudi, govoreći polako. „Uzmite mene... Žena mi je ubijena u istočnom Berlinu. Ubili su je iz jednog jedinog razloga, samo zato što je bila udata za mene. I da bi meni održali predavanje, ubili su moju ženu. Nemojte mi prigovarati. Bio sam tamo. Vi ste bilibezbedni. Sada više niste.“

Taner se ukoči. „Šta hoćete da mi kažete?“

„Kažem vam da ćete uraditi tačno ono što smo mi predvideli. Sada smo sasvim blizu. Ja želim Omegu.“

„Ne možete da me prisilite i toga ste svesni!“

„Da, mogu... Jer ako se okrenete, ako pobegnute, angažovaću sve agente u Sedli Veliju. Bićete sami... i ne verujem da možete sami da se nosite sa situacijom.“

Ja odlazim sa porodicom...“

„Ne budite ludi! Omega je uletela iskoristivši samo jednu grešku. To znači da su oni, bilo o kome da se radi, budni. Krajnje budni, brzi i temeljiti. Koje šanse mislite da imate? Koje šanse dajete svojoj porodici? Mi smo priznali grešku. Druge greške nećemo činiti.“

Taner je bio svestan da je Faset u pravu. Ako bi sada bio ostavljen, ne bi imao izvore za kontrolu.

„Vi se ne pravite budalom?“

„Da li biste vi izigravali budalu u minskom polju?“

„Mislim da ne bih... Ovo popodne, šta je bilo?“

„Taktika zastrašivanja. Bez identifikacije. U slučaju da ste čisti. Shvatili smo šta se dogodilo i ponudili protuobjašnjenje. Deo vaše

imovine ćemo zadržati malo sitnine, malo nakita, dok ovo ne prođe. Deluje uverljivije."

„Što podrazumeva da ja moram da se složim da je bila pljačka."

„Naravno. Tako je najbezbednije."

„Da... Naravno." Taner posegnu u džep da uzme cigarete. Telefon zazvoni i Faset primi poziv.

Govorio je tiho, a onda se okrenu direktoru programa vesti. „Vaša porodica se vratila kući. Dobro su. Još su preplašeni, ali su dobro. Neki od naših ljudi dovode stan u red. Pravi lom. Pokušavaju da uzmu otiske. Naravno, otkriće se da su lopovi nosili rukavice. Rekli smo vašoj ženi da ste vi još u policiji radi davanja izjave."

„Razumem."

„Hoćete da vas odvezemo natrag?"

„Ne... Ne, neću. Pretpostavljam da ću, u svakom slučaju, imati pratnju."

„Bezbednosan nadzor je pravi izraz."

Taner uđe u seosku krčmu, omiljeno mesto stanovnika Sedli Velija, i nazva Tremajne.

„Džini, ovde Džon. Hteo bih da razgovaram sa Dikom. Je li tu?"

„Džon Taner?" Zašto li izgovori njegovo prezime? Pa poznaje njegov glas.

„Da. Je li Dik tu?"

„Ne ... Naravno da nije. U kancelariji je. O čemu se radi?"

„Ništa posebno."

„Zar mi ne možeš reći?"

„Trebam samo mali pravni savet. Pokušaću da ga dobijem na poslu. Do viđenja."

Taneru bese jasno da je to izveo loše. Bio je trapav.

Ali trapava je bila i Virdžinija Tremajn.

Taner okrenu Njujork.

„Žao mi je, g. Taner. Gospodin Tremajn je na Long Ajlendu. Na sastanku."

„Hitno je. Koji je broj?"

Tremajnova sekretarica mu preko volje dade broj. On ga okrenu.

„Žao mi je, g. Tremajn nije ovde."

„Iz njegove kancelarije rekoše da je tu na sastanku."

„Zvao je jutros i otkazao. Izvinjavam se, gospodine."

Taner spusti slušalicu, a onda nazva Kardoneove.

„Tata i mama su ceo dan vani, čika Džone. Rekli su da će se vratiti posle večere.

Hoćete li da oni nazovu vas?"

„Ne... ne, nije potrebno ..."

Bilo mu je mučno u želucu. Nazvao je telefonistkinju centrale, dao joj podatke, uključujući i svoju kreditnu karticu, i tri hiljade milja daleko zazvonio je telefon u Beverli Hilsu.

„Rezidencija Osterman."

„Je li tu g. Osterman?"

„Ne, nije. Mogu li znati ko zove, molim?"

„Je li tu g. Osterman?"

„Ne."

„Kada očekujete da se vrati?"

„Sledeće nedelje. Ko zove, molim?"

„Ime je Kardone. Džozef Kardone."

„KARDONE..."

„Tako je. Kada su otišli?"

„Otišli su sinoć za Njujork. Avionom u deset sati, mislim."

Džon Taner spusti slušalicu. Ostermanovi su u Njujorku! Stigli su do šest sati ujutro!

Tremajnovi, Kardoneovi, Ostermanovi.

Svi su tamo. A nijednog da se razjasne.

Jedan ili svi.

Omega!

Četvrtak 3.00 ujutro

Faset je stvorio uverljivu sliku. Pre nego što je Taner došao kući sobe su bile dovedene u red, ali se zbrka još pomalo osećala. Stolice nisu bile baš na svojim mestima, tepisi su bili malo pomereni, lampe na drugim mestima; domaćica još nije bila sve dovela u besprekoran red.

Ali mu reče kako su joj policajci pomogli; da je sumnjala u zaveru to ne bi dozvolila.

Međutim, Alisa Mekol je kao dete živeia sa nasiljem. Nije bila retkost da vidi policiju u svojoj kući. Bilo je normalno očekivati da reaguje sa minimalnom histerijom.

Sa druge strane, njen muž nikako nije mogao da se uklopi u ulogu koju je morao da igra. Već drugu noć isprekidan san, koji je nakraju bio nemoguć. Pogledao je na radio sa tajmerom. Bilo je skoro tri ujutro, misao mu se još otimala, a oči nisu htele da se sklope.

Nema smisla. Mora da ustane, da prošetata; možda da nešto pojede, da pročita, puši.

Da učini bilo šta što bi mu pomoglo da prestane da razmišlja.

On i Ali su iskapili mnogo rakijica pre nego što su otišli na spavanje previše pića za Ali; ona je spavala dubokim snom, što od alkohola, što od iscrpljenosti.

Taner ustade iz kreveta i siđe u dvorište. Besciljno je tumarao okolo; zatim je u kuhinji dokusurio rakiju, pročitao staru poštu u hodniku, prelistao neke časopise u dnevnoj sobi. Na kraju je otišao u garažu. U njoj se još osećao slab miris gasa koji je bio upotrebljen. Vratio se u dnevnu sobu, zaboravivši da ugasi svetio u garaži.

Popušivši poslednju cigaretu, počeo da traži drugu kutiju; više zato što je hteo da bude siguran da je ima nego što mu je u tom trenutku bila potrebna. U radnoj sobi je bio ceo boks. Kada je otvorio gornju ladicu pisaćeg stola, čuo je neku buku.

Kucanje je dolazilo od prozora radne sobe, a svetlosni snop baterijske lampe pravio je male krugove na staklu.

„Ovde Dženkins, g. Taner“, reče prigušen glas. „Izađite na zadnja vrata.“

Taner, s olakšanjem, klimnu glavom prilici sa druge strane prozora.

„Ova kvaka na rešetkastim vratima bila je slomljena“, reče Dženkins tiho kada je Taner otvorio kuhinjska vrata. „Ne znamo kako se to dogodilo.“

Ja sam je slomio. Šta radite tu napolju?“

„Hoćemo da budemo sigurni da se ne ponovi ono popodneвно. Ima nas četvorica.“

Pitali smo se šta vi radite. Svuda dole svetla su upaljena. Čak i u garaži. Da li se nešto dogodilo? Je li iko telefonirao?“

„Zar ne biste vi znali da su telefonirali?“

Ulazeći na vrata Dženkins se nasmeši. „Mislim da znate da se od nas to očekuje.“

Ali niko ne odgovara za mehaničke greške.“

„Slažem se. Jeste li za kafu?“

„Samo ako biste napravili i za ostalu trojicu. Oni ne smeju da napuste svoja mesta.“

„Naravno.“ Taner nali toplu vodu u džezvu. „Obična će valjati?“

„Sigurno. Hvala.“ Dženkins sede za kuhinjski sto, pomerajući veliku futrolu tako da slobodno visi. Posmatrao je pomno Tanera, a onda se osvrnuo po prostoriji.

„Drago mi je da ste tu napolju. Cenim to, zaista. Znam da je posredi posao, ali ipak...“

„Ne radi se samo o poslu. Mi smo zabrinuti.“

„Lepo je to čuti. Imate ženu i decu?“

„Ne, gospodine, nemam.“

„Mislio sam da ste oženjeni.“

„Oženjen je moj drug, Mekdermot.“

„Da, shvatam... vi ste ovde na dužnosti, da vidim ... nekoliko godina, je li tako?“

„Otprilike tako.“

Taner se okrenu od šporeta i pogleda Dženkinsa. „Jeste li vi jedan od njih?“

„Oprostite, nisam razumeo.“

„Pitao sam da li ste vi jedan od njih. Popodne ste upotreбили ime Omega. To znači da ste jedan od Fasetovih ljudi.“

„Bilo mi je rečeno šta da vam kažem. Naravno, sreo sam se sa g. Fasetom.“

„Ali vi niste mesni policajac, je li?“

Dženkins nije imao vremena da odgovori. Napolju se čuo krik. Obojica behu čuli takav krik ranije, Taner u Francuskoj, Dženkins na reci Jalu. Bese to krik u trenutku smrti.

Dženkins naže kroz rešetkasta vrata i pojuri, a Taner ga je pratio u stopu. Dvojica stražara izroniše iz tame.

„To je Ferguson! Ferguson!“ Govorili su oštro, ali nisu vikali. Dženkins zaobiđe bazen i potrča prema šumi na rubu Tanerovog imanja. Direktor vesti je posrtao i pokušavao da ne zaostane.

Unakaženo telo ležalo je u travuljini. Glava je bila odsecena; oči su bile širom otvorene kao da su kapci bili prikucani.

„Nazad, g. Taner. Ostanite tamo! Ne gledajte! Nemojte da vičete!“ Dženkins je držao preneraženog direktora za ramena, gurajući ga

nazad od lesa. Ona druga dvojica otrčala su u šumu s izvučenim pištoljima.

Taner klonu na zemlju, osećajući mučninu, zastrašen više nego što je ikada pre bio.

„Slušajte me“, šaptao je Dženkins klečeći nad čovekom koji se tresao. „Taj leš nije bio namenjen vama da ga vidite. On s vama nema nikakve veze. Postoje određena pravila, određeni znaci koje svi mi poznajemo. Taj čovek je ubijen zbog Faseta.

Namenjen je njemu.“

Leš umotaše u grubo platno i dvojica policajaca ga podigoše da ga odnesu. Pokreti su im bili nečujni, brzi.

„Vaša žena još spava“, reče Faset tiho. „To je dobro ... Dečak je ustao i sišao u prizemlje. Mekdermot mu je rekao da kuvate kafu za ljude.“

Taner je seo na travu sa druge strane bazena, pokušavajući da shvati taj zadnji sat.

Faset i Dženkins su stajali iznad njega.

„Za ime boga, kako se to dogodilo?“ Posmatrao je ljude kako nose telo i njegove reci su se jedva čule. Faset kleknu.

„Napali su ga s leđa.“

„S leđa?“

„Neko ko je poznavao šumu iza vaše kuće.“ Faset se unese Taneru u lice i ovaj shvati neizrečenu optužbu.

„Moja greška, je li tako?“

„Moguće. Dženkins je napustio svoje mesto. Njegov položaj bio je susedni... Zašto ste sišli u prizemlje? Zašto su sva svetla bila upaljena?“

„Nisam mogao da spavam. Digao sam se.“

„Svetla su bila i u garaži. Zašto ste išli u garažu?“

„Ja..., ja se ne sećam. Mislim da sam razmišljao o onom popodne.“

„Ostavili ste upaljena svetla u garaži... Mogu da shvatim čoveka koji ustaje zbog nervoze, silazi u prizemlje da popuši cigaretu, popije piće. To mogu da shvatim.

Ali ne razumem čoveka koji odlazi u garažu i ostavlja upaljena svetla... Jeste li nekud pošli, g. Taner?“

„Pošao nekud?... Ne. Ne, naravno da nisam. Kuda bih pošao?“

Faset pogleda Dženkinsa koji je posmatrao Tanerovo lice pod nejasnom svetlošću koja je dopirala iz kuće. Zatim Dženkins progovori.

„Jeste li sigurni?“

„Bože... Vi mislite da sam ja bežao. Pomislili ste da ću pobeći i došli ste da me sprečite!“

„Stišajte glas, molim vas.“ Faset skoči na noge.

„Mislite li da bih ja to učinio? Zar mislite da bih i za jedan tren napustio svoju porodicu?“

„Mogli ste sa sobom povesti i porodicu“, odgovori Dženkins.

„Hriste bože! Zato ste došli na moj prozor. Zato ste ostavili svoga...“
Taner nije mogao da završi rečenicu. Osetio je mučninu i pitao se ako povratu gde bi to mogao učiniti. Pogleda u dvojicu vladinih ljudi.
„O, bože!“

„Verovatno bi se ovo, u svakom slučaju, dogodilo.“ Faset je govorio mirno. „Nije to bio... nije bio deo nikakvog plana. Ali vi morate da shvatite. Ponašali ste se nenormalno. Nije bilo normalno da radite ono što ste radili. Morate da pazite na svaki svoj pokret, na sve što radite ili govorite. To ne smete da zaboravite.“

Nikada.“

Taner ustade nespretno i nesigurno. „Nećete s ovim nastaviti? Morate prekinuti.“

„Prekinuti? Jedan od naših ljudi je upravo ubijen. Ako prekinemo i vi ste pokojni. I ostatak vaše porodice.“

Taner primeti tugu u agentovim očima. S takvima čovek ne treba da raspravlja. Oni govore istinu.

„Da li ste proverili druge?“

Jesmo.“

„Gde se nalaze?“

„Kardoneovi su kod kuće. Tremajn je u Njujorku; njegova žena je ovde.“

„Šta je s Ostermanima?“

„O tome ću kasnije. Bolje će biti da sada uđete u kuću. Pojačali smo patrole.“

„Recite mi sada. Šta je s Ostermanima? Zar nisu u Kaliforniji?“

„Znate da nisu. Vi ste ih zvali preko kreditne kartice u četiri i četrdeset šest popodne.“

„Pa gde su onda?“

Faset ga pogleda i jednostavno odgovori. „Očito su kupili rezervacije pod drugim imenom. Znamo da su na području Njujorka. Naći ćemo ih.“

„Onda je mogao biti Osterman.“

„Moguće. Bolje će biti da se vratite u kuću. I nemojte da se brinete. Ovde imamo celu armiju.“

Taner pogleda šumu u kojoj je ubijen Fasetov čovek. Čelo telo mu za trenutak zadrhta. Blizina tako brutalne smrti užasavala ga je. Klimnu glavom vladinim ljudima i krenu prema kući, osećajući jedino mučnu prazninu.

Je li to o Tremajnu istina?“ upita tiho Džerikifls. „Stvarno je u gradu?“

„Da. Prilično je popio i uzeo je sobu u ‚Biltmoru‘.“

„Hoće li iko proveravati tu sobu večeras?“

Faset odvrati pažnju sa Tanerove figure koja je nestajala u kući. „Da, u početku.“

Naš čovek je raportirao da je Tremajn otišao verovatno se oteturao u sobu malo posle ponoći. Mi smo mu rekli da se povuče i da ga preuzme ponovo u sedam. Šta vas muči?“

„Nisam još siguran. Biće jasnije kada saznamo gde je Kardone.“

„To znamo. Nalazi se kod kuće.“

„Pretpostavljamo da je kod kuće zato što nismo imali nikoji razlog da do sada mislimo drukčije“

„Možete li to razjasniti?“

„Kardone je imao goste na večeri. Tri para. Svi su došli zajedno sa njujorškim tablicama. Pratioci rekoše da su u dvanaest i trideset otišli u žurbi. . . Sada se pitam da li je Kardone bio u automobilu. Bio je mrak. Mogao je da bude.“

„Da raščistimo. S obojicom. „Biltmor“ neće predstavljati problem. Da Vinčiju ćemo reći da još jednom nazove Kardonea.“

Osamnaest minuta kasnije dva vladina čoveka sedela su na prednjem sedištu automobila nekoliko stotina koraka od Tanerove kuće. Radio se jasno oglasi.

„Primate informaciju, g. Faset. Da Vinčijev poziv nije nas doveo nigde. Gospođa Kardone reče da joj se muž ne oseća dobro; spava u gostinskoj sobi i ne želi da ga uznemirava. Ona je spustila

slušalicu. „Biltmor“ proveren. U sobi br. 1021 nema nikoga. Tremajn nije čak ni spavao u svom krevetu.”

„Hvala, Njujork“, reče Lorens Faset i isključi kanal. Pogleda Dženkinsa. „Možete li zamisliti da čovek kakav je Kardone odbije telefonski poziv u četiri i trideset ujutro? Od Da Vinčija?“

„On nije tamo.“

„Nije ni Tremajn.“

Četvrtak 6.40 ujutro

Faset mu je rekao da u četvrtak može da ostane kod kuće. Dozvola nije ni trebalo da mu se daje; ništa ga ne bi moglo odvući od kuće. Faset je, takođe, rekao da će ga nazvati ujutro. Biće razrađeni konačni planovi za potpunu zaštitu Tanerove porodice.

Direktor programa vesti obukao je vojničke pantalone i poneo patike i majicu u prizemlje. Pogledao je na sat u kuhinji: dvadeset do sedam. Deca neće ustati barem za sat i po vremena. Ako bude sreće, Ali će spavati do pola deset ili do deset.

Taner se pitao koliko je ljudi napolju. Faset mu je rekao da je cela vojska, ali šta može i vojska ako Omega želi da bude mrtav? Koju korist je od te armije imao vladin čovek koji je ubijen u pola četiri ujutro? Ima previše mogućnosti. Previše prilika. To Faset mora sada da shvati. Otišli su predaleko. Kada bi sve bilo stvarno naopako, kada bi Ostermanovi, Kardoneovi ili Tremajnovi stvarno bili deo Omega, ne bi ih mogao, jednostavno, pozdravljati na svojim vratima kao da se ništa nije dogodilo. To je apsurdno!

Izađe tiho na kuhinjska vrata. Ici će prema šumi dok ne spazi nekoga. Sastaće se sa Fasetom.

„Dobro jutro.“ Bese to Dženkins sa tamnim podočnjacima od umora. Sedeo je na zemlji na samom rubu šume. Nije se mogao videti iz kuće, pa čak ni sa bazena.

„Zdravo. Zar nećete uopšte spavati?“

„Slobodan sam u osam. Nema veze. Šta je s vama? Iscrpljeni ste.“

„Pazite, želim da vidim Fasetu. Mo:am ga videti pre nego što bilo što isplanira.“

Čovek iz patrole pogleda na ručni časovnik. „On bi vas zvao čim bismo mu rekli da ste ustali. Ne verujem da je očekivao da će to biti tako rano. Možda je tako bolje. Čekajte malo.“ Dženkins zađe par koraka u šumu i donese radio u platnenoj kesi.

„Idemo. Odvešćemo se preko.“

„Zašto on ne može doći ovamo?“

„Smirite se. Niko se ne bi smeo približiti vašoj kući. Idemo. Videćete.“

Dženkins podiže radio i povede Tanera novoprosečenim putem kroz šumu koja je okruživala njegovo imanje. Na svakih desetak metara bili su ljudi koji su klečali, sedeli, ležali potrbuške i osmatrali, neprimećeni. Kako su se Dženkins i Taner približavali, svaki je držao oružje na gotovs. Dženkins je predao radio patroli na istočnom boku.

„Nazovite Fasetu. Recite mu da smo mi na putu prema njemu“, reče im.

„Taj agent je sinoć ubijen zato što je Ubica znao da je prepoznat. Deo Omega je identifikovan i on to nije mogao prihvatiti.“ Faset je pio kafu gledajući Tanera.

„Bila je to i druga vrsta upozorenja, ali se ne tiče vas.“

„Ubijen je pedeset koraka od moje kuće, od moje porodice! Sve se tiče mene!“

„U redu!... Pokušajte da shvatite. Možemo pretpostaviti da je informacija o vama obelodanjena; ali zapamtite, vi ste samo Taner novinar, ništa više. Sada kruže kao jastrebovi, zaobilazeći jedan drugoga. Ne znajući da li ostali imaju saučesnike i lične izviđače... Ubica jedan pipak Omega osmatrao je privatno. Sudario se s agentom; nije imao izbora osim da ubije. Nije ga poznavao, nije ga nikada presreo.“

Jedino je bio siguran u to da će onaj koji je postavio tog čoveka postati zabrinut kada se ne javi. Ma ko da je odgovoran za tog čoveka u šumi, doći će i naći ga. To je bilo upozorenje; njegova smrt.“

„U to ne možete biti sigurni.“

„Nemamo posla s amaterima. Ubica je znao da će telo biti odneto pre svitanja.“

Rekao sam vam u Vašingtonu, Omega je fanatična. Leš s odsečenom glavom pedeset koraka od vaše kuće je vrsta pogreške koja bi trebalo da navede na to da se radi o egzekuciji NKVDa. Ako je Omega odgovorna. Ako nije ...“

„Kako znate da ne rade zajedno? Ako su Kardoneovi, Ostermanovi ili Tremajnovi bilo koji deo nje, mogli su planove da donesu zajedno.“

„Nemoguće. Nisu opštili od početka uznemiravanja. Svima smo svakom pojedinačno ponudili protivrečne priče, nelogične pretpostavke, poluistine. Slali smo telegrame preko Ciriha, telefonske pozive iz Lisabona, poruke su im uručivali neznanci u slepim ulicama. Svaki bračni par tapka u mraku. Nijedan par ne zna šta drugi radi.”

Agent po imenu Koul pogleda Faseta iz stolice pored prozora motela. Znao je da Faset ne može da bude apsolutno siguran u ovu poslednju tvrdnju. Ostermanove behu izgubili gotovo dvanaest časova. Isto tako bio je i propust u praćenju Tremajna i Kardonea u trajanju od tri do tri i po sata. Pa ipak, pomisli Koul, Faset je u pravu što tako govori.

„Gde su Ostermanovi? Rekoste sinoć jutros da ne znate gde se nalaze.”

„Pronašli smo ih. U jednom hotelu u Njujorku. Iz onoga što smo saznali, sumnjamo da je Osterman bio sinoć na ovom području.”

„Ali opet niste sigurni.”

„Rekoh da sumnjamo. Dalje od toga ne možemo ići.”

„I vi ste ubeđeni da je morao biti jedan od njih?”

„Mislimo da je tako. Gotovo je sigurno da je ubica muškarac. Trebalo je imati ogromnu snagu... Poznavao je teren oko vašeg imanja bolje od nas. A morate znati da smo nedeljama proučavali ovaj teren.”

„Za ime boga, onda ih zaustavite! Suprotstavite im se! Ne možete pustiti da tako ide dalje!”

„Koga?” upita mirno Faset.

„Sve! Čovek je ubijen1.”

Faset odloži solju. „Ako postupimo kako vi kažete, što smatram izazovnim ubijen je moj čovek ne samo da brišemo sve šanse da razotkrijemo Omegu već vas i vašu porodicu izlažemo riziku koji ne mogu da opravdam.”

„Ne možemo se izložiti većem riziku i vi to znate.”

„Vi niste ni u kakvoj opasnosti. Ne dotad dok nastavite da se ponašate normalno.

Ako mi sada uskočimo, priznajemo da je vikend zamka. Tu zamku nismo mogli da postavimo bez vaše pomoći...

„Potpisali bismo vašu osudu na smrt.”

„To ne razumem.“

„Onda slušajte mene“, reče Faset oštro. „Omego se moramo dočepati, Drugog izlaza nema.“

Taner zastade, pažljivo posmatrajući Fasetu. „To nije sasvim tačno. Ono što vi govorite je... je previše kasno.“

„Vi imate veliku moć opažanja.“

Faset uze solju i ode do termosu sa kafom. „Ima još samo jedan dan. Najviše dva.“

Neki deo Omego mora do tada da pukne. Treba nam samo jedan. Jedno izdvajanje i sa njom je gotovo.“

„I jedan fišek dinamita u mojoj kući da nas oduva u pakao.“

„Ništa takvo neće se dogoditi. Nema nasilja. Ne prema vama. Jednostavno rečeno, vi niste važni. Ne više. Oni će se pozabaviti jedan drugim.“

„A ono juče po podne?“

„Mi smo izmislili policijsku priču. Pljačka. Pravo da kažem, bizarno, ali svejedno pljačka. Baš ono što misli vaša žena da se dogodilo, i na način na koji ona misli da se dogodilo. Vi ne treba ništa da negirate.“

„Oni će znati da je to laž. I tako će je zvati.“

Faset ga pogleda mirno držeći termos. „Onda ćemo imati Omegu, zar ne? Znaćemo ko je to.“

„Šta ja da radim? Da uzmem telefon i nazovem vas? Oni mogu da imaju druge ideje...“

„Mi ćemo čuti svaku reč koja se izgovori u vašoj kući, počevši sa vašim prvim gostom sutra po podne. Ranije pre podne doći će dva TVmehaničara da poprave televizore oštećene u pljački, Dok budu proveravali antene, ugradiće minijaturne mikrofone po celoj kući. Oni će biti aktivirani prvim dolaskom sutra.“

„Da li hoćete da mi kažete da do tada neće biti aktivirani?“

Koul uskoči u razgovor. „Ne, nećemo ih aktivirati. Nas ne interesuje vaša intima, samo vaša bezbednost.“

„Biće dobro da se vratite“, reče Faset. „Dženkins će vas ostaviti na južnom kraju vašeg imanja. Niste mogli da spavate, pa ste pošli u šetnju.“

Taner polako krenu ka vratima. Zaustavi se i osvrnu se prema Fasetu. „Baš kao u Vašingtonu, zar ne? Ne date mi nikakvu

alternativu."

Faset se okrenu. „Bićemo u vezi. Da sam na vašem rnestu, opustio bih se, otišao u klub. Igrao tenis, plivao. Ne mislite na ove stvari. Osećaćete se bolje."

Taner je gledao Fasetova leđa, ne verujući. Otpuštaju ga kao što se otpušta nepoželjan potčinjen pre policijskog sastanka na visokom nivou.

„Idemo", reče Koul ustajući, „otpratiću vas do kola." Dok su išli, dodao je „Mislim da biste morali znati da smrt onog čoveka komplikuje Fasetov posao više nego što ćete ikada shvatiti. To ubistvo je namenjeno njemu. Kao upozorenje."

Direktor programa vesti unese se Koulu u lice. „Šta pod tim mislite?"

„Postoje znaci po kojima se prepoznaju prevejani profesionalci, a ovaj je jedan od njih. Vi ste sada beznačajni. . . Faset je sjajan. Pokrenuo je sve sile i ništa ga ne može zaustaviti. Ljudi koji su začeli Omegu shvataju šta se dogodilo. I počinju da uviđaju da su bespomoćni. Odgovornom čoveku hoće da daju na znanje da će se vratiti. Jednom. Odsečena glava znači masakr, g. Taner. Ubili su mu ženu. Sada mora da brine o troje dece."

Taner oseti da ga mučnina ponovo obuzima.

„U kakvom to svetu vi živite?"

„U istom u kojem i vi."

Četvrtak 10.15 pre podne

Kada se Alisa probudila u deset i petnaest u četvrtak ujutro, njena reakcija bila je da zauvek ostane u krevetu. Čula je da se deca svađaju u prizemlju, a strpljive reci muža, koji ih je smirivao, nije razumela. Razmišljala je o njegovom izuzetnom smislu za male nežnosti kojima je upotpunjavao glavnu brigu. Nije to loše posle toliko godina braka.

Možda njen muž nije brz ili dramatičan kao Dik Tremajn ili moćan kao Džo Kardone, ili duhovit i bistar kao Berni Osterman, ali se ne bi menjala sa Džini, Beti ili Lejлом mzašta na svetu. Čak i ako bi počinjala sve iznova, čekala bi Džona Tanera, ili nekoga kao on. On je redak čovek. On želi da deli, mora da deli. Sve.

Niko drugi nije takav. Čak ni Berni, iako je najviše nalik Džonu. Čak i Berni poseduje tihe tajne, prema Lejlinim recima,

U početku se Alisa pitala da li je želja njenog muža da sve deli prosto rezultat sažaljenja. Jer nju je trebalo žaliti, i to je razumevala bez ikakvog osećaja samopovlašćivanja. Najveći deo njenog života pre nego što je srela Tanera prošao je u vožnji avionom ili u traženju svetilišta. Njen otac, samozvani ispravljач svetskih zala, nikada se nije mogao duže zadržati na jednom mestu. Savremem Džon Braun. Novine su ga konačno označile kao. . . luđaka. . Na kraju ga je ubila policija iz Los Anđelesa.

Ona se sećala reci.

Los Anđeles, 10. februar 1945. Džejson Mekol, za koga vlasti veruju da je primao platu od komunista, ubijen je danas u svom sedištu u kanjonu, kada se pojavio vitlajući, kasnije se pokazalo, oružjem. Policija iz Los Anđelesa i agenti Federalnog istražnog biroa otkrili su Mekolovo boravište posle intenzivnog traganja...

Međutim, policajci iz Los Anđelesa i agenti Federalnog istražnog biroa nisu se potrudili da kažu da je oružje Džejsona Mekola bila savijena metalna šipka koju je zvao svojim 'raomkom.'

Na sreću, Alisa je bila sa tetkom u Pasadem kada se ubistvo dogodilo. Mladog studenta novinarstva, Džona Tanera, srela je na javnoj istrazi povodom očeve smrti. Vlasti u Los Anđelesu zahtevale su da sudska istraga bude javna. Nije im bio potreban mu: čenik. Hteli su da bude jasno da ni pod kakvim uslovima Mekolijeva smrt ne može biti ubistvo.

Što je, naravno, bila.

Mladi novinar prispeo iz rata znao je to i tako je i okvalifikovao tu smrt. I mada njegova priča nije donela nikakvu korist Mekolijevoj porodici, njega je približila tužnoj i zbunjenoj devojci koja je postala njegova žena.

Alisa je prestala da razmišlja i okrenula se. potrbuške. Sve je to prošlost. Ona se nalazi tamo gde je htela da bude.

Nekoliko minuta kasnije čula je dole u tremu nepoznate muške glasove. Taman je sela kada su se otvorila vrata i ušao njen muž. Nasmehio se i sagnuo, poljubivši je lagano u čelo, ali uprkos njegove nemarnosti, videlo se da je napet.

„Ko je dole," upitala je.

„Tvmehaničan. Ponovo priključuju televizore, ali je spoljm antenski sistem poremećen. Moraju da nađu grešku."

„Sto znači da ja treba da ustanem.“

„Tako je. Neću da rizikujem da te dva grmalja u kombinezonima nađu u krevetu.“

„Nekada si i ti nosio kombinezon. Sećaš se? Na zadnjoj godini studija radio si na benzinskoj pumpi.“

„A kada bih došao kući, i toga se sećam, svi su se uznemireno sklanjali. Hajde, diži se.“

On je napet, pomisli; trudi se da kontroliše situaciju, da kontroliše sebe. Rekao je da će, uprkos pritiscima koji se na njega vrše četvrtkom, ovog naročitog četvrtka ostati kod kuće.

Njegovo objašnjenje bilo je jednostavno. Nakon jučerašnjeg po podneva, bez obzira na policijsko istraživanje koje se nastavlja, on ne želi da napusti porodicu.

Ne, dok se sve ne raščisti.

Izveo ih je u klub, gde su on i Ali igrali u dublu protiv komšija, Doroti i Toma Skanlan. Tom je bio toliko bogat da deset godina nije išao na posao.

Ono što je začudilo Ali bila je odlučnost njenog muža da pobedi. Bilo joj je neprijatno kada je optužio Toma da je pogrešno izveo jedan udarac u liniju i pretrnula je od straha kada je jednom žestoko uzvratio preko glave, zamalo ne pogodivši Doroti u lice.

Dobili su set, a Skanlanovi su odbili da igraju drugi. Tako su otišli na bazen, gde je Džon svojim narudžbama umorio konobare. Kasno popodne spazio je Mekdermota i prisilio ga da im se pridruži na čašicu. Mekdermot je došao u klub tako Džon reče ženi da saopšti jednom članu da mu je auto odavno preterao meru na parking u gradu.

I svaki čas je Taner odlazio na telefon u klubu. Mogao je naručiti da mu se telefon donese na bazen, ali nije hteo. Tvrdio je da se zakovalo oko Vudvordovog programa i ne bi želeo da o tome priča pred drugima.

Alisa u to nije verovala. Njen muž je mnogo nadaren, a možda je njegov najveći dar sposobnost da ostane miran, čak hladan, kada je pritisak najjači. Ipak, danas je očito da se gotovo uspaničio.

Vratili su se kući u osam. Taner je naredio deci da legnu; Alisa se bunila.

„Dosta je!“ reče odlučno. Uvela je muža u dnevnu sobu držeći ga za ruku.

„Nerazuman si, dragi. Znam kako si se osećao. I ja sam se tako osećala, ali ti ceo dan urlaš naredbe. Uradi ovo! Uradi ono! To ne liči na tebe.“

Taner se seti Faseta. Mora da ostane miran, normalan. Čak i sa Ali. „Izvinjavam se. Mislim da je to zadocnela reakcija. Ali u pravu si. Oprosti mi.“

„Gotovo je i s tim je svršeno“, doda ona, ne prihvatajući potpuno njegovo izvinjenje. „Bilo je zastrašujuće, ali je sada sve u redu. Gotovo je.“

O, bože, pomisli Taner. Kako bih želeo da je tako prosto. „Gotovo je i poneo sam se kao dete, a sada hoću da mi žena kaže da me voli, pa ćemo popiti oicence i ići u krevet.“ Lagano je poljubi u usta. „To e, gospođo, najpametnija misao koja mi je danas paia na um.“

„Dugo ti je trebalo da do nje dođeš“, reče i na;meši mu se. „Ja ću biti spremna za nekoliko minuta.)bećala sam Dženet da ću joj pročitati priču.“

„Šta ćeš joj čitati?“

„Ijepotica i zver. Razmisli o tome.“ Izmigolji mu se iz naručja i pomilova ga po licu. „Daj mi deset, petnaest minuta.“

Taner je gledao kako odlazi prema stepeništu, 'oliko je propatila, a sada još i ovo.

Omega.

Pogleda na sat. Bilo je osam i dvadeset, a Ali će oiti spremna za desetak minuta, a možda i malo due. Odluči da nazove Faseta u motel.

Neće to biti običan razgovor s njim. Nema više .ponižavajućih naređenja, nema više ceremonija. Sala je kraj trećeg dana; tri dana uznemiravanja osumnjičenih za Omegu.

Džon Taner je želeo pojedinosti. Na njih ima pra

Faset je bio uznemiren i zabrinut zbog preciznih pitanja direktora vesti.

„Ne mogu da vam telefoniram kada god neko pređe ulicu.“

„Meni trebaju odgovori. Vikend počinje sutra, i ako hoćete da s ovim nastavim, reći ćete mi šta se dogodilo. Gde su sada? Kako su reagovali? To moram da znam.“

Nekoliko trenutaka je trajalo ćutanje. Kada je Faset progovorio, glas mu je zvučao pokorno. „Vrlo dobro ... Tremajn je sinoć bio u Njujorku. Sećate se da sam vam to rekao? U „Biltmoru" je sreo čoveka po imenu Taunsend. To je poznati berzanski smutljivac iz Ciriha. Kardone i njegova žena su danas po podne otišli u Filadelfiju.

Ona je posetila svoju familiju u Česnat Hilu, a on je otišao u Bala Sinvid da se nađe sa čovekom za koga znamo da je visoki kapo u mafiji. Vratili su se u Sedl Veli pre sat vremena. Ostermani su u „Plaši". Večeraće sa bračnim parom Bronson.

To su im stari prijatelji. I oni se nalaze na spisku državnog tužioca."

Faset prestade da govori, da bi dao reč Taneru.

„I niko od njih se nije sastajao? Čak se nisu čuli ni telefonom? Nisu ništa planirali?"

Hoću da čujem istinu!"

„Ako su razgovarali, nisu preko telefona koji možemo da kontrolišemo, što bi značilo da su se u isto vreme čuli preko javnih telefona, a to nisu. Znamo da se nisu sastajali jer ih držimo pod prismotrom. Ako iko od njih ima planova, onda su individualni, ne koordinirani. . . Nastavljamo prema dogovoru. To je sve."

„Znači, nisu se uopšte sastajali?"

„Tako je. Tako smo zaključili."

„Nije onako kako ste vi očekivali. Rekli ste da će ih uhvatiti panika. Omega bi do sada već bila uspaničena."

„Mislim da se jesu uspaničili. Svi. Pojedinačno. Naša predviđanja su se obistinila."

„Šta, do đavola, to znači?"

„Razmislite. Jedan par juri moćnom mafijašu. Drugi se sastaje sa mužem i ženom koji su fanatici kao najokoreliji članovi Prezidijuma. A advokat iznenada ima sastanak sa prevejanom međunarodnom lopužom i trgovcem hartijama od vrednosti iz Ciriha. To je panika. NKVD ima mnogo pipaka. Svaki od njih je na ivici. Mi treba samo da sedimo i čekamo."

„Neće biti lako sedeti i čekati, počevši od sutra."

„Budite prirodni. Videćete da možete da delate na dva nivoa sasvim lepo. Uvek je to tako. Nema opasnosti ako budete i polovični. Oni su međusobno previše zabrinuti. Zapamtite da ne trebate skrivati ono što se dogodilo juče po podne.

Pričajte o tome. Budite otvoreni. Radite i govorite ono što iz toga prirodno proizlazi."

„I vi mislite da će mi verovati?"

„Nemaju izbora! Zar ne shvatate? Vi ste poznati kao reporter istraživač. Treba li da vas podsećam da se istraga završava kada se osumnjičeni suoče? To je prastaro pravilo."

„A ja sam nevin katalizator?"

„Bolje je da u to verujete. Što neviniji, to bolji."

Taner pripali cigaretu. Nije više mogao da negira vladinog čoveka. Njegova logika je odveć zdrava. A bezbednost, sigurnost, kao i blagostanje Ali i dece u rukama su tog hladnog profesionalca.

„U redu. Pozdravljam se sa njima na vratima kao sa davno izgubljenom braćom i sestrama."

„Tako treba. I ako se tako osećate, nazovite ih sve ujutro, da proverite da li dolaze.

Osim, naravno, Ostermana. Što biste, inače, činili u normalnoj situaciji ... I zapamtite, mi ćemo biti uz vas. Najsavremenija oprema najveće korporacije na svetu radi za vas. Ni najmanje oružje ne može da se unese kroz vaša vrata."

Je li to istina?"

„Mi bismo znali ako bi u nečijem džepu bio samo žilet. A ako bi neko posedovao i najmanji revolver, vi biste za šezdeset sekundi bili izvedeni iz kuće."

Taner odloži slušalicu i povuče veliki dim. Kada je odvojio ruku od telefona imao je osećaj fizički osećaj da lebdi, skače odlazi daleko.

Bilo je to čudno osećanje, usamljenost koja uliva strahopoštovanje.

A onda shvati o čemu se radi, i jako se uznemiri.

Njegovo duševno zdravlje sada zavisi od čoveka koji se zove Faset. On je potpuno pod njegovom kontrolom.

Taksi se zaustavio pred kućom Tanerovih. Džonov pas, žilav velški terijer, trčao je goredole, lajući pri svakom jurišu i povlačenju, čekajući da neko iz kuće objavi da su posetoci dobrodošli. Dženet je trčala preko travnjaka. Vrata taksija se otvoriše; iz njega izađoše Ostermani. Oboje su nosili po jednu lepo upakovanu kutiju. Vozač je izneo jedan veliki kofer.

Taner ih je gledao iz kuće: Berni u skupocenom sakou iz Palm Biča i svetloplavim pantalonama; Lejla u belom kompletu sa zlatnim

lancem oko pojasa, sa suknjom dobro iznad kolena, i sa laganim šeširom belog oboda, koji joj je pokrивao levu stranu lica. Bili su pravi simbol uspeha u Kaliforniji. Pa ipak, kod Bernija i Lejle bilo je nečeg nameštenog; u pravu lovu behu upali pre jedva devet godina.

Ili je sam njihov uspeh fasada, pitao se Taner dok je gledao kako se bračni par saginje da zagrlji njegovu kćer. Da li su, umesto toga, oni godinama pripadali svetu koji javne norme i propise smatra sekundarnim dobrom maskom, kako bi rekao Faset?

Taner pogleda na sat. Bilo je pet i dva minuta. Ostermani su uranili prema njihovom prvobitnom planu. Možda je to njihova prva greška. Ili, možda, nisu očekivali da će on biti tu. On se uvek vraćao rano iz studija kada su dolazili Ostermani, ali nije uvek dolazio kući pre pola šest. Lejla je u pismu jasno rekla da avion iz Los Anđelesa stiže na aerodrom „Kenedi“ oko pet. Kašnjenje aviona bese razumljivo, normalno. Nije bilo verovatno da avion stigne pre predviđenog vremena.

Moraće mu dati objašnjenje: Hoće li ih to uznemiriti?

„Džoni! Za ime boga! Mislim da sam čula da pas laje. Eno Bernija i Lejle. Šta si se tu ukipio?“ Ali bese izašla iz kuhinje.

„O, izvini. .. Hteo sam samo da Dženet za trenutak bude sama s njima.“

„Ma daj, izađi, ludice. Ja ću namestiti sat na šporetu.“ Njegova žena ode u kuhinju, a Taner priđe glavnim vratima. Buljio je u mesinganu okruglu kvaku i osećao se kao glumac koji prvi put nastupa igrajući tešku ulogu. Nesiguran potpuno nesiguran kako će ga prihvatiti.

Obliza usne i pređe nadlanicom preko čela. Oprezno okrenu kvaku i naglo povuče vrata. Drugom rukom otvori rešetku od aluminijuma i izađe napolje.

Ostermanov vikend je počeo.

„Dobro došli, Šrajberovi!“ doviknu im uz široki osmeh; Berni je taj pozdrav smatrao počasnim.

„Džoni!“

„Zdravo, dušo.“

S udaljenosti od tridesetak koraka oni su uzvratili isto sa širokim osmehom. Ipak, i na trideset koraka udaljenosti Džon Taner je video njihove oči koje se nisu smešile.

One su tražile njegove oči nakratko, ali nesumnjivo. U jednom momentu Berni je čak prestao da se smeši, ostao je sasvim ukočen.

To je brzo prošlo. Učini se da se između njih uspostavio prećutan dogovor da ne iznose svoje misli.

„Džoni, tako je lepo da te vidimo!” Lejla je potrčala preko travnjaka.

Džon Taner prihvati Lejlin zagrljaj i primeti da u njegovom odgovoru ima više otvorene ljubavi nego što je mislio da može da prikupi. Znao je i zašto. Položio je prvu proveru, početne trenutke Ostermanovog vikenda. Na kraju je počeo da shvata da Lorens Faset može da ima pravo. Možda će sve to izdržati.

Radite ono što biste normalno radili; ponašajte se kao što biste se normalno ponašali. Nemojte da mislite ni na šta drugo,

„Džone, izgledaš divno, veličanstveno, čoveče!”

„Gde je Ali, lepotane?” upita Lejla koja se izmakla, tako da Berni može da zagrlj Tanera svojim dugim tankim rukama.

„Unutra. Bavi se šerpama. Idemo unutra! Daj, ja ću poneti torbu.. . Ne, Dženet, dušo, ne možeš ti podići čika Bernijev kofer.”

„Ne znam zašto ne može”, nasmeja se Berni. „U njemu su samo peškiri iz hotela,”

„Hotela?” Taner ne mogaše da se suzdrži. „Mislio sam da je vaš avion upravo stigao.”

Osterman ga pogleda. „Uh, uh. Došli smo pre nekoliko dana. Pričaću ti...”

Na neki čudan način bilo je kao u stara vremena, a Taner se čudio da to prima kao činjenicu. Još su osećali olakšanje što se vide fizički, znajući da su vreme i daljina beznačajni za njihovo prijateljstvo. Još su osećali da mogu razgovarati, nastavljati : anegdota, završavati priče koje su počeli meseci ma ranije. Još je tu Berni; nežni, duhoviti Berni. Su mirnim, razornim komentarima o svom studiju.

Razornim, ali, na neki način, ne ponižavajućim; Berni se smeja sebi kao i svom profesionalnom svetu, jer je to njegov svet.

Taner se setio Fasetovih reci. osetićete da sasvim lepo funkcionišete na dva nivoa. Uvek je tako.”

Opet je Faset bio u pravu. . . Unutrašnjem i spoljnom; unutrašnjem i spoljnom.

Dok je promatrao Bernija, Tanera je začudilo da Lejla stalno odvraća pogled od svog muža, da bi gledala njega. Jednom joj je

uzvratio pogled; ona svoj spusti kao ukoreno dete.

U radnoj sobi zazvoni telefon. Zvuk je svima parao uši, izuzev Alisi. Na stolu iza sofe bio je drugi telefon, ali se Džon nije ni osvrnuo na njega i ispred Ostermanovih je prošao do radne sobe.

"Doneću ga ovde. Verovatno me zovu iz studija."

Kada je ušao u radnu sobu čuo je da Lejla tihim glasom govori Alisi. „Draga, Džoni izgleda napeto. Da nema ne problema? Još kako Berni razvlači u govoru, niko n može da dođe do reci."

„Malo je reći napet! Trebali ste ga videti juče!"

Telefon ponovo zazvoni; Taner je znao da neće biti normalno da ga pusti da zvoni dalje. Ipak je toliko želeo da čuje reakciju bračnog para Osterman na Alinu priču o užasu od srede.

Našao je kompromisno rešenje. Podigao je slušalicu, držao je uz svoje telo i nekoliko trenutaka slušao razgovor.

Nešto ga je zagicalo. Berni i Lejla su odveć brzo reagovali na Aline reci, sa previše predviđanja. Postavljali su pitanja pre nego što je ona završavala rečenicu! Oni stvarno nešto znaju.

„Alo? Alo! Alo! Alo!" Nespokojni glas sa druge strane pripadao je Džou Kardoneu.

„Alo, je li Džo? Izvini, ispao mi je telefon..."

"Nisam čuo da je ispao."

"Vrlo mekani, skupi tepisi."

„Gde? U toj tvojoj radnoj sobi sa parketnim podom?"

„Ma, daj, Džo."

„Izvini... U gradu je danas bilo očajno vruće, a tržište je podivljalo."

„Sada je bolje. Izgledaš kao veseli drugar čije društvo očekujemo."

„Hoćeš da kažeš da su svi tamo?"

„Ne. Samo Berni i Lejla."

„Om su uranili. Mislio sam da avion stiže u pet."

„Doleteli su pre nekoliko dana."

Kardone počeo da govori i onda naglo prestade.

Izgledalo je da hvata dah. „Čudno da nisu nazvali. Mislim, nisu sa mnom došli u vezu. Jesu li s tobom?"

„Ne, mislim da su bili zauzeti."

„Naravno, ali ti bi mislio..." Opet Kardone prestade da govori usred rečenice.

Taner se pitao da li je njegovo oklevanje namenjeno njemu; da ga ubedi u to da se Berni i Džo nisu sreli, da nisu razgovarali.

„Verovatno će nam Berni sve ispričati.“

„Da“, reče Kardone ne slušajući, u stvari. „Samo sam želeo da ti kažem da ćemo zakasniti. Istuširaću se na brzinu; vidimo se brzo.“

„Vidimo se.“ Taner odloži telefon, iznenađen svojom mirnoćom. Dogodilo mu se da kontroliše razgovor. Da ga kontroliše. Mora tako. Kardone je nervozan čovek i nije nazvao da kaže da će zakasniti. U stvari, nije ni kasnio.

Kardone je telefonirao da vidi da li su drugi došli. Ili da li dolaze.

Taner se vrati u dnevnu sobu i sede.

„Ali nam je upravo pričala! Kako strašno! Prosto zastrašujuće!“

„Bože moj, Džone! Kakvo užasno iskustvo! Policija je izjavila da se radi o pljački?“

„To je objavio i 'Njujork Tajms'. Mislim da je to službeno.“

„Ja nisam video ništa u 'Tajmsu'“, reče odlučno Berni.

„Samo nekoliko redaka pri kraju. Biće više o tome u lokalnim novinama sledeće nedelje.“

„Za takvu pljačku nikada nisam čula“, reče Lejla. „Ne bih se složila da je to u pitanju, stvarno ne bih.“

Berni je pogleda. „Ne znam. Prilično je vesto izvedeno. Nisu se identifikovali, nikome nisu naškodili.“

„Ne shvatam zašto nas nisu ostavili u garaži.“ Ali se okrenu prema mužu. Na to pitanje on joj ne bese odgovorio na zadovoljavajući način.

Je li policija rekla zašto?“ upita Berni.

„Oni rekoše da je gas slabijeg dejstva. Lopovi nisu želeli da Ali i deca dođu sebi i vide ih. Vrlo profesionalno.“

„Vrlo zastrašujuće“, reče Lejla. „Kako su to deca primila?“

„Rej je, naravno, junak za komšiluk“, reče Ali. „Dženet još nije svesna šta se dogodilo.“

„Gde je Rej?“ Berni pokaza na paket u hodniku. „Nadam se da nije prerastao aviončiće na daljinski upravljač.“

„Svideće mu se“, reče Ali. „On je u podrumu. Džon ga prepušta njemu...“

„Ne, napolju je. U bazenu“. Taner shvati da je njegovo oštro ispravljanje Alise bilo uzrok da ga Berni oogleđa. Čak je i Ali bila

zapanjena naglošću njegove tvrdne.

Neka bude taka pcmisk Taner Neka svi znaju da je otac u svakom trenu svestan gde mu se nalaze članovi familije.

Pas poče da laje ispred kuće; čuo se neki auto. Alisa priđe prozoru. „Dolaze Dik i Džini. A Rej nije u bazenu", dodade, smešeći se Džonu. „Tu je ispred da ih pozdravi."

„Mora da je čuo auto", reče Lejla bez naročitog razloga.

Taner se čudio njenoj primedbi; kao da ga brani. Ode do glavnih vrata i otvori ih.

„Dođi, sine. Ovde su još neki tvoji prijatelji."

Kada je video Ostermane, dečakove oči blesnuše. Ostermam nikad ne dolaze praznih ruku. „Zdravo, teta Lejla, čika Berni!" Rejmond Taner, dvanaestogodišnjak, prepusti se Lejli u naručje, a onda se muški, ali stidljivo, rukova sa Bernijem.

„Doneli smo ti jednu sitnicu. U stvari, tvoj bata Merv je dao predlog." Berni ode u hodnik da donese paket. „Nadam se da će ti se svideti."

„Hvala vam mnogo." Dečak uze poklon i ode u trpezariju da ga raspakuje.

Uđe Virdžinija Tremajn, oličenje pribrane senzualnosti. Bese odevena u mušku košulju sa raznobojnim prugama i pripijenu suknju koja je isticala pokrete njenog tela. Bilo je žena u Sedli Veliju koje su zamerale Džininom izgledu, ali ne i u ovoj kući. Džini je dobra prijateljica.

„Rekla sam Diku da si zvao u sredu", reče Taneru, „ali on kaže da ga nisi nikako dobio. Jadno jagnješce bilo je saterano u mišju rupu na sastanku sa nekim strašnim advokatima iz Sinsinatija, Klivlenda ili odnekud drugde... Lejla, draga! Berni, ljubavi!" Džini uštinu Tanera za obraz i izvede piruetu pored njega. Ričard Tremajn uđe iza nje. Gledao je Tanera i očito je bio zadovoljan onim što vidi.

Taner je, sa druge strane, osetio taj pogled i odveć brzo je okrenuo glavu. Tremajn nije imao vremena da skine pogled sa njega. U advokatovom pogledu direktor programa vesti prepoznao je pogled lekara koji proučava medicinski grafikon.

U deliću sekunda obojica su prećutno, mimo svoje volje, priznali da su napeti. A onda je sve prošlo kao i s Ostermanima. Nijedan od njih nije se usudio da zadrži taj osećaj.

„Ej, Džone! Žao mi je što nisam dobio tvoju poruku. Džini je spomenula nešto u vezi sa zakonom.“

„Mislio sam da si možda čitao o tome.“

„O čemu, za ime boga?“

„Nismo dobili mnogo prostora u njujorškim novinama, ali ćemo pričekati nedeljnik koji izlazi u ponedjeljak. Proslavićemo se.“

„O čemu, do đavola, govoriš?“

„U sredu smo opljačkani. Opljačkani, kidnapovani, trovani hlороformom i bogzna šta još!“

„Šališ se!“

„Vraga se šali!“ Osterman uđe u hodnik. „Kako si Dik?“

„Berni! Kako si, burazeru?“ Rukovaše se, ali Tremajn kao da nije mogao da odvrati pažnju sa Džona Tanera.

„Jesi li čuo šta reče? Jesi li čuo to? Šta se, zaime boga, dogodilo? Ja sam od utorka u gradu. Nisam čak ni imao vremena da dođem kući.“

„Sve ćemo ti ispričati kasnije. Da vam donesem piće.“ Taner žurno ode. Nije mogao da osuđuje Tremajnovu reakciju. Advokat je bio ne samo šokiran onim što je čuo bio je zastrašen. Utoliko pre što je morao da razjasni zašto je bio odsutan od utorka.

Taner je Tremajnama pripremio piće, a potom otišao u kuhinju da, preko bazena, osmotri ivicu šume. Iako na vidiku nije bilo nikoga, znao je da su ljudi tamo. Sa dvogledima, radijima, verovatno i sa sličnim pojačalima koja pojačavaju razgovore koji se odvijaju u svakom delu kuće,

„Ej, Džone, nisam se zezao!“ Tremajn je ulazio u kuhinju. „Časne mi reci, ništa o tome nisam znao. Mislim, o onom u sredu. Zašto me, do đavola, nisi nazvao?“

„Pokušao sam. Čak sam nazvao i broj na Long Ajlendu. Ojster bej, mislim.“

„Ma ne mislim tako! Ti ili Ali ste trebali reći Džini. Znaš da bih napustio sastanak!“

„S tim je gotovo. Izvoli piće.“ Tremajn podiže čašu. Mogao je da pije bilo koje piće na bilo kome mestu.

„Ne možeš to tek tako ostaviti. Zašto si zvao mene?“

Bilo je glupo što Taner nije bio spreman za takvo pitanje.

„Ovaj... nije mi se dopalo kako je policija vodila slučaj.“

„Policija? Kapetan Mekolif?“

„Uopšte nisam pričao sa kapetanom Mekolifom.“

„Zar nisi dao izjavu?“

„Da... da, dao sam. Dženkinsu i Mekdermotu.“

„Gde je, dovraga, bio taj naš zakon i red?“

„Ne znam. Nije bio tamo.“

„U redu. Mek nije bio tamo. Reče da su Dženkins i Mekdermot vodili slučaj. Ali mi reče da su te oni našli...“

„Da. Da, tu su me udesili.“

„Šta?“

„Nije mi se dopao način na koji to rade. Barem ne u tom trenutku. Sada sam se ohladio. Tada sam bio ljut i zato sam pokušao da te dobijem.“

„Šta si mislio? Policijski nemar? Uskraćena prava? Šta?“

„Ne znam, Dik! Uspaničio sam se, to je sve. Kada čoveka zahvati panika, želi advokata.“

„Ja ne želim. Meni se pije.“ Tremajn je uporno gledao Tanera pravo u oči. Taner poče da žmirka kao dečak koji je poražen u igri 'ko prvi trepne'.

„S tim je gotovo. Idemo u dnevnu sobu.“

„Možda treba kasnije da porazgovaramo. Možda imaš nešto što ja ne vidim.“

Taner slegnu ramenima, znajući da Dik ne želi, uistinu, o tome da razgovara kasnije. Advokat je zaplašen i njegov strah je okovao njegov profesionalni instinkt da istražuje. Dok je odlazio, Taner je imao osećaj da Tremajn govori istinu o jednom aspektu popodneva u sredu. On lično nije bio prisutan. Ali, da li on zna ko jeste bio?

Do šest, Kardoneovi još nisu bili došli. Niko nije pitao zašto; sat vremena brzo je prošao i ako je neko i bio zabrinut, skrivao je od drugih. U šest i deset Tanerovu pažnju privukla su kola koja su lagano prolazila pored kuće. Bio je to taksu iz Sedli Velija, a na mahove se sunce odbijalo od njega. Kroz zadnji prozor automobila za trenutak je spazio lice Džoa Kardonea. Džo je proveravao da li su svi gosti prispeli.

Ili da li su još tamo, možda.

Četrdeset pet minuta posle, pojavio se „kadilak“ porodice Kardone. Kada su ušli u kuću bilo je očito da je Džo popio nekoliko pića. Očito

zato što Džo nije pio, što nije bio vičan alkoholu, glas mu je bio malo jači nego obično.

„Berni! Lejla! Dobrodošli u srce istočnog establišmenta!" Beti Kardone, nacifrana, debeljuškasta, anglikanska Beti, lepo je upotpunjavala oduševljenje svoga muža i njih četvoro izmeniše zagrljaje.

„Beti, izgledaš božanstveno", reče Lejla. „Džo, bože moj, Džo! Kako čovek može da izgleda tako zdravo?... Berni je napravio vežbaomcu i pogledaj šta sam dobila!"

„Nemoj da kudiš moga Bernija!" reče Džo s rukom na Ostermanovom ramenu.

„Reci joj, Džo." Berni se pomeri prema Kardoneovoj ženi i upita je za decu.

Taner krenu u kuhinju, susrevši Ali u hodniku. Nosila je meze.

„Sve je spremno. Možemo jesti kad hoćemo, pa ću sada malo šesti. . . Donesi mi piće, važi, dragi?"

„Naravno. Stigli su Džo i Beti."

Ali se nasmeja. „Čula sam... Šta je, dragi? Čudno izgledaš."

„Nije ništa. Upravo sam mislio da nazovem studio."

Ali pogleda muža. „Molim te, sada su svi ovde. Naši najbolji prijatelji. Da se zabavimo. Zaboravi na sredu, molim te, Džoni."

Taner se nagnu preko poslužavnika i poljubi je „Ti dramatičuješ", reče joj, setivši se Fasetovog upo zorenja. „Stvarno moram da nazovem studio."

U kuhinji Taner ponovo priđe prozoru. Bilo je malo posle sedam i sunce se bilo skrilo iza visokog drveća. Senke su padale preko travnjaka i bazena. A iza senki su bili Fasetovi ljudi.

To je važna stvar.

Kako Ali reče, svi su sada tu. Najbolji prijatelji.

Indijski ragu, sa tucetom drugih jela, bio je uobičajen Alin trijumf. Žene su postavljale uobičajena pitanja a. Ali je pomalo šarala kulinarskim odgovorima kao i obično. Muškarci su ušli u obične rasprave o relativnim vrednostima različitih bezboltimova, a u međuvremenu je Berni otkrio dalje humonističke i izuzetne radne metode Holivudske televizije.

Dok su žene pospremale trpezariju, Tremajn iskoristi priliku da pritisne Tanera pitanjima o pljački. „Šta je to, do đavola, bilo prošle

srede? Ne može mi se prodati priča o provali,"

„Zašto ne?" upita Taner.

„To nema smisla."

„Niko ni na kome ne primenjuje gas", dodade Kardone. „Džak, povezivanje očiju, udarci u glavu, možda. Gas ne."

„Možda je smišljeno unapred. Meni je draže da je bio gas nego džak."

„Džoni." Osterman je spustio glas i pogledao prema trpezariji. Beti izađe na kuhinjska vrata i poče da odnosi posuđe nasmešivši mu se. Uzvratila joj osmeh.

„Radiš li ti na nečemu što bi ti moglo stvoriti neprijatelje?"

„Mislim da, na jedan ili drugi način, uvek radim na tome."

„Mislim na nečemu kao u San Dijegu."

Džo Kardone je pažljivo posmatrao Ostermana. pitajući se da li bi on možda mogao ići u detalje. San Dijego je bila operacija u režiji mafije.

„Za tako nešto ne znam. Moji ljudi čeprkaju po mnogim stvarima, ali na ničemu sličnom. Barem ja mislim da toga nema. Većina mojih najboljih ljudi imaju odrešene ruke. . . Da li ti to želiš povezati sredu sa nečim na poslu?"

„Nije te šokiralo?" upita Tremajn.

„Do đavola, ne! ja sam profesionalni novinar. Da li se ti zabrineš ako radiš na nekom tvrdom slučaju?"

„Ponekad."

„Čitao sam o onom tvom šou prošle nedelje." Kardone je seo na kauč do Tremajna.

„Ralf Ešton ima prijatelje na visokim mestima."

„To je ludost."

„Ne mora biti." Kardone je već imao nevolje sa govorom. „Sreo sam ga. On je osvetoljubiv čovek."

„Nije on lud", ubaci se Osterman. „Ne bi od toga bilo ništa."

„Zašto bi to bilo sa ičim povezano? Zašto bi bilo nešto drugo, osim pljačke?" Taner pripali cigaretu i pokuša da osmotri svu trojicu.

„Zato što to, zaboga, nije prirodan način pljačke", uzviknu Kardone.

„O?" Tremajn pogleda u Kardonea. „Jesi li ti ekspert za pljačku?"

„Ne više od tebe, savetnice", reče Džo.

Bilo je nešto izveštačeno na samom početku tog vikenda. Ali je to osećala. Možda zato što su glasovi bili bučniji nego obično, a smeh naglašeniji.

Kada su Berni i Lejla dolazili, obično su razgovori bivali lagani, a pričalo se o porodičnim planovima. Prvih nekoliko sati obično se razgovaralo o ovom ili onom detetu, o ovoj ili onoj karijeri. Njen muž je ovo stanje zvao Ostermanov sindrom.

Berni i Lejla su u svima njima pobuđivali ono najlepše. Prosto ih prisiljavali da razgovaraju, da iskreno razgovaraju jedno sa drugim.

Niko ovog petka nije ispričao bilo koji važan ličan doživljaj. Niko nije spomenuo ništa značajno iz njihovog skorašnjeg života osim, naravno, tog užasnog popodneva u sredu.

Sa druge strane, Ali je shvatila da je još zabrinuta zbog muža zabrinuta zato što ne odlazi na posao, zato što je lako praskao i zato što se čudno ponaša od srede popodne. Možda zbog toga i o ostalima umišlja stvari.

Njene dve prijateljice behu se pridružile muževima, a ona je pospremala. Deca su spavala. Nije želela više da sluša kako Beti i Džini razgovaraju o služavkama. Ona bi mogla da ima služavku! Oni bi mogli da imaju služavku! Ali ona ne želi da je ima!

Njen otac je imao više služavki. Zvao ih je „apostolima“. „Apostoli“ koji čiste i ribaju i dovlače u kuću... Majka ih je zvala „služavkama“.

Ali prestade da razmišlja o tome i zapita se da nije možda popila više nego što može da podnese. Otvori slavinu i umi se hladnom vodom. Džo Kardone uđe u kuhinju.

„Gazda mi reče da sam nalijem ako želim piće. Nemoj mi reći gde se nalazi, jer sam ovde dolazio i pre.“

„Samo pravo, Džo. Vidiš li sve što ti treba?“ „Naravno da vidim. Divni džin; krasni tonik,. . . Ej, šta je bilo? Plakala si?“

„A zašto bih plakala? Samo sam se poprskala po licu.“

„Obrazi su ti sasvim mokri.“ „Biva to od vode.“

Džo odloži bocu tonika i primače ioj se. „Jeste V. fi i Džoni u nekoj nevolji?. . . Ta sreda po podne. . . u redu, bila je to neka šašava pljačka, pričao mi je Džoni.. . ali da je bilo još nešto, ti bi mi rekla, je li tako? Mislim, ako se on igra s ajkulama, ne bi ti skrivala od mene, je li tako.“ „Ajkulama?“

„Ajkulama zajmodavcima. Imam ja klijente u njegovoj programskoj ekipi. Čak i malu berzu. Poznam to društvo. . . Ti i Džoni živite odlično, ali šezdeset hiljada dolara za podmirenje poreza više i nije tako mnogo.“

Alisi Taner zastade dah. „Džon lepo zarađuje!“ „To je relativno. Po mom mišljenju, Džon je u onoj velikoj masi srednjaka. On ne želi da rizikuje i neće ni pokušati da svoje malo kraljevstvo zameni nečim boljim. To je njegova i tvoja stvar. Ali hoću da mu u moje ime kažeš. . . da sam mu ja prijatelj. Pravi prijatelj. I čist sam. Apsolutno čist. Ako mu išta zatreba, reći ćeš mu da me nazove, važi?“

„Džo, ja sam dirnuta. Zaista sam dirnuta. Ali mislim da nije potrebno. Stvarno.“

„Ali reći ćeš mu?“

„Kaži mu sam. Džon i ja imamo prećutni sporazum.“

O njegovoj plati više ne raspravljamo. Da otvoreno kažem, zato što se slažem s tobom,“

„Onda imate problema.“

„Nisi fer. Ono što tebi izgleda kao problem, ne mora da bude problem za nas.“

„Mislim da si u pravu. I to mu reci.“ Kardone se brzo vratio do bifea i uze svoju čašu. Pre nego što je Ali mogla išta da kaže, on se vratio u dnevnu sobu.

Džo joj je nešto govorio, ali nije razumela.

„Niko nije imenovao tebe ili nekog drugog na programu vesti da bi bio bezgrešan čuvar istine! Dosta mi je toga i i muka mi je! S tim stvarima živim svaki dan.“

Tremajn je stajao ispred kamina, a njegov bes bio je sasvim jasan.

„Naravno da nema nepogrešivih“, odgovori Taner. „Ali niko sudovima nije dao pravo da nas sprečavaju u traženju što objektivnije informacije.“

„Kada je informacija nauštrb klijenta ili njegovog suparnika, vi nemate pravo da je obelodanjujete. Ako se radi o činjenicama, one će se čuti na sudu. Treba čekati da se donese presuda.“

„To je nemoguće i ti to znaš.“

Tremajn zastade, nasmeši se lagano i uzdahnu. „Znam da znam. Realno gledano, ne postoji rešenje.“

„Jesi li siguran da želiš da ga pronađeš?“ upita Taner.

„Naravno.“

„Zašto? Prednost je na tvojoj strani. Ako dobijete parnicu, lepo. Ako izgubite, optužite sud da je pao pod uticaj štampe. Žalite se apelacionom sudu.“

„Retki su slučajevi koji se dobiju žalbom“, reče Bernard Osterman, sedeći na podu ispred divana. „Čak i ja znam toliko. Tim slučajevima se daje publicitet, ali su retki.“

„Žalbe su jako skupe“, dodade Tremajn uz sleganje ramenima. „A najčešće nemaju nikakvog smisla. Posebno kod vezanih ugovora.“

„Onda prisilite štampu da se suzdrži kada postane gusto. To je jednostavno.“ Džo ispi piće i zagleda se u Tanera, fiksirajući ga.

„Nije to jednostavno“, reče Lejla, sedeći u fotelji nasuprot divanu. „Tada se radi o presudi. Ko je nadležan za ograničenje štampe? Dik je na to mislio. Ne postoji jasna linija razgraničenja.“

„Po cenu da uvredim muža, bože oprost“, prozbori Virdžinija smejući se, „mislim da je informisana javnost jednako važna kao i nekorumpirana sudnica. Možda su čak i povezane. Ja sam na tvojoj strani, Džone.“

„I to je nekakva presuda“, reče njen muž. „Samo mišljenje. Šta predstavlja stvarnu a šta protumačenu informaciju?“

„Nečija istina“, reče Beti bez oklevanja. Posmatrala je muža. Previše pije.

„Čija istina? Koja istina?... Da napravimo hipotetičku situaciju. Između Džona i mene. Recimo da sam ja radio šest meseci na komplikovanom ugovoru. Kao advokat od etike zastupam ljude čijim ciljevima verujem; spajanjem izvesnog broja kompanija spašava se hiljade poslova, preduzeća koja su trebala bankrotirati iznenada ožive. Tada se javi nekoliko ljudi koji su uvređeni zbog sopstvene gluposti i počnu da galame zbog sudskih naloga. Pretpostavimo da dođu kod Džona i počnu da urlaju 'Bezobrazluk!' Zbog toga što izgledaju zamislite, izgledaju kao žrtve društvene nepravde, Džon im daje jedan minut, samo jedan minut vremena na TVmreži širom zemlje. O mojoj parnici momentano se stvara predubedenje. I nemojte dozvoliti da vam bilo ko kaže da sudovi nisu podložni pritisku medija. Jedan minut u poređenju sa šest meseci.“

„Mislite da bih to dozvolio? Mislite da bi to bilo ko od nas dozvolio?“

„Tebi je potreban dokumenat. Uvek ti je potreban dokumenat! Ponekad ti ne razumeš o čemu se radi!" Tremajnov glas bivao je sve jači.

Virdžinija ustade. „Naš Džon to ne bi učinio, dragi... Ja bih još jednu kafu."

„Doneću ti", reče Alisa, ustajući sa divana. Posmatrala je Tremajna, zapanjena njegovom iznenadnom žestinom.

„Ne dolazi u obzir!", reče joj Džini odlazeći u hodnik.

„Ja bih jedno piće." Kardone pruži čašu, očekujući da je neko uzme.

„Naravno, Džo." Taner uze njegovu čašu. „Džin i tonik?"

„To pijem celo vreme."

„I previše", dodade njegova žena.

Taner ode u kuhinju i počeo da spravlja piće za Kardonea. Džini je bila pored šporeta.

„Kuvam kafu, a nestalo je gasa." ' „Hvala ti."

„Uvek mi se javi isti problem. Nestane gasa i kafa se ohladi."

Taner se nasmeši i nali tonik. Potom shvati da Džini komentariše prilično neugodno. „Rekao sam Ali da nabavi električnu džezvu, ali ona neće."

„Džone?"

„Noć je lepa. Zašto se svi ne okupamo u bazenu?"

„Bravo. Odlična ideja. Promeniću vodu. Samo da odnesem ovo Džou." Taner se vrati u dnevnu sobu taman da čuje početak „Tangirke". Ali je stavila album koji se zvao „Nekadašnji hitovi".

Behu se razgalili, i čuo se smeh.

„Izvoli, Džo. Je li još neko za nešto?"

Odgovoriše u horu „Ne, hvala". Beti je ustala i netremice je gledala Dika Tremajna. Taneru se učini kao da se svađaju. Ali je bila uz stereo i pokazivala je Bermju omot albuma; Lejla Osterman je sedela nasuprot Kardoneu, posmatrajući ga kako ispija svoj džin i tonik, na izgled zabrinuta zato što pije tako brzo.

„Džini i ja idemo da pripremimo bazen. Malo ćemo zaplivati, važi? Svi imate kostime sa sobom; ako ih nemate, ima desetak rezervnih u garaži."

Dik pogleda Tanera. Čudan je to pogled, pomisli šef programa vesti. „Nemoj da previše upućuješ Džini u čišćenje tog prokletog filtera. Ja sam čvrsto odlučio.

Nema bazena."

„Zašto ne?" upita Kardone.

„Previše je dece okolo."

„Postavi ogradu", reče Džo s izvesnom dozom prezira.

Taner iziđe iz kuhinje i uputi se ka zadnjim vratima. Iza njega se prolomi smeh, ali ne smeh ljudi koji se vesele. Taj smeh je bio nekako usiljen, nepristojan.

Da li je Faset u pravu? Da li to Omega pokazuje simptome? Da li neprijateljstva polako izbijaju na površinu?

Krenu ka ivici bazena prema kutiji za filtere. „Džini?"

„Ovde sam, u Alinom paradajzu. Ovaj je kočić pao i ne mogu da ponovo za vežem stabljiku."

„U redu." Okrenu se i pođe prema njoj. „Koji? Ne vidim ga."

„Ovde", reče Džini pokazujući mu.

Taner kleknu i ugleda kočić. Nije pao, nego je bio slomljen. „Neko od dece mora da je protrčao ovuda." Podiže ga a stabljiku paradajza pažljivo položi na tle.

„Srediću to sutra."

Podigao se. Džini mu se sasvim primakla i položila je ruku na njegovo rame.

Shvatio je da ih iz kuće ne mogu videti.

„Ja sam ga slomila", reče Džini.

„Zašto?"

„Htela sam da s tobom porazgovaram. Sama."

Nekoliko dugmadi na bluzi je raskopčala. Video joj je dojke. Taner se pitao da li je Džini pijana. Ali ona se nije nikada opijala, a ako i jeste, niko nije to primećivao.

„O čemu hoćeš da razgovaramo?"

„Prvo, zbog Dika. Izvinjavam se zbog njega. On zna biti grub. . . surov, kada se uzbudi."

„Zar je bio surov? Uzbuđen? Nisam primetio."

„Naravno da si primetio. Posmatrala sam te."

„Nisi u pravu."

„Mislim da jesam."

„Idemo da sredimo bazen."

„Čekaj malo." Džini se tiho nasmejala. „Ne plašiš se mene, je li?"

„Svojih prijatelja nikada se ne plašim," reče Taner smešeći se. „Nas dvoje se dobro poznajemo."

Taner je pomno posmatrao Džinino lice, oči i blago stisnute usne. Pitao se da li je to trenutak kada ono neverovatno treba da mu se otkrije. Ako jeste, pomoći će joj da se izjasni. „Pretpostavljam da ljudi uvek misle da poznaju svoje prijatelje.

Ponekad se pitam da li je to uopšte moguće."

„Ti mene jako privlačiš . . . fizički me privlačiš. Jesi li znao to?"

„Ne, nisam", reče Taner iznenađen.

„Ne bi trebalo da ti smeta. Ne bih povredila Ali za ceo svet. Mislim da fizička privlačnost ne znači i neminovno predavanje, šta ti kažeš?"

„Svi ljudi fantaziraju."

„Izvrdavaš."

„Naravno."

„Rekla sam ti da ne bih povredila tvoja osećanja."

„Ja sam čovek. Bila bi povređena."

„I ja sam čovek. Mogu li da te poljubim? Zaslužujem barem poljubac."

Džini obgrli Tanera oko vrata i pritisnu svoje usne na njegove, otvarajući usta.

Taneru je bilo jasno da se ona trudi svim silama da ga uzbuđi. Nije mogao da shvati. Ako zaista misli ono što radi, nemaju gde da završe taj čin.

Potom je shvatio. Ona se nudila.

To joj je na umu.

„O, Džoni! O, Džoni, bože moj!"

„U redu, Džini. U redu. Nemoj..," Možda je stvarno pijana, pomisli Taner.

Sutradan bi se osećala glupo. „Razgovaraćemo kasnije."

Džini malo popusti. Usne joj predoše na njegovo lice. „Naravno, razgovaraćemo kasnije... Džoni? Ko je Blekston?"

„Blekston?"

„Molim te! Moram da znam! Ništa se neće promeniti, obećavam ti! Ko je Blekston?"

Taner je držao za ramena unoseći joj se u lice.

Plakala je.

„Ne poznajem nikakvog Blekstona.“

„Nemoj tako!“ šaputala je. „Molim te, za ime boga, nemoj tako! Reci Blekstonu da sve prekine*.“

Je li te Dik poslao ovamo?“

„Ta on bi me ubio“, reče nežno.

„Da budemo direktni. Nudiš mi...“

„Šta god hoćeš! Samo ga ostavi na miru. . . Moj muž je dobar čovek. Vrlo, vrlo pristojan čovek. I dobar ti je prijatelj! Molim te, nemoj da ga povrediš.“

„Ti ga voliš.“

„Više od svog života. Molim te, nemoj ga povrediti. I reci Blekstonu da prekine!“

Odjurila je u garažu.

Poželeo je da pođe za njom i da bude nežan, ali ga je sprečila avet Omega. Čelo vreme se pitao da li je Džini, koja je sposobna da se ponudi kao kurva, sposobna i za znatno opasnije stvari.

Ukoliko nije Omegina kurva.

Iz kuće se ponovo čuo onaj usiljen smeh. Taner je čuo početne akorde klarineta iz

„Amapole“. Kleknuo je i izvadio termometar iz vode.

Iznenada oseti da nije sam. Lejla Osterman je stajala samo korak iza njega. Bese se nečujno približila; ili se on bese odveć zamislio da bi čuo kuhinjska vrata ili korake. „Oh, zdravo! Uplašila si me.“

„Mislila sam da ti Džini pomaže.“

„Ona... ona je prosula prašak od filtera po suknji... Pogledaj, temperatura prelazi trideseti podeok. Džo će reći da je pretopla.“

„Ako bude mogao da kaže.“

„Vidim na što ciljaš“, reče Taner ustajući, i smešeći se. „Džo ne pije.“

„Ali~se trudi.“

„Lejla, kako se dogodilo da ti i Berni dođete pre nekoliko dana?“

„Zar ti nije rekao?“ Lejla je oklevala, i kao da joj je smetalo da je objašnjenje prepušteno njoj.

„Očito nije.“

„On njuška okolo. Imao je sastanke, ručkove.“

„Šta, u stvari, traži?“

„Pa, projekte. Znaš ti Bernija, on prolazi kroz takve faze. Nikada ne zaboravlja da ga je 'Njujork Tajms' jednom nazvao dinamičnim... ili prodornim, nikada ne znam koji je od ta dva izraza bio upotrebljen. Na žalost, ukus mu je postao skup."

„Ode ti predaleko."

„On bi hteo da napravi prvorazrednu seriju; znaš, onaj stari tip omnibusa. Priča se mnogo o unapređenju."

„Zar? Nisam čuo."

„Pa, ti si na vestima, a ne u donošenju programa."

Taner izvadi paklo cigareta i ponudi Lejlu. Kada joj je pripaljivao cigaretu, primetio je zabrinutost i napetost u njenim očima. „Berniju mnogo toga polazi za rukom. Ti i on ste agencijama zaradili mnogo novca. Neće on imati problema; vraški je uverljiv."

„Bojim se da je potrebno više od uverljivosti", reče Lejla. „Ukoliko ne želiš da radiš na procenat u delu kulture koji ne donosi profit... Ne, treba imati uticaja.

Ogromnog uticaja; toliko da prisilite one sa dubokim džepom da promene mišljenje." Lejla je strasno uvlačila dimove, izbegavajući Tanerov pogled.

„A može li on to?"

„Možda bi mogao. Bernijeva reč ima veću težinu od reci bilo koga pisca na obali.

On ima, kako kažu, 'kliker'. .. Časne mi reci, čuju ga i u Njujorku."

Taner požele da ne govori. Previše ga je bolelo. Lejla samo što mu nije sve rekla, pomisli. Jedino nije objavila moć Omega. Naravno da će Berni uraditi ono što želi.

On savršeno zna kako da natera ljude da promene mišljenje, da donesu suprotne odluke. Ili Omega postoji, a on je deo nje deo njih.

„Da", reče tiho. „Verujem ti. Berni je velik čovek."

Za trenutak su začutili, a onda Lejla oštro upita, „Jesi li zadovoljan?"

„Šta?"

„Pitala sam da li si zadovoljan. Upravo si me pretresao kao policajac. Mogu ti čak dati spisak onih sa kojima se sastajao ako hoćeš. Tu su još frizerke, robne kuće, prodavnice sigurno će potvrditi da sam i ja bila tamo."

„O čemu, do đavola, pričaš?"

„Znaš ti to savršeno dobro! Danas se ovde kod tebe ne zabavljamo baš lepo, ukoliko nisi pometio. Svi se ponašamo kao da se nikada pre nismo sreli? i kao da nam se novi poznanici uopšte ne sviđaju.”

„To sa mnom nema nikakve veze. Možda bi trebalo da sebe pogledate.”

„Zašto?” Lejla ustuknu. Taner pomisli da ju je zbunio, ali u to nije hteo da poveruje. „Zašto bismo se pogledali? O čemu se radi, Džone?” „Zar ne možeš ti reći meni?” „Bože dragi, pa ti loviš Bernija, je li tako? Ti loviš Bernija.”

„Ne, ne lovim ga. Nikoga ja ne lovim.”

„Slušaj me dobro, Džone! Berni bi za tebe život dao! Zar ne znaš to?”

Lejla Osterman baci cigaretu i ode.

Taman kada je Taner hteo da odnese kantu sa hlorom u garažu, Ali iziđe iz kuće sa Bernjem Ostermanom. Za trenutak se pitao da li je Lejla išta rekla. Očito nije.

Njegova žena i Berni jednostavno su hteli da znaju gde drži sodu i da mu saopšte da svi oblače kostime,

Tremajn je stajao na kuhinjskim vratima, sa čašom u ruci, i gledao kako njih troje razgovaraju. Taneru je izgledao nervozan, uznemiren.

Taner uđe u garažu i ostavi plastičnu kantu u ćošak do klozeta. Bilo je to najhladnije mesto. Tremajn otvori kuhinjska vrata i siđe niz stepenice.

„Hoću da razgovaram malo s tobom.”

„Naravno.”

Tremajn se okrenu bočno i uvuče se pored „trijumfa”. „Nikada te nisam video da ga voziš.”

„Ne podnosim ga. Ulaženje i izlaženje je pravo ubistvo.”

„Ti si pravi laf.”

„Ta kola su premalena.”

„Ja sam, . . . ja sam hteo da ti se izvinim zbog onog što sam trtljao. Nemam razloga da se s tobom svađam. Pre nekoliko nedelja u vezi s jednom parnicom opekao me je reporter novina sa Vol strita. Možeš li to da pojmiš? Novine! Moja firma je odlučila da zbog toga ne nastavi parnicu.”

„Slobodna štampa ili pošten proces. Prava stvar za raspravu. Nisam to shvatio lično.”

Tremajn se nasloni na „trijumf. Govorio je vrlo pažljivo. „Pre par sati Berni te je pitao govorio je o prošloj sredi da li si radio na nečem sličnom onoj priči iz San Dijega. O toj aferi nikada nisam saznao mnogo, osim što se još povlači po novinama ..."

„U tome se izuzetno preteralo. Mnogobrojna podmićivanja u vezi sa zagađenom vodom. Tipično za industriju."

„Nemoj da budeš tako skroman."

„Nisam. Bio je to vraški posao i umalo nisam dobio Pulicerovu nagradu. Čela moja karijera počiva na toj aferi."

„U redu. . . Lepo, dobro . . . Sada ne želim više da se igram. Da li kopaš po nečemu što se tiče mene?"

„Za nešto takvo ne znam... To sam rekao i Berniju; u mojoj ekipi ima sedamdesetak ljudi koji su direktno uključeni u skupljanje vesti. Ne podnose mi izveštaje svakodneвно."

„Hoćeš da mi kažeš da ne znaš šta rade?"

„Moja uloga je veća od toga", reče Taner nasmejavši se. Ja odobravam troškove; ništa ne može proći dok ja ne raščistim." Tremajn se naglo udalji od „trijumfa". „U

redu, da se spustimo na zemlju. . . Džini je ušla u kuću pre petnaest minuta. S tom malom živim petnaest godina. Poznajem je dobro ... Ona je plakala. Bila je napolju s tobom i vratila se plačući. Hoću da znam zbog čega."

„Ne mogu da ti odgovorim."

„Mislim da je bolje da pokušaš!... Smeta ti novac, koji zarađujem, je li tako?"

„Nije istina."

„Naravno da je istina! Misliš da nisam čuo kako ti Ali prigovara! A sada prevejano i bahato izjavljuješ da se ništa ne odobrava pre nego što ti raščistiš! Jesi li to rekao mojoj ženi? Treba li da detalje čujem od svoje žene? Ona ne može da svedoči; da li se ti postavljaš kao naš zaštitnik? Šta hoćeš?"

„Pazi se druškane! Jesi li u takvom sosu da te hvata paranoja? Je li to u pitanju?"

Hoćeš li to da mi kažeš?"

„Ne. NE! Zašto je plakala?"

„Pitaj je sam!"

Tremajn se okrenu i Džon Taner primeti da se advokat tresu dok je rukom prelazio preko haube malih sportskih kola.

„Poznajemo se dugo; ali nikada me nisi potpuno razumevao . . . Nemoj da sudiš ljudima koje ne razumeš.”

Dakle, to je, pomisli Taner. Tremajn priznaje. On je deo Omege.

A onda je Tremajn ponovo progovorio i ovaj zaključak je bio poništen. Okrenuo se, a izraz lica mu je bio dirljiv.

„Znam da se i meni može prigovoriti, ali nikada ne idem van zakona. Posredi je sistem. Možda se ni meni uvek ne sviđa, ali ja taj sistem poštujem!”

Taner se pitao da li su Fasetovi ljudi postavili prisluškivače i u garaži. Da li su čuli te reci, izgovorene sa toliko tuge, sa toliko iskrenosti. Gledao je tog skrhanog čoveka ispred sebe.

„Idemo u kuhinju. I tebi i meni potrebno je piće.”

Alisa okrenu prekidač ispod prozora dnevne sobe tako da se muzika može čuti i na spoljnim zvučnicima. Sada su se svi nalazili na bazenu. Čak su njen muž i Dik Tremajn konačno, ustali od stola u kuhinji; sedeli su tamo dvadesetak minuta i Ali se čudila da su jedva razgovarali.

„Zdravo, lepa damo!” Glas je bio Džoon i Alisa oseti napetost. Pojavio se u kupaćim gaćicama. Nešto ružno je stvaralo Džoonovo teta; u poređenju sa njim sve stvari su izgledale patuljasto. „Nemaš leda, pa sam telefonirao da ga donesu.”

„U ovo doba?”

„Bolje tako nego da neko od nas vozi.”

„Koga si zvao?”

„Rudija iz prodavnice likera.”

„Pa, zatvoreno je.”

Kardone joj se približavao, malo se ljuljajući. „Dobio sam ga kod kuće; nije spavao

... On meni pravi male usluge. Rekao sam mu da par vrećica ostavi ispred kapije i da ih piše na moj račun.”

„To nije trebalo. Mislim, na tvoj račun.”

„Svaka sitnica pomaže.”

„Molim.” Krenu prema divanu, ako ni zbog čega drugoga, onda zato da izbegne Kardoneov dah. On ju je sledio.

„Jesi li razmišljala o onome što sam ti govorio?”

„Veoma si plemenit, ali nama ne treba nikakva pomoć.“

„Je li to Džon rekao?“

„I on bi to rekao.“

„Znači da mu nisi rekla?“

„Nisam.“

Kardone je nežno uze za ruku. Ona pokuša instinktivno da se otme, ali je on zadrža čvrsto, bez ikakvih znakova neprijateljstva, u tom činu je bilo samo topline.

„Možda sam se malo nacvrcao, ali hoću da me ozbiljno shvatiš... Ja sam imao sreće; nije bilo teško, zaista ne.... Iskreno govoreći, osećam se pomalo i kao krivac, znaš šta hoću da kažem?x Divim se Džoniju. O njemu mislim sve najlepše zato što doprinosi. . . Ja ne doprinosim mnogo; samo uzimam, Nikoga ne vređam, ali uzimam... Osećao bih se bolje ako biste mi dopustili da dajem... za promenu.“

Pustio joj je ruku i kako to nije očekivala, ruka joj udari po struku. Za trenutak se oseti nelagodno. I zbunjeno. „Zašto si toliko odlučan da nam nešto daš. Zbog čega je to iskršlo?“

Kardone s mukom sede na naslon kauča, „Čuje se mnogo toga. Ogovaranja, olajavanja, možda.“

„O nama? O nama i novcu?“

„Tako nekako.“

„To prosto nije istina. Nema veze s istinom.“

„Da onda to postavimo drukčije. Pre tri godine kada su Dik i Džini i Berni i Lejla išli na skijanje sa nama u Gaštad, ti i Džoni niste hteli da idete. Zar nije tako?“

Alisa je žmirkala, pokušavajući da sledi Džoovu logiku.

„Da, sećam se. Mi smo smatrali da je bolje da decu povedemo u Našau.“

„Ali Džon se sada veoma interesuje za Švajcarsku, je li tako?“ Džo se lagano ljuljao.

Ja za to ne znam. O tome mi nije pričao.“

„Onda ti je, ako ne o Švajcarskoj, pričao o Italiji. Možda ga interesuje Sicilija; ona je vrlo zanimljiva.“

„Ja te, jednostavno, ne razumem.“

Kardone se podiže i stade čvrsto. „Ti i ja se ne razlikujemo mnogo, je li tako?“

Mislim, ono što nam je povereno nije nam darovano, je li tako? . . . Sve smo to zaslužili, krvavo ..."

„Mislim da je to uvredljivo."

„Izvinjavam se, ne želim da budem napadan, . . . Hoću samo da budem iskren, a iskrenost počinje tamo gde ste vi... gde ste vi bili."

„Ti si pijan."

„Naravno da jesam. I pijan i nervozan. Gadna kombinacija. . . Razgovaraj sa Džonom. Reci mu da se nađe sa mnom sutra ili prekosutra. Reci mu da se ne brine za Švajcarsku ili Italiju, važi? Reci mu da sam ja čist ma o čemu da se radi i da mi se sviđaju ljudi koji doprinose, a ne vređaju druge ... Da ću ja platiti."

Kardone napravi dva koraka prema Ali i uhvati je za levu ruku. Nežno, ali odlučno prinese je usnama i zatvorenih očiju je poljubi u dlan. Takav poljubac Ali je videla nekad davno; dok je bila dete to su činile pristalice njenog oca. Potom se Džo okrenu i odševrda u hodnik.

Ali primeti u staklu prozora pomeranje svetlosti, refleksiju, promenu nijanse.

Okrenula je glavu. Ono što je videla prosto je zaledi. Napolju na travnjaku, ne više od dva metra od prozora, stajaše Beti Kardone u belom kupaćem kostimu, okupana plavozelenom svetlošću sa bazena.

Beti je videla šta se dogodilo između Alise i njenog muža. To su govorile njene oči.

Džoova žena buljila je kroz prozor okrutnim pogledom.

Zvučni tonovi mladog Sinatre ispunjavali su toplo letnje večere dok su četiri para sedela oko bazena. Pojedinačno bi Džonu Taneru se učini da nikad nisu po dvoje uskočili u vodu jedno ili drugo i lagano plivali sa jedne na drugu stranu bazena.

Žene su razgovarale o školi i deci, dok su muškarci govorili glasnije o tržištu, politici i privredi.

Taner je sedeo na postolju skakaonice pored Džoa. Nikada pre nije ga video tako pijana, i, posmatrajući ga, došao je do zaključka. Ako je bilo ko od njih ili ako su svi deo Omega, Džo. je najslabija karika. On će prvi popustiti.

Dolazilo je do sitnih čarki, ali se brzo skretalo na drugi razgovor. .U jednom momentu Džo je bio toliko glasan da je Beti reagovala brzo,

ali tiho.

„Pijan si, mužu moj. Pripazi se.“

„Sa Džoom je sve u redu, Beti“, reče Berni udarajući Kardonea po kolenu. „Danas je u Njujorku bilo pakleno vruće, sećate se?“

„I ti si bio u Njujorku, Berni“, odgovori Džini Tremajn, pružajući noge prema vodi.

„Je li zaista bilo tako pakleno vruće?“

„Jeste, dušo“, javi se njen muž sa druge strane.

Taner primeti da Osterman i Tremajn izmenjuju poglede. Njihov razgovor bez reci ticao se Kardonea, ali nisu planirali da on, Taner, shvati ili da ih uopšte primeti.

Zatim se Dik podiže i upita ko želi još pića.

Samo je Džo odgovorio.

„Ja ću doneti“, reče Taner.

„E, nećeš“, reče Dik. „Ti gledaj kako se igra loptom. Ionako hoću da nazovem dete. Rekli smo joj da se vrati do jedan; sada je blizu dva. Došlo je vreme da moraš proveravati.“

„Ti si loš otac“, reče Lejla.

„Biću dok ne postanem deda.“ Tremajn se uputi ka kuhinjskim vratima.

Ćutalo se nekoliko trenutaka, a onda su devojke ponovo počele da čavrljaju, a Berni se spustio u bazen.

Džo Kardone i Taner nisu razgovarali.

Posle nekoliko minuta Dik je izišao iz kuhinje noseći dve čaše. „Ej, Džini! Peg se naljutila što sam je probudio. Šta misliš o tome?“

„Mislim da joj je bilo dosadno sa momkom.“

Tremajn se približi Kardoneu i pruži mu čašu. „Izvoli, braniču.“

Ja sam, do vraga, bio half. Toliko sam pretrčao prateći tvog Levija Džeksona na

'Jeilboulu!'

„Naravno. Ali pričao sam sa Levijem. Rekao mi je da su te uvek mogli dobiti.“

Jedino je trebalo da viknu 'sos od paradajza' i ti si bio van igre!“

„Jako smešno! Ubio sam tog crnog kučkmog sina!“

„Priča on o tebi i lepe stvari“, reče Berm, smešeći se sa ivice bazena.

„I ja pričam lepo o tebi, Berni! I velikom Diku, ovde!" Kardone se trapavo podiže.

„Ja o svima vama lepo pričam!"

„Ej, Džo ..." Taner skoči sa daske.

„Sedi Džo, molim te", naredi Beti. „Pašćeš."

„Da Vinči!"

Radilo se prosto o imenu, ali ga je Kardone ponovo izvikivao.

„Da Vinči..." Izvikivao ga je tako da zvuči sasvim italijanski.

„Šta mu to znači?" upita Tremajn.

„Recite vi meni!" urlao je Kardone cepajući napetu tišinu oko bazena.

„On je lud", reče Lejla.

„On je mrtav pijan, ako nema niko ništa protiv", dodala je Džini.

„Budući da mi ne možemo barem ja ne mogu reći šta je Da Vinči, možda ćeš ti objasniti." Berni je govorio lagano.

„Preseći to! Samo preseći!" Kardone je stiskao pesti.

Osterman iziđe iz vode i priđe Džou. „O'ladi, Džo. Molim te... O'ladi."

„Ciniuiih!" Vrisak Džoa Kardonea može se čuti miljama daleko, pomisli Taner.

Počelo je. Već je rekao!

„Šta misliš,, Džo?" Tremajn pođe prema Kardoneu, zastajući.

„Ćirih! Eto, šta mislim!"

„To je grad u Švajcarskoj! I šta, do vraga, još znači?" Osterman je stajao gledajući Kardonea; nije želeo da odustane. „Reci šta pod tim podrazumevaš!"

„Ne!" Tremajn uze Ostermana za mišku.

„Nemoj meni da pričaš", derao se Kardone. „Ti si onaj koji..."

„Prekinite! Svi do jednoga!" Beti je stajala na betonskoj ploči na kraju bazena.

Taner nikada ne bi poverovao da može toliko snage da iziđe iz Kardoneove žene.

Ali ta snaga je bila očita. Trojica muškaraca se razdvojiše kao ukoreni psi. Žene pogledaše Beti, a onda se Lejla i Džini pokrenuše, a Ali ostade kao ukopana, ne shvatajući.

Beti nastavi da govori, ali sada kao tiha domaćica iz predgrađa kako je izgledala.

„Svi se ponašate kao deca, a za Džoa je vreme da pođe kući.“

„Ja ... ja mislim da bi nam svima prijao noćni napitak, Beti“, reče Taner. „Šta misliš o tome?“

„Za Džoa napravi slabiji“, reče Beti uz osmeh.

„Nema drugog načina“, reče Berni.

„Ja ću ih doneti.“ Taner krenu prema vratima. „Svi smo za?“

„Čekaj malo, Džoni!“ Bio je to Kardone sa širokim osmehom na licu. Ja sam nevaspitan dečko, dozvoli da pomognem. Ionako moram u klozet.“

Taner uđe u kuhinju ispred Kardonea. Bio je zbunjen, zapanjen. Očekivao je da će sve biti gotovo u trenutku kada je Džo vrištao „Cirih“. To je bio ključ koji je trebalo da uzrokuje krah. Pa ipak se to nije dogodilo.

Dogodilo se baš suprotno.

Nametnuta je kontrola; i to iz izvora koji je bio najmanje verovatan, Beti Kardone.

Iznenada iza njega nastade lom. Tremajn je stajao ispred kuće gledajući palog Kardonea.

„Dobro. Brdo mišića iz Prinstona upravo se srušilo!... Ubacimo ga u moja kola.“

Noćas sam ja šofer.“

Srušilo? Taner nije verovao. Tačno je da je Kardone pijan. Ali nije bio ni blizu kolapsa.

Trojica muškaraca se brzo obukoše i uguraše mlitavog Kardonea na prednje sedišta Tremajnovog automobila. Beti i Džini sele su pozadi. Taner je neprekidno posmatrao Džoovo lice, posebno oči, ne bi li primetio neki znak pretvaranja. Ništa takvo nije mogao da uoči. Pa ipak ima nečeg lažnog, pomisli; previše je preciznosti u Kardoneovim preteranim pokretima. Da li Džo koristi ćutanje da bi proverio druge?

Ili je njegovo sopstveno posmatranje izvitopereno napetošću koja sve više raste?

„Do đavola!“ uzviknu Tremajn. „Sako mi je ostao unutra.“

„Doneću ti ga ujutro u klub“, reče Džon. „Po rasporedu smo tamo u jedanaest.“

„Ne, biće bolje da ga ponesem. Neke zabeleške sam ostavio u džepu; mogu mi zatrebati. . . Pričekaj ovde sa Bernijem. Odmah se

vraćam."

Dik ulete unutra i zgrabi sako sa stolice u hodniku. Pogleda Lejlu Osterman, koja je raspremala sto u dnevnoj sobi.

„Možda će Tanerovima malo nameštaja i ostati", reče.

„Gde je Ali?"

„U kuhinji." Lejla je nastavila da čisti sto.

Kada je Tremajn ušao u kuhinju, Alisa je stavljala posuđe u mašinu.

„Ali?"

„Oh! .. Dik. Džo je dobro?"

„Lepo... Kako je Džon?"

„Zar nije napolju s vama?"

Ja sam unutra."

„Kasno je; suviše sam umorna za šalu."

„Meni se još manje šali... Mi smo'dobri prijatelji, Ali. Ti i Džoni nama mnogo značite, Džini i meni."

„I mi se tako osećamo; vama je to poznato."

„Mislio sam da jeste. U to sam stvarno verovao ... Slušaj me ..."
Tremajn je pocrveneo; gutao je knedle, ne mogavši da kontroliše izrazito treptanje levog oka.

„Nemojte donositi sudove. Neka Džon ne donosi... uredničke sudove koji vređaju ljude ako ne shvata zašto rade to što rade."

„Ne razumem šta "

„To je neobično važno", prekide je Tremajn. „Morao bi da pokuša da shvati. To je greška koju ja nikada ne činim u sudu. Uvek pokušavam da shvatim."

Alisi je bilo jasno da on preti. „Predlažem da ono što imaš da kažeš saopštiš njemu."

„Rekao sam mu, ali mi nije odgovorio. Zato se obraćam tebi... Zapamti, Ali. Niko nikada nije potpuno onakav kakvim se predstavlja. Samo su neki od nas dovitljiviji. Zapamti to!"

Tremajn se okrenu i ode; trenutak zatim Ali je čula da se glavna vrata zatvonše.

Kada je pogledala u tom pravcu, postala je svesna da je neko drugi tu u blizini.

Nepogrešivo je čula tihe korake. Neko je prošao kroz trpezariju i stajao je u njenoj ostavi, iza ugla, i nije mogao da se vidi. Polako i tiho je krenula prema zasvođenom ulazu. Kada je skrenula u malu,

usku prostoriju, primeti Lejlu da nepomično stoji uza zid i zuri pravo napred.

Lejla je prisluškivala razgovor u kuhinji. Hvatala je dah kada je primetila Ali, a potom se nasmejala bez imalo veselosti. Znala je da je uhvaćena.

„Došla sam po drugu krpu.“ Podiže krpu i vrati se u trpezariju ne govoreći više.

Alisa je stajala nasred ostave pitajući se kakve se to užasne stvari dešavaju svima njima. Nešto se ustremilo na život svih u kući.

Ležali su u krevetu; Ali na leđima, Džon na levom boku, daleko od nje. Ostermani su bili u gostinskoj sobi. Bese to prvi put da su cele noći sami.

Alisa je znala da joj je muž iscrpljen, ali nije mogla dalje da odlaže pitanje ili se radilo o saopštenju.

„Ima nekih problema između tebe, Dika i Džoa, je li tako?“

Taner se okrenuo; pogledao je u plafon, gotovo s olakšanjem. Znao je da će pitanje doći, pa je odgovor ranije pripremio. Još jedna laž; počeo je da se navikava na laži.

Ali ostalo mu je tako malo vremena to je Faset garantovao. Počeo je polako, pokušavajući da govori neusiljeno,

„Ti si veoma pametna.“

„Jesam li?“ Okrenu se na bok i zagleda se u muža.

„Gadno je, ali će proći. Sećaš li se da sam ti pominjao podvaldžiski posao Džima Lumisa?“

„Da. Nisi želeo da Dženet ode na ručak... mislim kod Lumisa.“

„Tako je ... Pa, Džo i Dik su uskočili u to sa Lumisom. Govorio sam im da to ne čine.“

„Zašto?“

„Proverio sam to.“

„Šta?“

„Proverio sam. .. Ima ih nekoliko hiljada koji izvlače pet odsto. Mislio sam zašto ne? Tako sam nazvao Endija Harisona on je šef pravne službe u mom programu, videla si ga prošli Uskrs. On se raspitivao.“

„Šta je otkrio?“

„Ćela ta stvar nekako zaudara. Ima nečeg pokvarenog u njoj.“

„Nezakonita je?“

„Verovatno će biti do iduće nedelje. . . Harison je predložio da je uobličimo. Biće to pravi šou. Rekao sam to Džou i Diku.“

„O, bože moj! O tome ćeš da napraviš emisiju?“

„Nemoj da brmeš. Rezervisani smo mesecima unapred. Ovde nema prednosti. A kada bi je i bilo, rekao bih im. Mogli bi se na vreme povući.“

Ali se seti Kardonea i Tremajna: Jesi li sa njim razgovarala? Šta je rekao?“ „Nemoj da Džoni donosi sudove...“ Njih je zahvatila panika i sada joj je bilo jasno zašto,

„Džo i Dik su nasmrt uplašeni, znaš to, je li?“

„Da. To sam zaključio.“

„To si zaključio? Za ime boga, ta oni su ti prijatelji! . . . Preplašeni su! Nasmrt preplašeni!“

„Dobro. Dobro. Sutra u klubu ću im reći da se opuste . . . Strvinar iz San Dijega nije više to,“

„Zaista je bilo okrutno! Nikakvo čudo da su svi bili uznemireni! Oni smatraju da ti radiš nešto užasno.“ Ali se seti Lejle stisnute uz zid ostave da bi čula kako Tremajn u kuhinji čas preklinje, a čas preti. „Rekli su Ostermanima.“

„Jesi li sigurna? Kako?“

„Nema veze, nije važno. Mora da misle da si užasan ... Za ime boga, sutra ujutro im reci da ne brinu.“

„Rekao sam da ću im reći.“

„Ovo objašnjava mnoge stvari. Onu glupu dreku na bazenu, rasprave . . . zaista sam ljuta na tebe,“ Ali Alisa Taner nije bila ljuta; ono nepoznato sada joj je poznato. Može s tim da se nosi. Legla je na leđa, još zabrinuta, ali s izvesnim spokojstvom koje nije osetila već nekoliko sati.

Taner čvrsto sklopi oči, i odahnu. Laž je dobro prošla. Bolje nego što je verovao da će proći. Sada mu je bilo lakše, lakše da kombmuje činjenice.

Faset je bio u pravu; on može da se sa svima nosi.

Čak i sa Ali.

Stajao je pored prozora spavaće sobe. Nebo je bilo bez meseca, videli su se samo oblaci koji su se jedva pomerali. Pogledao je dole na mali travnjak i dalje prema šumi i iznenada se zapitao da li ga to oči varaju. Jasno se video žar cigarete. Neko je hodao i pušio na

brisanom prostoru. Hriste bože! pomisli; da li taj, ma ko bio, shvata da otkriva patrolu?

A onda je pogledao bolje. Čovek je bio u gaćicama za kupanje. Bio je to Osterman.

Da li je Berni nešto primetio? Ili čuo?

Taner tiho i brzo dođe do vrata i izvuče se.

„Mislio sam da bi ti mogao biti budan, i negde oko kuće“, reče Berni sedeći u stolici, i posmatrajući vodu u bazenu. „Veče je bilo prava katastrofa.“

„U to nisam siguran.“

„U tom slučaju, pretpostavljam da si izgubio čula vida i sluha. Bila je to noć puna vlage u Malibuu. Da smo kojim slučajem imali noževe, ovaj bazen bi bio do sada sav crven.“

„Tvoja holivudska mašta radi prekovremeno.“ Taner je seo na rub bazena.

„Ja sam pisac. Posmatram i izvlačim suštinu.“

„Mislim da nisi u pravu“, reče Taner. „Dik je bio napet zbog posla; rekao mi je to.“

Džo se napio. Šta je tu čudno?”

Osterman se nagnu napred u stolici. „Pitaš se šta radim ovde . . . Imao sam predosećaj, instinkt. Mislio sam da bi mogao sići dole. Nije izgledalo da možeš spavati, baš kao ni ja.“

„Provociraš me.“

„Nema zezanja. Vreme je da razgovaramo.“

„O čemu?”

Osterman ustade i nadnese se nad Tanera, Pripali novu cigaretu pikavcem prve.

„Šta najviše želiš? Mislim za sebe i svoju familiju?”

Taner nije mogao da veruje da je dobro čuo. Osterman je počeo najotrcanijim mogućim uvodom. Ipak, izgledalo je kao da ozbiljno pita.

„Mir, mislim. Mir, hranu, krov nad glavom, materijalne udobnosti. Jesu li to ključne reci?”

„Sve to imaš. Barem za svoje tekuće potrebe.“

„Onda te stvarno ne razumem.“

„Da li ti se ikada dogodilo da više nemaš pravo da u nečemu uživaš? Ceo tvoj život je programiran da ispuni zadanu funkciju;

shvataš li to?"

„Mislim da je to opšta pojava. Tu nema spora.“

„I ne bi mogao da se sporiš. To sistem ne bi dozvolio. Za nešto si obučen; skupljaš iskustvo preostali deo života. Nema spora.“

Ja ne bih bio nikakav nuklearni fizičar; ti bi bio više nego nepoželjan u hirurgiji mozga..." reče Taner.

„Naravno da je sve relativno; ja ne fantaziram. Samo kažem da nas kontrolišu sile koje su izbegle našoj kontroli. Došli smo do faze specijalizacije, i to je pogrebno zvono. Živimo i radimo unutar zadatih krugova; nije nam dopušteno da prelazimo granice, niti čak da se osvrćemo. Tebi, na žalost, više nego meni, Ja, barem, imam neku mogućnost izbora koju kocku da bacam. Ali ipak kocku... Mi smo zadavljeni.“

Ja se držim svoga; ne žalim se. A i moji rizici se prilično oglašuju.“

„Ali nemaš nikakve podrške! Ništa! Ne možeš sebi priuštiti da ustaneš i kažeš to sam ja! Ni što se novca tiče, ne možeš! Ne, dok ovo moraš da plaćaš!“ Osterman napravi krug rukom da obuhvati Tanerovu kuću i posed.

„Možda i ne mogu... što se novca tiče. Ali ko može?“

Osterman povuče stolicu i sede. Fiksirao je Tanera pogledom i lagano govorio.

„Ima načina. Voljan sam da pomognem.“ Zastade za trenutak kao da traži reč, a onda ponovo progovori. „Džoni...“ Osterman se još jednom zaustavi. Taner se bojao da neće nastaviti, da neće prikupiti hrabrosti.

„Nastavi.“

„Morao bih da dobijem neka... uveravanja; to je veoma važno!“ Osterman je govorio brzo, reci su se prosto sustizale.

Iznenada obojica obratiše pažnju na kuću. Svetio u spavaćoj sobi Dženet Taner se upalilo.

„Šta je to?“ upita Berni, ne nastojeći da prikrije svoju zabrinutost.

„Samo Dženet. To je njena soba. Konačno smo joj utuvili u glavu da treba da upali svetla kada ide u kupatilo. Inače, zapinje za svašta i svi budemo na nogama dvadesetak minuta.“

A onda se, prosto, procepio vazduh. Toliko zastrašujuće da uši nisu mogle da izdrže. Dečiji vrisak.

Taner jurnu oko bazena i ulete na kuhinjska vrata. Vrištanje se nastavilo i svetla su se upalila u preostale tri spavaće sobe. Berni Osterman je u stopu pratio Tanera u jurnjavi ka sobi devojčice. Toliko su bili brzi da su Ali i Lejla tek izlazile iz svojih soba.

Džon navali na vrata, ne vodeći računa o kvaki. Vrata se naglo otvoriše i njih četvoro ulete u sobu.

Dete je stajalo nasred sobe nad telom Tanerovog velškog terijera. Nije prestajala da vrišti.

Pas je ležao u lokvi krvi.

Glava mu je bila odvojena od tela.

Džon Taner podiže kćer i istrča u hodnik. Mozak mu je prestao da funkcioniše.

Javljala se samo zastrašujuća slika trupla u šumi, koju je smenjivao prizor sa psom.

I užasne reci čoveka na parkiralištu motela Hauarda Džonsona.

„Odsečena glava znači masakr.“

Mora da povрати kontrolu, mora.

Vide kako Ali šapće na Dženetmo uho, ljuljajući je. Postade svestan plača svoga srna na jedan korak od njega i Bernija Ostermana koji ga je tešio.

A onda je čuo Lejline reci.

„Ja ću preuzeti Dženet, Ali. Idi do Džonija.“

Taner skoči sav besan. „Takneš li je, ubiću te! Čuješ li me, ubiću te!“

„Džone!“ Ali je vikala ne verujući. „Šta to govoriš?“

„Ona je bila preko puta! Zar ti nije jasno? Ona je bila preko puta!“

Osterman jurnu na Tanera gurajući ga natrag, da bi ga pritisnuo uza zid. Zatim ga udari snažno po licu.

„Taj pas je već satima mrtav! Izbaci to iz glave!“

Satima. Nije tako dugo. Upravo se dogodilo. Svetla su se upalila i glava je odsečena. Glava psića je odsečena... A Lejla je bila preko puta. Ona i Berni.

Omega! Masakr!

Berni poče da mu ljulja glavu. „Morao sam da te udarim. Malo si pošlašavio... Daj, saberi se. Užasno je, upravo užasno, znam to. Imam i ja kćer.“

Taner je pokušao da se sredi. Najpre pogled, potom misli. Svi su ga posmatrali, čak i Rajmond, koji je još jecao pored vrata svoje sobe.

„Zar nema nikoga ovde?“ Taner nije mogao da se suzdrži. Gde su Fasetovi ljudi?

Gde su, za ime boga, om?

„Koga, dragi?“ Ali ga obujmi oko pasa da ne bi slučajno opet pao.

„Nikoga nema.“ Ovo je rekao lagano.

„Mi smo ovde. I zvaćemo policiju. Smesta!“ Berni stavi jednu Tanerovu ruku na ogradu i povede ga niz stepenice.

Taner je posmatrao tog mršavog, jakog čoveka koji mu pomaže da siđe niz stepenice. Zar Berni nije shvatio? On je Omega. Njegova žena je Omega! Ne može on da zove policiju!

„Policiju? Hoćeš policiju?“

„Naravno da hoću. Ako je to bila šala, onda je najgadnija koju sam ikad video, Vraški dobro znaš da hoću. Zar ti nećeš?“

„Da. Naravno.“

Stigoše u dnevnu sobu. Osterman preuze komandu.

„Ali, pozovi policiju! Ako ne znaš broj, nazovi centralu!“ A zatim ode u kuhinju.

Gde su Fasetovi ljudi?

Alisa ode do telefona iza divana. U istom momentu postade joj jasno da ne mora da telefonira.

Pretražujući snop svetlosti ubacivao se kroz prozore, zatim se povlačio, da bi na kraju zaigrao na zidu dnevne sobe. Fasetovi ljudi su konačno stigli.

Na zvuk zvona sa glavnih vrata Taner se trgnu sa kauča i iziđe u hodnik.

„Čuli smo neku galamu i videli da su svetla upaljena. Je li sve u redu?“ Bio je to Dženkins koji je jedva skrivao svoju uznemirenost.

„Malo ste zakasnili!“ reče Taner tiho. „Biće bolje da uđete! Omega je ovde.“

„Smirite se.“ Dženkins uđe u hodnik u pratnji Mekdermota.

Osterman iziđe iz kuhinje.

„Isuse! Kako ste vi brzi!“

„Smena od dvanaest do osam, gospodine“, reče Dženkins. „Videli smo svetla i ljude koji jure okolo. To je neobično u ovo doba.“

„Veoma ste brzi i zahvalni smo vam...“

„Da, gospodine." Dženkins se umeša i uđe u dnevnu sobu. „Da li se nešto dogodilo, g. Taner? Možeš li da pričaš ili bi radije govorio nasamo?"

„Ovde nema ničeg privatnog, šefe." Osterman je sledio policajce i progovorio je pre nego što je Taner mogao da odgovori. „Gore u prvoj sobi desno je pas. Mrtav je."

„O?" Dženkins je bio zbunjen. Okrenuo se Taneru.

„Glava mu je odsečena. Odvojena. Ne znamo ko je to uradio."

Dženkins je govorio mirno. „Jasno ... Mi ćemo se za to pobrinuti." Pogleda svog druga u hodniku. „Donesi cebe, Mek."

„Razumem." Mekdermot iziđe napolje.

„Mogu li da upotrebim vaš telefon?"

„Naravno."

„Moramo da obavestimo kapetana Mekolifa. Moraću da ga nazovem kući."

Taner nije shvatao, Nije to policijska stvar. Omega je u pitanju! Šta radi Dženkins?

Zašto zove Mekolifa? Morao bi da dobije Fasetal Mekolif je lokalni policajac; možda prihvatljiv, ali u suštini politički naimenovan. Mekolif je odgovoran Gradskom savetu Sedli Velija, ne vladi Sjedinjenih Država. „Misliš li da je to potrebno? U ovo doba? Mislim, je li kapetan..." Dženkins oštro prekinu Tanera.

„Kapetan Mekolif je šef policije. Smatrao bi veoma nenormalnim ako mu se ne bih direktno obratio."

U jednom trenu Taner shvati. Dženkins mu je dao ključ.

Ma šta da se dogodi, bilo kada da se dogodi, bilo kako da se dogodi ne može biti odstupanja od norme.

To je „Ponor od kože".

Tanera, nadalje, pogodi činjenica da Dženkins telefonira u ime Bernarda i Lejle Osterman.

Kapetan Albert Mekolif uđe u Tanerovu kuću i odmah daje do znanja da je on vlast. Taner ga je posmatrao kako izdaje uputstva policajcima, niskim komandujućim glasom. Bio je visok, gojazan čovek debelog vrata koji je napinjao kragnu košulje. I ruke su mu bile debele, ali su 'čudno nepokretno visile, dok je hodao odavale su čoveka koji je proveo mnogo godina patrolirajući pešice, i premeštajući pendrek iz jedne u drugu ruku.

Mekolif je bio regrutovan iz njujorške policije i bio je živ primer pravog čoveka na pravom mestu,

Pre više godina Gradski savet je uneo u zapisnik da im treba ne neki bezvezan čovek, već neko ko će očistiti Sedl Veli od nepoželjnih elemenata. A najbolja odbrana u to vreme raspuštenosti bio je napad.

Sedl Veli je želeo najamnika.

A unajmio je zadržtog čoveka.

„U redu, g. Taner, hoću da date izjavu. Šta se večeras ovde dogodilo?“

„Mi smo... mi smo imali zabavu za prijatelje.“

„Koliko prijatelja?“

„Četiri para. Osmoro ljudi,“

Je li bilo unajmljene posluge?“

„Ne ... Ne, nije bilo.“

Mekolif pogleda Tanera, ostavljajući notes po strani. „Nije bilo služavke?“

„Ne.“

„Da li je gđa Taner imala nekoga po podne? Da joj pomogne?“

„Nije.“

„Sigurno?“

„Pitajte nju.“ Ali je bila u radnoj sobi gde su napravili ležaj eve za decu.

„To bi moglo biti značajno. Dok ste vi bili na poslu ona je mogla ovde uposliti neke od tih obojenih skitnica.“

Taner prime ti da se Berni trgnu. „Bio sam kod kuće ceo dan.“

„U redu.“

„Kapetane“, Osterman iskorači ispred Lejle. „Neko je provalio u ovu kuću i prerezao grlo psetancetu. Zar nije moguće da je bio lopov? Gospodin i gospođa Taner opljačkani su prošle srede. Zar ne bismo mogli proveriti...“

Dotle je stigao da govori. Mekolif pogleda pisca i jedva sakri prezir. „To ću ja srediti, gospodine...“ Šef policije pogleda u notes. „G. Osterman. Hteo bih da g.

Taner objasni šta se ovde dogodilo, Cenio bih ako biste dozvolili da on odgovara.

Do vas ćemo stići u pravo vreme.“

Taner je pokušavao da privuče Dženkmsov u pažnju, ali je policajac izbegavao njegov pogled. Direktor vesti nije znao šta da kaže ili šta posebno da ne kaže.

„A sada, g. Taner“, Mekolif sede i vrati se svojoj svesci s olovkom u ruci. „Da krenemo od početka. I nemojte da zaboravite stvari kao što je nabavka.“

Taner zausti da govori kada se Mekdermotov glas začu sa sprata.

„Kapetane! Možete li da dođete trenutak? Gostinska soba.“

Ne govoreći ništa, Berni ustrča uz stepenice ispred Mekolifa, kojeg je sledila Lejla, Odmah se Dženkms primače Tanerovoj stolici i nagnu se. „Imam samo toliko vremena da ti kažem ovo. Slušaj i pokoravaj se. Nemoj ništa da govoriš o Omega.“

Ništa. Ništa! Nisam ti to mogao reći ranije, Ostermani su se muvali oko tebe,“

„Zašto ne? Pobogu, pa ovo jeste Omega!... Šta treba da govorim? Zašto ne bih govorio?“

„Mekolif nije naš. Njega ništa ne pitamo,.. Samo reci istinu o zabavi. To je sve!“

„Misliš da on ne zna?“

„Ne zna. Rekoh ti, da s njim ne radimo.“

„A šta je sa ljudima napolju, sa patrolama u šumi?“

„To nisu njegovi ljudi... Ako mu to kažeš, misliće da si lud. A Ostermani će saznati. Ako se budeš pozivao na mene, ja ću sve poricati. Izgledaćeš kao psihopata.“

„Zar vi ljudi mislite da Mekolif...“

„Ne. On je dobar policajac. Ali je isto tako mali Napoleon, pa ga ne možemo koristiti. Ne otvoreno. Ali on je savestan, može nam pomoći. Treba ga navesti da nam kaže kuda su otišli Tremajn i Kardone,“

„Kardone je bio pijan. Tremajn ih je odvezao kući.“

„Treba saznati da li su otišli pravo kući. Mekolif obožava ispitivanja; pričepiće ih ako budu lagali.“

„Kako ja mogu...“

„Zabrinut si zbog njih. To je dovoljno. I zapamti, još malo i gotovo je.“

Mekolif se vratio. Mekdermot je pogrešno mislio da je slomljena prozorska kvaka u gostinskoj sobi znak provale.

„U redu, g. Taner. Da počnemo od momenta kada su vam gosti došli.“

I tako je Džon Taner, delujući u dve ravni, ispričao nejasne događaje te večeri.

Berni i Lejla Osterman sišli su sa sprata i dodali vrlo malo onoga što bi bilo značajno. Ali je došla iz radne sobe i nije dodala ništa.

„Vrlo dobro, dame i gospodo.“ Mekolif je ustao sa stolice.

„Zar nećete ispitivati ostale?“ Taner je, takođe, ustao i uneo se u lice kapetanu policije.

„Hteo sam da vas pitam da li možemo da upotrebimo vaš telefon. Mi znamo proceduru.“

„Naravno.“

Dženkins, nazovi Kardoneove. Videćemo prvo njih.“

„Razumem gospodine.“

„Procedure, g. Taner. Pošto završimo sa Kardoneovima, nazvaćemo Tremajne i videti njih.“

„Na taj način niko ni sa kime ne kontaktira, je~ li tako?“

„Tako je, g. Osterman. Vama je blizak rad policije?“

„Jednom nedeljno pišem policijski dosije.“

„Moj muž je televizijski pisac“, reče Lejla.

„Kapetane.“ Dženkins se javljao od telefona. „Kardoneovi nisu kod kuće. Dobio sam služavku.“

„Nazovi Tremajne.“

Grupa je ćutala dok je Dženkins vrteo broj. Nakon kraćeg razgovora Dženkins odloži telefon.

„Ista priča, kapetane, Njihova kćer kaže da nisu kod kuće.“

Taner je sedeo sa ženom u dnevnoj sobi. Ostermani su otišli na sprat; policija je krenula u potragu za parovima koje nisu našli. Ni Džon ni Ali nisu se prijatno osećali. Ali zbog toga što je imala svoju verziju ubistva psa, a Džon zato što nije mogao da izbije sebi iz glave implikacije njegove smrti.

„To je uradio Dik, zar ne?“ upita Alisa.

„Dik?“

„On mi je pretio. Došao je u kuhinju i pretio mi.“

„Tebi pretio?“ Ako je tako, pomisli Taner, zašto Fasetovi ljudi nisu došli pre.

„Kada? Kako?“

„Kada su odlazili... Ne mislim da mi je pretio lično. Nego onako uopšteno, svima nama.“

„Šta je rekao?“ Taner se nadao da Fasetovi ljudi sada oslušuju. Biće to momenat koji će on kasnije izneti.

„Rekao je da ti ne bi smeo da donosiš sudove. Uredničke sudove.“

„Šta još?“

„Da su neki... neki ljudi dovitljiviji. To je rekao. Da moram da zapamtim da ljudi nisu uvek onakvi kakvim se prikazuju... Da su neki dovitljiviji od ostalih.“

„Pod tim je mogao podrazumevati nekoliko stvari.“

„Mora da se radi o strašnoj lovi.“

„Kakvoj strašnoj lovi?“

„To što on i Džo rade sa Džimom Lumisom. Problem u koji si ti zavirio.“

O, bože, pomisli Taner. Stvarno i izmišljeno. Gotovo je zaboravio na svoju laž.

„Da, mnogo novca“, reče on tiho, shvatajući da se nalazi na opasnom terenu.

Moralo bi biti jasno Ali da sam novac nije dovoljan razlog. Pokuša da je preduhitri.

„Mislim da nije stvar samo u novcu. Njihova reputacija mogla bi da padne u blato.”

Alisa je zurila u stonu lampu. „Gore na spratu ti si... ti si mislio da je to učinila Lejla, zar ne?”

„Pogrešio sam.”

„Ona je bila preko puta...”

„To ne bi trebalo ništa da menja; pogledali smo sve sa Mekolifom. On se složio.

Mnogo krvi se osušilo, zgrušalo. Pseto je ubijeno pre više sati.”

„Mislim da si u pravu.” Ali se neprestano sećala Lejle leđima oduprte o zid, kako praznim pogledom prisluškuje razgovor iz kuhinje.

Sat iznad kamma pokazivao je pet i dvadeset. Dogovorili su se da spavaju u dnevnoj sobi, ispred radne sobe, do svoje dece.

U pet i trideset zazvonio je telefon. Mekolif nije pronašao Tremajne i Kardoneove.

Saopštio je Taneru da je odlučio da izda bilten o nestalim osobama.

„Možda su odlučili da odu u grad, u Njujork”, reče hitro Taner. Taj bilten bi mogao oterati Omegu u podzemlje, produžiti moru. „Neki lokali u Vilidžu su otvoreni.

Dajte im još vremena. Ta om su prijatelji, zaboga!”

„Ne mogu da se složim. Ništa nije otvoreno posle četiri.”

„Možda su odlučili da odu u neki hotel.”

„Ubrzo ćemo saznati. Hoteli i bolnice su prva mesta u koja kreće gradska policija.”

Tanerova misao je prosto letela. „Pretražili ste okolne gradove? Znam nekoliko privatnih klubova...”

„Znamo ih i mi. Provereno.”

Taner je znao da mora da smisli nešto. Bilo šta što bi Fasetu dalo priliku da dobije vremena i ovlada situacijom. Fasetovi ljudi prisluškuju razgovor, u to ne treba sumnjati; odmah će shvatiti opasnost.

„Da li ste pretražili područje oko starog depoa? Onog uz put za Lesiter?”

„Ko bi, do đavola, tamo išao? Zbog čega?”

„Tamo sam ženu i decu našao u sredu. 'Samo sam pomislio.'
Ovo je upalilo. „Nazvaćemo vas“, reče Mekolif. „Proverićemo i to.“
Kada je odložio telefon, Ali prozbori. „Nema traga?“

„Ne... Probaj da se odmoriš, dušo. Znam par mesta klubova za koje policija možda ne zna. Nazvaću ih. Upotrebiću telefon u kuhinji. Neću da probudim decu.“

Faset odmah odgovori na telefonski poziv.

„Ovde Taner. Znate li šta se dogodilo?“

„Da. To ste strašno smislili. Uzimamo vas.“

„To je poslednja stvar koju bih želeo. Šta ćete uraditi? Ne možete organizovati potragu na saveznom nivou.“

„Znamo. Koul i Dženkins su na vezi. Prisluškivaćemo.“

„I šta posle?“

„Postoji nekoliko mogućih poteza. Nemam vremena da objašnjavam. Isto tako, ova linija mi je potrebna. Hvala još jednom.“

Faset prekide vezu.

„Pokušao sam na dva mesta“, reče Taner vraćajući se u dnevnu sobu. „Nemam sreće... Pokušajmo da spavamo. Verovatno su negde naleteli na zabavu i ostali.“

Bogzna kada smo spavali.“

„Nismo ćelu večnost“, reče Ali.

Oboje su se pretvarali da spavaju. Tiktakanje časovnika je bilo poput metronoma, hipnotišuće, razdražujuće. Konačno Taner shvati da mu je žena zaspala. Sklopi oči, osećajući veliku težinu kapaka, do kraja svestan potpune pomrčine koja se pružala pred njegovim mislima. Ali čulo sluha nije želelo da se odmara. U pola sedam čuo je zvuk automobila. Dolazio je sa prostora ispred njegove kuće. Taner ustade iz stolice i hitro priđe prozoru. Mekolif je prilazio stazom i bio je sam. Taner mu iziđe u susret.

„Moja žena spava. Ne bih da je budim.“

„Nije važno“, reče Mekolif zloslutno. Ja treba s vama da obavim posao.“

„Šta?“

„Kardoneovi i Tremajni su onesvešćeni prevelikom dozom etera. Ostavljeni su u vozilu pored puta kod depoa. Sada hoću da znam zašto ste nas poslali tamo. Kako ste znali?“

Taner je jedino mogao da zuri u Mekolifa ćuteći.

„Vaš odgovor?“

„Tako mi boga, ne znam! Nisam ništa znao... Nikada neću zaboraviti sredu po podne dokle god sam živ, A ne biste ni vi da ste na mom mestu. Depoa sam se, jednostavno, slučajno setio. Kunem se!“

„To je malo prejaka koincidencija, zar ne?“

„Pazite, da sam znao, rekao bih vam pre više sati! Ne bih svemu ovome izlagao ženu. Za ime boga, budite razumni!“

Mekolif ga jегledao ispitivački. Taner nastavi da pritiska. „Kako se to dogodilo?“

„Šta su rekli? Gde su oni?“

„Oni su u Bolnici „Ridž Park“. Neće ih pustiti pre sutra ujutro.“

„Mora da ste s njima razgovarali.“

Prema Tremajnovim recima, njih četvoro su se vozili niz Ulicu voćnjaka oko pola milje kada su na putu videli crveno svetio i jedan automobil parkiran popreko.

Neki čovek im je mahao da stanu; taj čovek je bio lepo odeven kao pravi stanovnik Sedli Velija. Ali nije bio. Išao je u posetu prijateljima i vraćao se u Vester.

Iznenada je imao problema sa motorom i nije mogao dalje, Tremajn mu je ponudio da ga odveze natrag njegovom prijatelju. Čovek je prihvatio.

To je poslednje čega se Tremajn i dve žene sećaju. Kardone je očito bio nesvestan sve vreme.

Kod napuštenog depoa policija je našla neobeleženu kanticu aerosola na podu Tremajnovog automobila. Ujutro će biti ispitana, ali Mekolif veruje da se radi o etru.

„Mora da postoji veza sa prošlom sredom“, reče Taner.

„Taj zaključak se očito nameće. Uz to, svi koji poznaju ovaj deo šume znaju da je područje oko starog depoa pusto. Posebno svi koji su čitali novine ili čuli za sredu po podne.“

„Mislim da je tako. Jesu li i om bili... opljačkani?“

„Nije im odnet novac, ni novčanici ili nakit. Tremajn reče da su mu nestali neki papiri iz kaputa. Bio je vrlo uzbuđen.“

„Papin?“ Taner se seti da je advokat govorio da je u sakou ostavio neke beleške.

Beleške koje mu mogu zatrebati. Je li rekao kakvi papiri?“

„Ne direktno. Bio je histeričan govorio je nesuvislo. Neprestano je ponavljao

'Cirih1.

Džon je zadržao dah, i kako bese naučio, napeo trbušne mišiće svom snagom pokušavajući da savlada iznenađenje. Ličilo je to na Tremajna, da dođe sa zapisanim prikladnim podacima u vezi sa računima iz Cinha. Da je došlo do konfrontacije, on je bio naoružan činjenicama.

Mekolif zapazi Tanerovu reakciju. „Da li vam Cirih nešto znači?”

„Ne, a zašto bi?”

„Vi uvek na pitanje odgovarate protivpitanjem?”

„Pod rizikom da vas ponovo uvredim, da li vi mene službeno ispitujete?”

„Naravno da vas ispitujem.”

„Onda, ne. Ime Cirih ne znači mi ništa. Ne mogu da shvatim zašto bi to govorio.

Naravno, njegova advokatska kuća je međunarodna.”

Mekolif nije ni pokušavao da priknje svoj bes. „Ne znam šta se događa, ali reći ću vam ovoliko. Ja sam iskusan policajac i imam jednu od najtežih uloga koju čovek može da dobije. Kada sam preuzeo ovaj posao dao sam reč da ću ovaj grad očistiti.

To ozbiljno mislim.”

Taneru ga je bilo dosta. „Siguran sam da govorite istinu, kapetane. Verujem da uvek mislite ono što kažete.” Okrenu mu leđa i pođe u kuću.

Sada je bio Mekolifov red da se zgrane. Osumnjičeni odlazi i šef policije Sedli Velija ne može ništa da preduzme.

Taner je stajao u predvorju i gledao kako Mekolif odlazi kolima. Nebo je postajalo svetlije, ali sunca neće biti. Oblaci su plovili nisko i sigurno će kiša, ali ne odmah.

Nema veze. Ništa nema veze. Za njega je sve gotovo.

Savez je sada raskinut. Ugovor između Džona Tanera i Lorensa Fasete je nevažeći.

Jer se Fasetova garancija pokazala lažnom. Omega ne završava sa Tremajmama, Karbonima i Ostermanima. Ona prevazilazi vikend posetioce.

Bio je voljan da igra morao je da igra po Fasetovim pravilima sve dok su ostali igrači bili muškarci i žene koje poznaje.

Sada više nije.

Ima sada neko drugi neko ko može da zaustavi kola na mračnoj cesti u ranim jutarnjim satima i da seje strah.

Neko koga on ne poznaje. To ne može da prihvati.

Taner je čekao podne da bi se uputio ka šumi. Ostermani su odlučili da prilegnu oko pola dvanaest, i to je bila lepa prilika da isto predloži i Alisi. Svi su bili iznureni. Deca su bila u radnoj sobi i gledala crtane filmove.

Pošao je nezainteresovano oko bazena, zamahujući kao da vežba udarce u golfu, ali je u stvari, posmatrao prozore na kući: dve dečije sobe i gornje kupatilo.

Približio se ivici šume i zapalio cigaretu.

Niko nije pokazao da je primetio njegovo prisustvo. Nikakvog znaka, ništa osim tišine iz šumarka. Taner lagano progovori.

„Hteo bih da razgovaram sa Fasetom. Molim vas odgovorite. Hitno je.“

Zamahnu štapom za golf pošto je izgovorio ove reči.

„Ponavljam! Hitno je da razgovaram sa Fasetom! Neka mi neko kaže gde se nalazite!“

I opet nije bilo odgovora.

Taner se okrenu, učini jedan lažan pokret kao da nekom maše i uđe u šumu.

Probijajući se laktovima kroz gustiš ulazio je dublje u šumu prema drvetu gde je Dženkins išao po prenosni radiouređaj.

Nikoga!

Išao je prema severu; udarao nogama, odgrtao rukama, tražio. Konačno je stigao na put.

Tamo nije bilo nikoga! Niko nije čuvao njegovu kuću! Niko nije osmatrao to ostrvce!

Nikoga!

Fasetovi ljudi su otišli!

Otrčao je sa puta na rub šume, da bi osmotrio • prozore svoje kuće.

Fasetovi ljudi su otišli?

Pretrčao je travnjak iza kuće, oprčao bazen i sjurio se u kuhinju. Zaustavio se ispred sudopera da uhvati dah i pustio hladnu vodu.

Prskao se po licu, zatim se ispravio i počeo da se izvija da bi došao sebi.

Nikoga! Niko ne čuva njegovu kuću. Niko ne čuva njegovu ženu i decu!

Zatvori vodu, a onda je pusti da lagano teče da bi kamuflirao svaki svoj korak.

Prošao je kroz kuhinjska vrata, i čuo je smeh dece u radnoj sobi. Idući uz stepenice tiho je povukao kvaku vrata spavaće sobe. Ali je ležala na krevetu, kupaći kostim je bio na podu, a spavaćica joj bese izgužvana. Disala je duboko, ravnomerno, u dubokom snu.

Zatvorio je vrata i oslušnuo da li se šta čuje iz gostinske sobe. Nije se čulo ništa.

Vratio se dole u kuhinju, zatvorio vrata i prošao kroz zasvođeni ulaz u ostavu da bi se uverio da li je zatvorena.

Vratio se do telefona na kuhinjskom zidu i podigao slušalicu. Nije vrteo broj.

„Faset! Ako ste vi ili bilo ko od vaših ljudi na ovoj liniji, javite se! I to odmah!”

Telefon je nastavio da daje signal 'slobodno'. Taner je slušao ne bi li čuo i najmanji prekid na vezi.

Nije ga bilo.

Okrenuo je broj motela. „Sobu dvadeset dva, molim,”

„Žao mi je, gospodine. Soba dvadeset dva je prazna.”

„Nije zauzeta? Vi niste u pravu! Razgovarao sam s njima jutros u pet sati!”

„Žao mi je, gospodine. Oni su otkazali.”

Taner vrati slušalicu, buljeći u nju u nevena.

Broj u Njujorku! Broj u slučaju hitnosti!

Podiže slušalicu, pokušavajući da spreči podrhtavanje ruke.

Znak snimanja prethodio je ravnomernom dubokom glasu.

„Broj koji ste dobili ne radi. Molimo vas da u imeniku proverite pravi broj. Ovo je snimanje. Broj koji ste dobili...”

Džon Taner sklopi oči. To je neshvatljivo! Faseta ne može da dobije! Njegovi ljudi su se izgubili!

Ostao je sam!

Pokušavao je da razmisli. Mora da razmisli. Mora da pronađe Faseta! Dogodila se neka strašna greška. Hladnokrvni vladin

profesionalac sa gomilom svojih sprava i dosetki napravio je neku kobnu grešku.

Još su Fasetovi ljudi nestali. Možda greške nije ni bilo.

Taner se iznenada seti da i on ima svoje adute. Njegova TVmreža ima direktne veze sa nekim vladinim agencijama. Nazvao je informacije u Kenektikatu i dobio je broj Endru Harisona, šefa pravnog odeljenja svoje korporacije.

„Alo, Endi? ... Ovde Džon Taner." Pokušavao je da izgleda što mirniji. „Mnogo se izvinjavam što te uznemiravam kod kuće, ali su me upravo zvali iz Biroa za Aziju.

Ima neka priča iz Hongkonga koju želim da raščistim... Ne bih sada ulazio u detalje, reći ću ti u ponedeljak ujutro. Možda nije ništa, radije bih proverio...

Mislim da bi bilo najbolje preko CIE. Radi se o takvom slučaju. S nama su ranije saradivali... U redu, pričekaću." Urednik vesti prihvati slušalicu bradom i pripali cigaretu. Harison se vratio sa brojem i Taner ga je zapisao. „To je Virdžinija, zar ne?... Hvala ti mnogo, Endi. Vidimo se u ponedeljak ujutro."

Pozvao je drugi broj.

„Centralna obaveštajna. Kancelarija g. Endrusa." Bese to muški glas.

„Ja sam Taner. Džon Taner. Direktor Zajedničkog programa vesti u Njujorku."

„Da, g. Taner? Da li vi trebate g. Endrusa?"

„Da. Da, mislim da trebam njega."

„Žao mi je, on je danas odsutan. Mogu li ja da vam pomognem?"

„U stvari, ja pokušavam da pronađem Lorenasa Faseta."

„Koga?"

„Faseta. Lorenasa Faseta. On je iz vaše službe. Hitno je da s njim razgovaram.

Verujem da se nalazi na njujorškom području."

„Da li je on povezan s ovim odeljenjem?"

„Ne znam. Jedmo znam da radi kod CIE. Rekoh vam da je hitno! Da budem precizan, savršeno hitno!" Taner je počeo da se znoji. Nije to momenat za razgovor sa nekim činovnikom.

„U redu, g. Taner. Proveriću u našem imeniku i pronaći ga. Odmah dolazim."

Prošle su pune dve minute pre nego što se vratio.

Glas je bio spor, ali sasvim precizan.

„Da li ste sigurni da imate pravo ime?”

„Naravno da jesam.”

„Žao mi je, ali se Lorens Faset ne nalazi ni na jednom spisku.”

„To je nemoguće!... Pazite, ja radim sa Fasetom!... Dajte da razgovaram sa vašim pretpostavljenim.” Taner se seti kako se Faset, pa čak i Dženkins, obraćao onima koji su bili 'očišćeni' od Omega.

„Mislim da me vi ne shvatate, g. Taner. Ovo je glavna kancelarija. Vi ste tražili mog pomoćnika... mog podređenog, ako vam je draže. Zovem se Dvajt. Gospodin Endrus polaže račune meni.”

„Baš me briga ko ste! Kažem vam da je hitno! Mislim da će biti bolje da nazovete nekoga na mnogo višem položaju od vašega, gospodine Dvajt. Ne mogu da budem jasniji. To je sve! Uradite to odmah! Ja ću čekati!”

„Vrlo dobro. To može potrajati nekoliko minuta , , .”

„Čekaću.”

Trajalo je sedam minuta, čela večnost napetosti za Tanera.

„Gospodine Taner, dao sam sebi za pravo da provenim vaš sopstveni položaj smatrajući da ste odgovoran čovek. Međutim, mogu da vas uverim da ste zavedeni.

Ne postoji nikakav Lorens Faset kod Centralne obaveštajne službe. I nikada nije ni postojao.”

Tanef odloži telefon i osloni se na sudoper. Zatim se odlepi i ne razmišljajući iziđe iz kuhinje u dvorište pozadi kuće. Nebo bese tamno. Povetarac je šuštao u stablima i mreškao je površinu vode u bazenu. Biće oluje, pomisli Taner, gledajući oblake.

Nastupa julska oluja sa grmljavinom.

I Omega nastupa.

Sa ili bez Faseta, Omega postoji, toliko je Taneru bilo jasno. Postoji zato što je video i osetio njenu snagu, silu koju rađa, i koja je sposobna da ukloni Lorensa Faseta, da manipuliše odlukama i personalom u glavnoj obaveštajnoj službi zemlje.

Taner je znao da nema nikakvog smisla njegov pokušaj da stupi u vezu sa Dženkinsom. Šta ono Dženkins reče u dnevnoj sobi u ranim jutarnjim satima? ...

„Ako budete pokazali na mene sve ću negirati ...“ Ako je Omega mogla ućutkati Faseta, Dzenkins bi im bio kao igračka.

Mora da postoji neka početna tačka, odskočna daska koja ga može da vrati kroz sve te laži. Više ga uopšte nije briga; treba samo da sve okonča i da sačuva familiju. Nije to više njegov rat. Jedina njegova briga su Ali i deca.

Kroz kuhinjski prozor ugleda Ostermana.

Eto, to je! Osterman je polazna tačka, njegov raskid s Omegom! Brzo se vratio natrag.

Lejla je sedela za stolom, dok je Berm stajao pored šporeta i kuvao kafu.

„Mi odlazimo“, reče Berni. „Spakovali smo se; pozvaću taksu.“

„Zašto?“

„Nešto užasno nije u redu“, reče Lejla, „a s nama nema nikakve veze. Mi nismo uključeni, niti želimo biti.“

„O tome hoću s vama da porazgovaram. Sa oboje.“

Berni i Lejla se zглеdaše.

„Nastavi“, reče Berni.

„Ne ovde. Napolju.“

„Zašto napolju?“

„Ne želim da Ali čuje.“

„Ona spava.“

„Mora da bude napolju.“

Njih troje iziđoše pored bazena i zaustaviše se na kraju travnjaka. Taner se okrenu i pogleda ih u oči.

„Više ne morate da lažete. Nijedno. Ja samo hoću da se moja uloga okonča. Više me nije briga.“ Zastao je za trenutak. „Znam za Omegu.“

„Za šta?“ upita Lejla.

„Omega... Omega!“ Tanerov glas njegov šapat bio je bolan.

„Nije me briga! Tako mi boga, ne marim više!“

„Ma o čemu ti to pričaš?“ Berni je posmatrao direktora vesti i krenuo prema njemu.

Taner je uzrmao. „Šta je bilo?“

„Nemojte, pobogu, da radite to!“

„Šta da ne radimo?“

„Rekao sam vam! Meni je sasvim svejedno! Samo vas molim! Molim vas!

Ostavite Ali i decu na miru. Sa mnom uradite šta god hoćete! . . . Samo njih ostavite na miru!"

Lejla ispruži ruku i položi je na Tanerovo rame. „Ti histerišeš, Džoni. Ne razumem o čemu govoriš."

Taner pogleda Lejlinu ruku i zatvori oči da zadrži suze. „Kako možete to? Molim vas! Nemojte više da me lažete. Mislim da ne bih mogao to da podnesem."

„O čemu da lažemo?"

„Nikada niste čuli za račune u jednoj švajcarskoj banci? U Cirihi?"

Lejla povuče ruku i Ostermam ostadoše nepomični. Na kraju, Berni tiho prozbori.

„Da, čuo sam za račune u cinškoj banci. Imamo dva računa."

Lejla pogleda muža.

„Gde si dobio novac?"

„Mi mnogo zarađujemo", odgovori Berni sa mnogo pažnje. „To znaš. Ako bi ti olakšalo muke, zašto ne nazoveš našeg knjigovođu. Poznaješ Eda Markuma. Nema boljega ... ili čistijega ... u Kaliforniji."

Taner je bio zbunjen. Ošamutila ga je Ostermanova jednostavnost; izgledalo je tako prirodno. „Kardoneovi, Tremajni. I oni imaju račune u Cirihi?"

„Mislim da imaju. Takav je slučaj i sa pedeset odsto ljudi koje poznajem na obali."

„Gde su zaradili taj novac?"

„Zašto ne pitaš njih?" Osterman je još govorio tihim glasom.

„Pa ti znaš!"

„Ti si lud", reče Lejla. „I Dik i Džo su veoma uspešni ljudi. Džo verovatno uspešniji od svih nas."

„Ali zašto Cmh? Šta ima u Cirihi?"

„Izvestan stepen slobode", odgovori Berni lagano.

„Znači tako! To si prodavao sinoć! 'Šta bi najviše želeo?' to su tvoje reci!"

„U Cirihi se može zaraditi dobra lova, to ne poričem."

„Sa Omegom! Tako ga ti zarađuješ, zar ne? Zar ne?"

„Ne znam šta ti to znači", reče Berni, sada i sam podozriv.

„Dik i Džo! Oni su sa Omegom. Kao i ti! 'Ponor od kože!' Informacije za Cinh!

Novac za informacije!"

Lejla uhvati muža za ruku. „Telefonski pozivi, Berni! Poruke."

„Lejla, molim te... Slušaj Džoni. Kunem ti se da ne znam o čemu govoriš. Sinoć sam ti ponudio pomoć, i to sam stvarno mislio. Planirane su mvestigije; nudio sam ti novac za investicije. To je sve."

„Ne za informacije? Ne za Ornegu?"

Lejla ščepa muža za ruku; Berm joj odgovori pogledom i tihom naredbom da se smiri. Okrenu se Taneru. „Ne mogu da zamislim nikakvu informaciju koju bi ti mogao ponuditi a da je meni potrebna. Ne znam za nikakvu Omegu. Ne znam šta je to."

„Džo zna! Dik zna! Obojica su došli kod mene i Ali! Pretili su nam."

„Onda ja nisam deo njih. Nas dvoje nismo deo njih."

„O, bože, Berni, nešto se dogodilo..." Lejla nije mogla da se suzdrži. Berm joj priđe i zagrlj je.

„Ma šta da je u pitanju, s nama nema nikakve veze ... Možda je bolje da nam kažeš sve što znaš. Možda možemo pomoći."

Taner je gledao kako se nežno grle. Želeo je da im poveruje. Želeo je da ima prijatelje; očajnički je žudeo za saveznicima. A Faset mu je rekao nisu svi Omega.

„Vi zaista ništa ne znate, je li tako? Ne znate šta je Omega. Ili šta znači 'Ponor od kože'."

„Ne", reče jednostavno Lejla.

Taner im je verovao. Morao je da im veruje, jer to je značilo da više nije sam.

Ispričao im je zatim.

Ispričao im je sve.

Kada je završio, dvoje pisaca zurilo je u njega ne govoreći ništa. Počela je sitna kiša, ali niko od njih nije je osećao. Na kraju Berm progovori.

„I ti si mislio da ja govorim o. . . tome da nas dvoje imamo nekakve veze sa tim?"

Berm je žmirkao u neverici. „Bože moj, pa to je ludilo!"

„Ne, nije. To je stvarno. Sve sam video."

„I kažeš da Ali ne zna?" upita Lejla.

„Rečeno mi je da njoj ne govorim, to su mi oni rekli!"

„Ko? Neko koga ne možeš da dobiješ čak ni telefonom? Čovek za koga Vašington ne zna? Neko ko te je napunio lažima o nama?"

„Jedan čovek je ubijen! Moja familija mogla je da doživi isto prošle srede!

Tremajm i Kardoneovi su sinoć otrovani gasom!"

Osterman pogleda svoju ženu, a potom Tanera.

„Ako su stvarno otrovani", reče tiho.

„Moraš da kažeš Alisi." Lejla je bila kategorična. „Ne možeš više da kriješ od nje."

„Znam. Reći.ću joj."

„U svakom slučaju, mi moramo odavde", reče Osterman.

„Kuda?"

„U Vašington. Ima nekolicina senatora, te nekolicina kongresmena. Oni su nam prijatelji."

„Berni je u pravu. Imamo prijatelja u Vašingtonu."

Kišica je prerastala u jaku kišu. „Idemo unutra", reče Lejla, nežno stavljajući ruku na rame Taneru.

„Čekajte! Ne možemo razgovarati unutra. Kuća je ozvučena."

Berni i Lejla Osterman reagovali su kao da ih je neko ošamario.

„Svuda?" upita Berni.

„Nisam siguran ... U ništa više nisam siguran."

„Onda nećemo razgovarati u kući; ili ako budemo razgovarali navićemo radio do daske i šaputati."

Taner pogleda svoje prijatelje. Hvala bogu! Hvala bogu! Hvala bogu! To je početak njegovog povratka iz ludila.

Za manje od jednog sata julska oluja je dostigla vrhunac. Radioizveštaji su upozoravali ,na snažne olujne vetrove; upozorenja su se odnosila na područje od Haterasa do Rod Ajlenda, a Sedl Veli ne bese ni izolovan ni zaštićen toliko da izbegne navalu.

Ali se probudi kod prve grmljavine i Džon joj reče šapnu joj uz snažnu buku radija, da treba da se sprema i krenu sa Lejlom i Bernijem. Prigrlio ju je i molio je da ne postavlja pitanja, da mu veruje.

Decu su premestili u dnevnu sobu; televizor smestili ispred kamina. Ali je spakovala dva kofera i ostavila ih pored vrata koja su vodila u garažu. Lejla je skuvala jaja i umotala celer i šargarepu.

Berni je najavio da bi se moglo dogoditi da voze bez prestanka par sati.

Taner je posmatrao pripreme i u mislima se vratio četvrt veka unatrag.

Evakuacija!

Telefon je zazvonio u pola tri. Javio se Tremajn prigušenim, histeričnim glasom koji je Taner pomisli, lažno prepričavao događaje kod depoa i jasno dao do znanja da su on i Džini odveć potreseni da bi mogli doći na večeru. Na svečanu subotnju večeru Ostermanovog vikenda.

„Moraš mi reći šta se to događa!" Alisa Taner je razgovarala sa mužem u ostavi.

Tranzistor je bio navijen do kraja i ona je pokušala da ga utiša. On je uhvati za ruku, sprečavajući je, i privuče je sebi.

„Veruj mi. Molim te da mi veruješ", šaptao je. „Objasniću ti u kolima."

„U kolima?" Ali razrogači oči od straha i prinese ruku ustima, „0, bože moj! Hoćeš da mi kažeš... da ne možeš da govoriš."

„Veruj mi." Taner ode u kuhinju i poče da govori, u stvari, da gestikuliše Bermju.

„Da ukrcamo stvari u kola." Otišli su po kofere.

Kada su se Taner i Osterman vratili iz garaže, Lejla je bila na kuhinjskom prozoru i gledala na zadnje dvorište. „Tamo divlja prava oluja."

Telefon je zazvonio i Taner je podigao slušalicu.

Kardone bese ljut. Zaklinjao se da će iseći na komade, da će raskomadati kućkinog sina koji ih je trovao gasom. I on je bio zbunjen, sasvim ošamućen. Časovnik koji vredi osamsto dolara nisu mu uzeli. U novčaniku je imao nekoliko stotina dolara i ostali su netaknuti.

„Policija je izjavila da su Diku ukradeni neki papiri. Nešto u vezi sa Cirihom, Švajcarska."

Kardone je duboko udahnuo i onda začutao. Kada je ponovo progovorio jedva se čuo. „Sa mnom to nema nikakve veze!" A onda je brzo, ne baš uverljivo, rekao Taneru da je dobio poziv iz Filadelfije da mu je otac verovatno jako bolestan. On i Beti će ostati kod kuće. Možda će se s njima videti u nedelju. Taner spusti slušalicu.

„Ej!" Lejla je posmatrala nešto na travnjaku. „Pogledajte one suncobrane. Om praktično lete,"

Taner pogleda kroz prozor. Dva velika stolna suncobrana povijala su se pod silinom vetra. Njihovo platno se zatezalo uz tanke metalne šipke. Ubrzo će se pocepati ili izokrenuti. Taner je znao da će izgledati čudno ako se ne pobrine za njih. Ne bi bilo normalno.

„Idem da ih skinem. Trebaće mi dva minuta."

„Hoćeš li da ti pomognem?"

„Nema smisla da obojica pokisnemo."

„Kišna kabanica ti je u ormaru u hodniku."

Vetar je bio jak, kiša ja navaljivala u mlazevima. Zaštitio je lice rukama i boreći se sa vetrom krenuo do najdaljeg stola. Dospeo je do platna koje je lepršalo i osetio da su mu prsti na metalnoj kopči: Počeo je da je uvlači.

Sa vrha metalnog stola začuo se oštar zvuk. Parčad metala polete u vazduh, povredivši mu ruku. Zatim se komadići betona raspršiše oko njegovih nogu. I još jedan pucanj, sada sa njegove druge strane.

Taner se baci ispod metalnog stola, bauljajući prema drugom kraju, dalje od pravca tanadi. Paljba je bila rafalna svuda oko njega, a parčad metala i betona prosto ga je zasipala.

Poče da puže natrag na travnjak, ali ga prskanje

blata prosto paralisa. Dograbi stolicu i uhvati se za nju kao da je poslednja nit puknutog užeta na kojem visi iznad duboke provalije. Prosto se zaledio od

straha, očekujući smrt.

„Pusti je! Do đavola! Pusti je!"

Osterman ga je vukao, udarajući ga po licu i trgajući mu ruke sa stolice. Grabili su prema kući; meci su tupo udarali u drvenu šindru.

„Bežite od vrata! Bežite od vrata!" vrištao je Berni. Ali nije bio dovoljno brz, ili njegova žena nije obraćala pažnju na njegovo naređenje. Lejld otvori vrata i Berni Osterman ubaci Tanera unutra, bacivši se preko njega. Lejla čučnu ispod prozora i zalupi vrata.

Paljba prestade.

Ali pritrča mužu i okrenu ga pridržavajući mu glavu, trгнуvši se kada ugleda krv na njegovim golim rukama.

Jesi li pogođen" dreknu Berni.

„Ne ... ne, dobro sam."

„Nisi, nisi dobro! O, bože! Pogledajte mu ruke!" Ali pokuša da rukom obriše krv.

„Lejla! Nađi alkohola! I jod! Ali, imaš li joda?"

Niz njene obraze tekle su suze, nije mogla da od govori na pitanje. Lejla je zgrabi za ramena i progovori osorno.

„Prekini, Ali! Prekini! Gde su ti zavoji, antiseptična sredstva? Džoniju je potrebna pomoć!"

„Ima nekog spreja... u ostavi. I vate." Nije želela da se odvoji od muža. Lejla je otpuzala prema ostavi.

Berni je pregledao Tanerove ruke. „Nije tako strašno. Samo više ogrebotina. Ne verujem da je išta dublje..."

Džon pogleda u Bernija, osećajući prezir prema sebi. „Spasao si mi život... Ne znam šta da ti kažem."

„Poljubi me za moj sledeći rođendan... Ti si dobro dete, Lejla. Daj mi to."

Osterman poprskala sprejom Tanerove ruke. „Ali, telefoniraj policiji! Drži se dalje od prozora, ali se dokopaj onog debelog mesara kojeg zovete policijskim kapetanom!"

Alisa se nerado odvoji od muža i otpuza pored sudopera. Dospela je do zida i dohvatila slušalicu.

„Ne radi."

Lejla je hvatala dah. Berni skoči prema Ali, otimajući joj slušalicu iz ruke.

„U pravu je."

Džon Taner se okrenu i podupre se rukama o zid. Osećao se dobro. Mogao je da se pokreće.

„Da vidimo gde smo", reče lagano.

„Šta misliš?" upita Berni.

„Vi devojke ostanite na podu. . . Berni, prekidač za svetlo nalazi se pored telefona.

Idi tamo i upali ga kada ja nabrojim do tri."

„Šta ćeš da uradiš?"

„Uradi kako ti kažem i ništa više."

Taner otpuza kroz kuhinjska vrata, do bifea, i zaustavi se podalje od prozora. Kiša, vetar, i povremena grmljavina bili su jedini zvuči.

„Jesi li spreman? Počecu da brojim."

„Šta će on sada?“ Ali krenu prema njemu, ali je Osterman uhvati za ruku i prisili je da čučne.

„Bio je ovde pre, Berni“, reče Džon. Priručnik za pešadiju. Naslov: 'Noćne patrole'.

Nema zbog čega da bneš. Izgledi su hiljadu prema jedan na mojoj strani."

„Tako ne stoji u nijednoj knjizi koju ja poznajem."

„Zaveži!... Jedan, dva, tri!"

Osterman okrenu prekidač i kuhinjsko svetio se upali. Taner odskoči prema ostavi.

Stigao je. Signal. Znak da je neprijatelj još tamo.

Odjeknuo je pucanj, staklo se raspršio i tane se žarilo u zid, odvaljujući parčad koja su se razletela. Osterman ugasi svetio.

Džon Taner, onako na podu, zatvori oči, pa tiho reče: „Dakle, tu smo. Mikrofoni su bili laž... Sve je bila laž."

„Ne! Ostanite! Vratite se!“ vrisnula je Lejla pre nego što je iko od njih shvatio o čemu se radi. Ona brzo krenu u pratnji Alise kroz kuhinju i uputi se ka izlazu.

Tanerova deca nisu čula prethodnu pucnjavu napolju; pljusak, grmljavina, i televizor su je prigušili. Ali čuli su pucanj ispaljen u kuhinju. Obadve žene se baciše na njih, i oboriše ih na pod, štiteći ih svojim telima.

„Ali, odvedi ih u trpezariju! Ostanite na podu!“ naredi Taner. „Berni, da nemaš slučajno, pištolj?"

„Žao mi je, nikad ga nisam imao."

„Ni ja. Zar nije čudno? Uvek sam bio protiv toga da ljudi kupuju oružje. Toliko je to primitivno."

„Staćemo sada?“ Lejla je pokušala da ostane mirna.

„Izvući ćemo se odavde“, odgovori Taner. „Pucnjevi dolaze iz šume. Ma ko bilo da puca, ne zna da li mi imamo oružje. Neće pucati sa prednje strane... barem ja tako mislim. Automobili prilično često prolaze . . . Strpaćemo se u kola i pobeći."

Ja ću otvoriti vrata", reče Osterman.

„Ovo po podne ti si bio dovoljno junak. Sada je na mene red. . . Ako dobro isplaniramo, nema problema. Vrata se brzo podižu."

Upuzaše u garažu.

Deca su legla u zadnji deo kola između kofera, stešnjena ali zaštićena. Lejla i Ali su se šćućurile na podu iza prednjih sedišta. Osterman je bio za volanom, a Taner je stajao pored vrata garaže, spreman da ih podigne.

„Idemo. Pali!” On će čekati dok motor ne počne da radi lagano, a onda će otvoriti vrata i uskočiti. Nema prepreka. Teretno vozilo će lako da odbaci malog „trijumfa”

i okrenuti da bi se sjurilo niz put.

„Idemo, Berni! Za ime boga, pali!”

Umesto toga, Osterman otvori svoja vrata i iziđe. Pogleda u Tanera.

„Ne pali.”

Taner okrenu ključeve „trijumfa”. Motor nije odgovarao. Osterman podiže haubu teretnog vozila i pozva Džona rukom. Njih dvojica pogledaše motor, tako što je Taner držao upaljenu šibicu.

Svi kablovi su bili presečeni.

„Da li se ta vrata otvaraju spolja?” upita Berni.

„Da. Ukoliko nisu zaključana.”

„Jesu li bila?”

„Ne.”

„Zar ne bismo čuli kada se otvaraju?”

„Po ovakvoj kiši verovatno ne.”

„Onda je moguće da je neko tu unutra.”

Pogledaše vrata malog kupatila. Bila su zatvorena. Jedino mesto gde se neko može sakriti u garaži. „Izvucimo ih odavde”, prošapta Taner.

Ali, Lejla, i dvoje dece vratiše se u kuću. Berni i Džon pogledaše po garaži kako bi pronašli neki predmet koji bi mogao da posluži kao oružje. Taner uze zarđalu sekiru, a Osterman baštenske vile. Obojica se pnmakoše zatvorenim vratima. Taner dade znak Berniju da ih naglo otvori. Taner jurnu unutra, zamahnuvši sekirom.

Kupatilo je bilo prazno. Međutim, na zidu, ispisano crnim sprejem, stajaše grčko slovo Q.

Taner im naredi da svi siđu u podrum. Ali i Lejla povedoše decu niz stepenice, grozničavo nastojeći da sve deluje kao igra. Taner zaustavi Ostermana na vratima stepeništa.

„Da postavimo nekoliko prepreka, važi?”

„Misliš da će do toga doći?”

„Jednostavno neću da rizikujem.“

Njih dvojica provukoše se ispod prozora i složiše dve masivne fotelje jednu na drugu, a treću sa strane, uz ulazna vrata. Potom otputaše do svakog prozora da bi proverili da li su kvake sigurne.

Taner, u kuhinji, uze baterijsku lampu i stavi je u džep. Zajedno odguraše veliki sto do spoljasnijih vrata: Taner doturi aluminijumske stolice Ostermanu, koji ih složi ispod stola, tako da je jedan rub stolice bio zaglavljen ispod kvake.

„To nije uopšte dobro“, reče Berm. „Ti nas zatvaraš. Trebalo bi da razmišljamo kako da pobegnemo!“

„Jesi li ti to smislio?“

Pri prigušenoj svetlosti Osterman je jedino video Tanerovu siluetu. Ipak je primetio očajanje u njegovom glasu.

„Ne. Ne, nisam. Ali moramo da pokušamo!“

„Znam. U međuvremenu ćemo preduzeti sve mere predostrožnosti... Ne znamo šta ima napolju. Koliko ih je i'gde su.“

„Onda, završimo s ovim.“

Otpuzaše na drugi kraj kuhinje, pored ostave, ka ulazu u garažu. Spoljna vrata garaže su bila zaključana, ali radi dodatne sigurnosti zaglaviše zadnju kuhinjsku stolicu ispod kvake i vratiše se u hodnik. Pokupiše svoje primitivno oružje sekiru i baštenske vile i siđoše u podrum.

Kiša je pljuštala i dobovala po pravougaonim prozorima koji su se nalazili u nivou tla. Povremene munje su osvetljavale zidove od šljake.

Taner progovori. „Ovde je suvo! Na sigurnom smo. Ma ko da se nalazi napolju, smočio se do gole kože i ne može da izdrži celu noć ... Subota je. Znae koliko policijska kola patroliraju o vikendu. Videće da nema nijednog upaljenog svetla i doći će da ispitaju.“

„A zašto bi to uradili?“ upita Ali. „Jednostavno će misliti da smo izašli na večeru...“

„Ne posle onog od sinoć. Mekolif je jasno dao do znanja da će motriti na kuću.“

Njegova patrolna kola ne mogu da osvetle i travnjak pozadi, ali će videti sve ispred. Oni su obavezni da... Pogledajte.“ Taner uze ženu za lakat i povede je do prozora okrenutog prema ulici, koji se nalazio samo malo iznad nivoa tla pored kamenih stepenica. Kiša je pravila

potočice na staklenom oknu; teško je bilo videti kroz takvo staklo. Čak se ni ulična lampa nije uvek videla. Taner izvadi baterijsku lampu iz džepa i pokretom pozva Ostermana. „Rekao sam Ali da je Mekolif jutros saopštio da će narediti da se kuća osmatra. I on će je lično obići. Ne želi više nikakvih neprilika. . . Mi ćemo naizmerno stajati uz prozor. Na taj način niko se neće umoriti, niti će mu se stvari pčmjavati. Čim neko od nas ugleda patrolna kola, daćemo signale baterijskom lampom. Oni će primetiti signale i zaustaviće se.”

„To je dobro”, reče Berm. „To je vrlo dobro! Kamo sreće da si to rekao kada smo bili gore.”

„Nisam bio siguran. Čudno, ali nisam se setio da li se s ovog prozora vidi ulica.

Ovaj sam podrum čistio stotinu puta, ali nisam bio siguran.” Nasmehio im se.

„Osećam se bolje”, reče Lejla, pokušavajući svim silama da Džonovu ubeđenost prenese i na druge.

„Ali, ti imaš prvu smenu. Petnaest minuta pojedinačno. Berni, ti i ja ćemo se stalno kretati između ostalih prozora. Ti ćeš, Lejla, ostati sa Dženet, slažeš se?”

„Šta ću ja, tata?” upita Rajmond.

Taner pogleda sina s ponosom.

„Ostani uz prednji prozor sa majkom. Ti ćeš celo vreme biti tamo. Pazi da ne propustiš policijska kola.”

Taner i Osterman su hodali između dva zadnja prozora i jednog sa strane. Posle petnaest minuta Lejla je zamenila Ali kod prednjeg prozora. Ali je našla malo cebe i od njega napravila dušek da bi Dženet mogla leći. Dečak je ostao uz prozor sa Lejlom, zureći napolje i povremeno trljajući staklo, kao da će tako izbrisati vodu sa spoljne strane.

Niko nije govorio; kiša i vetar kao da su se pojačavali. Došao je red na Bernija da dežura uz prednji prozor. Kada je uzeo baterijsku lampu od svoje žene, zagrlio je ženu i držao je tako nekoliko trenutaka.

Došao je i Tanerov red, da bi iza njega ponovo došla Ali. Niko to nije glasno rekao, ali su svi gubili nadu. Ako Mekolif patrolira tim područjem, sa pojačanim nadgledanjem Tanerovog imanja, izgledalo je nelogično da policijska kola nisu tuda prošla ceo sat.

„Eno ih! Eno ih, tata! Vidiš crveno svetio?“

Taner, Berni i Lejla jurnuše ka prozoru kod kojeg behu Ali i dečak. Ali je upalila baterijsku lampu i mahala je njom. Patrolna kola su usporila. Jedva da su se kretala, pa ipak nisu se zaustavila.

„Daj mi lampu!“

Taner je zadržao snop svetlosti sve dok nije bio siguran da vidi, doduše kroz maglu, da se svetlost reflektuje od belih kola kroz provalu oblaka. Zatim je brzo pomerao snop gore-dole.

Onaj koji je vozio kola morao je da primeti svetlost. Putanja svetlosti morala je da zablesne vozača.

Međutim, patrolna kola nisu se zaustavila. Došla su do kraja ulice i onda se vratila.

Taner ugasi baterijsku lampu, ne želeći da se okrene, ne želeći da vidi lica ostalih.

Berni tiho progovori. „Ovo mi se ne dopada.“

„Morao je da vidi! Morao je!“ Ali je držala sina, koji je još zurio kroz prozor.

„Nije baš morao da primeti“, lagao je Džon Taner. „Tamo je pravi urnebes. I njegova su stakla verovatno zamagljena kao i naša. Možda i više. Automobilska stakla se jako zamagle. Doći će on ponovo. Sledeći put ćemo biti načisto. Ja ću istrčati napolje.“

„Kako“, upita Berni. „Nećeš izići na vreme. Navalili smo nameštaj na vrata.“

„Izići ću kroz ovaj prozor.“ Taner je odmeravao prostor. Bio je odveć malen. Tako lako je prosipao laži.

„Mogu ja da se provučem ovuda, tata!“ Dečak je bio u pravu. Moglo bi se desiti da moraju poslati njega.

Međutim, znao je da to neće učiniti. Jednostavno, ne može. Ma ko da je bio u patrolnim kolima, video je svetlost i nije se zaustavio.

„Vratimo se prozorima. Lejla, ti preuzimaš smenu ovde. Ali, proveriti Dženet.“

Mislim da je zaspala.“

Taner je znao da mora nečim da ih zaposli, čak i kada to ne znači praktično ništa.

Svako od njih će imati svoje lične misli, svoj lični strah.

U jednom momentu sve se zatreslo od grmljavine. Sevanje munje osvetlilo je podrum.

„Džoni!" Osterman se bio naslonio uz zadnji levi prozor. „Dođi ovamo."

Taner pritrča Ostermanu i pogleda napolje. Kroz snažne zamahe pljuska video je kratak vertikalni zrak koji se diže sa tla. Kretao se od ruba šume, preko travnjaka, ka bazenu. Zatim blesak munje obasja priliku koja je držala baterijsku lampu.

Neko se približavao kući.

„Neko se plaši da ne upadne u bazen", prošapta Berni.

„Šta je to?" Alisin prodoran glas javi se sa malog madraca gde je sedela sa kćerkom.

„Tamo napolju ima nekog", odgovori Taner. „Da se niko nije pomerio. . . Mogao bi biti... u redu. Mogla bi biti policija."

„Ili čovek koji je na nas pucao! O, bože!"

„Pst! Umirite se."

Lejla napusti prednji prozor i priđe Alisi.

„Odmakni se od stakla, Berni."

„Približava se. Sada ide oko bazena."

Dvojica muškaraca se povukoše i stadoše pored prozora. Čovek na pljusku nosio je veliki ogrtač, a glava mu je bila zaštićena šeširom za kišu. Kada se približio kući ugasio je lampu.

Zatim su iznad sebe čuli škljocanje kuhinjske brave, a potom udaranje tela o drvo.

Ubrzo lupanje prestade i osim oluje nije se čulo ništa. Ta prilika napustila je prostor ispred kuhinjskih vrata i Taner primeti zrak svetla koji se spuštao i dizao.

Potom se izgubi iza dela kuće koji se nalazio do garaže.

„Berni!" Lejla je stajala pored Alise i deteta. „Pogledaj! Tamo preko!"

Kroz bočni prozor na prekide se pojavljivao snop svetlosti. Iako bese daleko, zrak je bio jak; poigravao je sve bliže kući. Onaj koji je nosio lampu očito je trčao prema kući.

Iznenada se ugasi i ponovo se čula samo kiša i sevale su munje. Taner i Osterman pndoše bočnom prozoru, stadoše sa jedne i druge strane i pažljivo osmatrahu.

Nikoga nisu videli, nikakvu priliku, ništa osim kiše koju je vitlao vetar.

Odozgo se začu jaka lup. Potom još oštija, jer je sada drvo udaralo u drvo. Taner krenu prema stepeništu. Bio je zaključao

podrumska vrata, ali ona su bila slaba; dobar udarac bi ih izbacio iz šarki. Ravno je držao sekiru, spreman da udari po svemu što bi silazilo stepenicama.

Nastade muk.

Iz kuće se više ništa nije čulo.

Iznenada, Alisa Taner vrisnu. Krupna ruka je trljala po prednjem prozoru. Zrak jake svetlosti zari se u tamu. Neko je čučao iza svetla, lica skrivenog pod kapuljačom.

Taner jurnu ka ženi i kćeri, podigavši dete sa ćebeta. „Natrag! Natrag prema zidu!”

Staklo se rasprsnu i polete na sve strane pod udarcem čizme. Udaranje se nastavi.

Blato i staklo i parčad drveta razletalo se po podrumu. Pijusak je sunuo u podrum.

Njih šestoro su se stisli uz prednji zid dok je snop svetlosti šarao po podu, suprotnom zidu i stepeništu.

Ono što je usledilo, paralisalo ih je.

Na rubu prozora pojavila se puščana cev i plotun zaglušujućih pucnjeva zasuo je pod i zadnji zid. Muk. Prašina se kovitlala po podrumu; na svetlosti snažne batenjske lampe izgledala je poput izmaglice od kamena, koja se komeša u oblacima. Pucnjava ponovo poče, besomučno i nasumice. Pešadmac u Taneru je govorio šta se dešava. Ubačen je drugi okvir u automatsku pušku.

Potom je kundak druge puške razbio staklo na levom zadnjem prozoru tačno njima nasuprot. Širok snop svetlosti obasja ljudska stvorenja šćućurena uza zid. Taner vide svoju ženu kako drži njihovu kćer, štiteći to malo telo svojim, i prosto pobesne.

Jurnu ka prozoru, i zamahnu sekirrom prema razbijenom staklu i figuri koja je iza čučala. Prilika odskoči; meci se zariše u plafon iznad Tanerove glave. Snop svetlosti sa prednjeg prozora uhvati ga. Gotovo je, pomisli Taner Za njega će sve završiti. Umesto toga, Berni je dohvatio puščanu cev vilama, skrećući tanad od Tanera. Direktor programa vesti otpuza natrag do žene i dece.

„Bežite ovamo!” vikao je gurajući ih ka daljem zidu, „ka delu podruma do garaže.

Dženet nije prestajala da vrišti.

Berni zgrabi ženu za ruku i povuče je ka ćošku podruma. Snopovi svetla međusobno su se ukrštali. Još jednom se osula paljba; postalo je nemoguće disati, jer podrum je bio pun prašine.

Svetlost sa zadnjeg prozora iznenada se izgubi; ono sa prednje strane nastavilo je da pretražuje. Druga puška je menjala položaj. Potom se začu tresak na suprotnom prozoru i prskanje stakla. Široki svetlosni snop ponovo ih obasja i zaslepi ih. Taner odgurnu ženu i sina ka ćošku do stepeništa. Paljba ponovo osinu; Taner je osećao podrhtavanje kada su meci zviždali po zidu iznad i oko njega.

Unakrsna paljba! Čvrsto je stegao sekiru, a potom naglo jurnu kroz plotun, potpuno svestan da svaki metak može da okonča njegov život. Ali nijedan pre nego što stigne na svoj cilj. To je neizbežno!

Stiže do bočnog prozora i zamahnu sekirrom u dijagonali. Usledi bolan vrisak; krv pokulja kroz otvor. Tanerovo lice i ruke obliše se krvlju.

Puška sa prednjeg prozora pokuša da cilja u pravcu Tanera, ali to nije bilo moguće.

Meci su pogađali pod.

Osterman jurnu ka drugoj pušci, držeći vile u visini ramena. U zadnjem trenu baci ih kroz razbijeno staklo kao da se radi o koplju. Bolan krik; paljba prestade.

Taner se oslanjao o zid ispod prozora. Pri svetlosti munja video je kako se krv sliva niz zid.

On je živ, i to je jedino značajno.

Okrenu se i vrati ženi i deci. Ali je držala Dženet koja je još vrištala. Dečak je bio licem okrenut i neutešno je plakao.

„Lejla! Isuse, bože! Lejlaf Bernijev histeričan vrisak slutio je najgore. „Lejla, gde si ti?“

„Ovde sam“, reče Lejla tiho. „Dobro sam, dragi.“

Taner pronađe Lejlu uz prednji zid. Ona nije poslušala njegovu komandu da se premesti.

Tada Taner primeti nešto što ga jako začudi. Lejla je nosila velik zelenkast broš koji ranije nije primetio. Sada ga je jasno video, zato što je svetleo u mraku. Bio je sav u prelivima, jedna od onih modnih kreacija koje se prodaju u otmenim buticima. Bilo je nemoguće da se ne vidi u mraku.

Slabija svetlost munje osvetli zid oko nje. Taner nije bio sasvim siguran ali mu se učini da oko nje nema tragova metaka.

Taner je jednom rukom držao ženu i kćer, a drugom je mazio sina po glavi. Berni priskoči Lejli i zagri je. Pisak sirene začu se kroz šum oluje napolju, nošen zamasima vetra kroz razbijene prozore.

Ostadoše nepomični, iscrpljeni nadljudskom patnjom. Nekoliko minuta kasnije čuli su glasove i kucanje iznad njih.

„Taner! Taner! Otvori vrata!”

Odvoji se od žene i sina i ode do prednjeg razbijenog prozora.

„Ovde smo. Ovde smo, vi proklete seronje.” •

Ovu dvojicu policajaca Taner je video mnogo puta kako upravljaju saobraćajem i kako krstare kolima, ali nije znao kako se zovu. Oni su bili primljeni u službu pre manje od jedne godine i bili su mlađi od Dženkinsa i Mekdermota.

Sada je on napao. Prvog policajca je snažno gurnuo i tresnuo o zid. Krv sa njegovih ruku razmazala se po policajčevoj kabanici. Drugi policajac se sjurio u podrum da vidi ostale.

„Za ime boga, šta radite?”

„Ustrano kopile! Pišljivi seronjo! Mogli su da nas . . . trebalo je da nas ubiju tamo dole! Sve na gomili! Moju ženu! Moju decu! Zašto ste nam to uradili? Odgovaraj mi, i to odmah!”

„Do đavola, o čemu vi to? Uradili šta? Kakav odgovor, pobogu!”

„Pored ove kuće prošli ste pre pola sata! Videli ste svetlost i pobešli odavde!”

„Vi ste ludi! Ja i Roni smo bili na severnoj strani! Pre samo pet minuta rečeno nam je da se prebacimo ovamo. Neki Skanlanovi su prijavili pucnjavu ...”

„Ko je u drugim kolima? Hoću da znam ko je u drugim kolima!”

„Ako skinete ruke sa mene, izići ću i doneti raspored. Zaboravio sam ko je ali znam gde su sada. Oni su tamo preko u Ulici jabuka. Zbog neke pljačke.”

„Tamo stanuju Kardoneovi!”

„Nije bilo u njihovoj kući. Nju poznajem. Pljačka je bila kod Nidhemovih. Starog bračnog para.”

Ali uđe u hodnik sa stepeništa, držeći Dženet u rukama. Dete se toliko gadilo da je od muke hvatalo vazduh. Ali je tiho jecala, ljuljajući kćer u naručju.

Sledio ih je sin prašnjavog lica, a usto umrljanog suzama. Potom su išli Ostermani.

Berni je držao Lejlu oko pasa, i pomagao joj da se penje uz stepenice. Držao ju je tako kao da je nikada neće pustiti.

Drugi policajac je polako ušao na vrata. Njegov izraz lica je zapanjio njegovog drugara.

„Sveta Marijo, majko božija“, reče tiho. „Tamo dole je bio pravi masakr. . . Kunem se bogom da mi nije jasno kako je iko od njih preživeo.“

„Pozovi Mekolifa. Neka dođe ovamo.“

„Telefon ne radi“, reče Taner, nežno odvođeci Ali do kauča u dnevnoj sobi.

„Nazvaću preko radija.“ Policajac po imenu Roni iziđe na prednja vrata. „U ovo neće poverovati“, reče lagano.

Policajac koji je ostao u kući dovuče fotelju za Lejlu. Ona se skljoka u nju i prvi put poče da plače. Berni je stajao iza nje i milovao je po kosi. Rajmond je klečao pored oca, ispred majke i sestre. Toliko je bio zaplašen da nije mogao ništa drugo osim da zuri u očevo lice.

Policajac krenu ka stepeništu podruma. Bilo je očito da želi da siđe, ne samo zbog znatiželje već i zato što je prizor u dnevnoj sobi bio tako intiman.

Vrata se otvonše i drugi policajac uđe. „Rekao sam Meku. Dobio je poziv na frekvenciji svog autoradija. Isuse, trebalo je da ga čujete. Već je krenuo.“

„Koliko im treba?“ upita Taner sa kauča.

„Ne mnogo, gospodine. On stanuje na osam milja od Sedli Velija, ali su putevi užasni. Međutim, kako je on rekao, čini mi se da će ovde stići pre nego bi iko drugi mogao.“

„Rasporedio sam okolo desetak pomoćnika, a u kući dvojicu. Jedan će biti dole, drugi gore. Ne znam šta još mogu da uradim.“ Mekolif se nalazio u podrumu sa Tanerom. Ostali su bili gore. Taner je želeo da bude nasamo sa kapetanom.

„Slušajte vi mene! Neko je, jedan od vaših ljudi, prošao pored kuće i nije hteo da se zaustavi! Savršeno mi je jasno da je video svetlost baterijske lampe! Video je i svejedno je otišao!“

„To ne verujem. Proverio sam. Niko od ljudi iz patrola nije ovde ništa primetio.“

Videli ste raspored. Ovo mesto je označeno kao mesto posebne pažnje."

Ja sam video patrolna kola kako odlaze! . . . Gde je Dženkins, Mekdermot?"

„Danas imaju slobodan dan. Razmišljam o tome da ih ponovo pozovem na dužnost."

„Čudno je da su slobodni za vikend, zar ne?"

„Ja ljude menjam za vikend. Služba radi sasvim po propisu. Baš kako je odlučilo Gradsko veće."

U Mekolifovom glasu Taner uhvati notu opravdavanja.

„Morate da uradite još jednu stvar."

Mekolif nije obraćao pažnju. Ispitivao je zidove tog kaveza. Sagnuo je svoje ogromno telo i pokupio nekoliko kuršuma sa poda.

„Hoću da se prikupe svi dokazi i pošalju na analizu. Ako to ne mogu u Nevarku, tražiću da ekspertizu obavi FBI... Šta ono rekoste?"

„Rekoh da morate da učinite još jednu stvar. Obavezno je, ali to morate da učinite samo u mom prisustvu. Niko drugi ne sme da prisustvuje."

„O čemu se radi?"

„Vi i ja idemo da pronađemo telefon, i vi ćete obaviti dva razgovora."

„Sa kime?" Mekolif je ovo pitao zato što je Taner napravio nekoliko koraka prema stepeništu da bi se uverio da niko ne može da čuje.

„Sa Kardoneovima i Tremajcima. Želim da znam gde su. U stvari, gde su bih."

„Koga vruga..."

„Samo postupite kako vam kažem!"

„Vi mislite..."

„Ništa ja ne mislim! Hoću samo da znam gde su... Recimo da sam još zabrinut za njih." Taner krenu ka stepenicama, ali Mekolif ostade nepomičan nasred podruma.

„Čekaj malo! Želite da ja nazovem i da nastavim sa dokazima. U redu, uradiću tako. Baš me mučite. Odmah mi se javlja čir. Šta se ovo, do vruga, događa? Odviše je tu nejasnoga da bi mi prijalo! Ako ste vi i vaši prijatelji u nekakvom sosu, objasnite mi. Ne mogu da radim posao ako ne znam koga da jurim. A reći ću vam i ovo", Mekolif spusti glas i pokaza prstom u pravcu direktora vesti, dok je

drugu ruku držao na stomaku, „neću da zabrljam dosje zato što vi igrate nekakvu igru. Ne želim da nosim na duši masovno ubistvo zato što nećete da mi kažete ono što bih morao znati da bih ga sprečio“!

Taner je stajao mirno, sa jednom nogom na najdonjoj stepenici. Gledao je i kolebao se. Može odmah da kaže, pomisli.

„U redu . . . Omega. . . Čuli ste za Omegu?“ Taner je buljio u Mekolifa, nastojeći da primeti bilo šta što bi ga izdalo.

„Zaboravio sam. Vi niste obrađeni za Omegu?“

„O čemu to, do vraga, govorite?“

„Pitajte Dženkinsa. Možda će vam on reći. . . Idemo.“

Iz Mekolifovih policijskih kola obavljena su tri telefonska razgovora. Dobijene informacije bile su jasne i precizne. Tremajnovi i Kardoneovi nisu bili ni kod kuće ni u blizini. Kardoneovi su bili u Riklend Kauntiju. Služavka reče da su izišli na večeru, a ako ih policija dobije, neka budu tako ljubazni da im kažu da se jave kući. Imaju hitnu poruku iz Filadelfije.

Tremajm su se, pošto je Virdžmija ponovo bolesna, vratili svom doktoru u Ridž Parku.

Doktor je potvrdio da su Tremajnovi dolazili. Bio je sasvim siguran da su otišli u Njujork. U stvari, on im je predložio večeru i zabavu. Nevolje gospođe Tremajn su, prvenstveno, psihičke prirode. Ona mora da misli na druge stvari, a ne na depo kraj puta za Lesiter,

Sve je tako posebno, pomisli Taner. Sve tako lepo organizovano preko druge i treće strane.

Pa ipak, nijedan par nije bio odgovoran.

Jer po onome kako je Taner rekonstruisao događaje, shvatio je da je jedna od osoba koja je nameravala da ih ubije mogla biti žena.

Faset mu je rekao da su u Omegi ubice i fanatici. Muškarci i žene.

„Eto vam odgovora.“ Mekolifove reci prekidoše Tanerove misli. „Proverićemo ih kada se vrata. Lako je proveriti sve što nam budu rekli. . . kao što već znate.“

„Da . . . Da, naravno. Nazvaćete me pošto sa njima završite razgovor.“

„To neću da vam obećam. Nazvaću vas ako budem smatrao da biste vi trebali da znate.“

Mehaničar je došao da popravi automobile. Taner ga je kroz kuhinju odveo u garažu i posmatrao je pomno izraz njegovog lica dok je ispitivao presečene žice.

„Bili ste u pravu, g. Taner. Sve veze su prekinute. Napravićemo samo privremeno, a za pravi popravak morate doći u radionicu. Neko se sa vama gadno našalio.”

Kada se vratio u kuhinju Taner se pridružio ženi i Ostermanima. Deca su bila gore u Rajmondovoj sobi, gde je jedan policajac ostao dobrovoljno da im pravi društvo, i radi ono što oni žele, da bi ih malo smirio i odraslima omogućio da porazgovaraju.

Osterman je bio nepopustljiv. Moraju da napuste Sedl Veli, da odu za Vašington.

Kada se auto popravi, otići će, ali mesto da voze, otići će na aerodrom „Kenedi” i šesti na avion. Neće verovati taksijima ni limuzinama. Mekolifu neće ništa objašnjavati; jednostavno će se potrpati u kola i otići. Mekolif nema zakonskih prava da ih zadržava.

Taner je sedeo do Ali, nasuprot Ostermanima, i držao je za ruku. Berni i Lejla su dvaput pokušali da ga nateraju da sve objasni ženi i obadva puta Taner reče da će to uraditi nasamo s njom.

Ostermani su mislili da ga shvataju.

Ali nije i zato je držao za ruku.

Svaki put kada bi Lejla progovorila, Taner bi se setio njenog sjajnog broša u tami podruma i neoštećenog zida iza nje.

Neko je pozvonio na glavnim vratima i Taner je izišao. Vratio se smešeci se.

„Glasovi sa jave. Ekipa za popravak telefona.” Taner se nije vratio na svoje mesto.

Nejasni obrisi plana polako su dolazili u fokus. Trebaće mu Ali.

Njegova žena se okrenu i pogleda ga, čitajući mu misli. „Idem gore da pogledam decu.”

Ona ode, a Taner priđe stolu. Dohvati kutiju cigareta i stavi je u džep od košulje.

„Sada ćeš joj reći?” upita Lejla.

„Da.”

„Kaži joj sve. Možda će izvući nešto iz te ... Oraege.” Berni je gledao ne verujući.

„Bogzna, ali meni ništa nije jasno.”

„Video si onaj znak na zidu.“

Berni je sa čuđenjem gledao u Tanera. „Video sam znak na zidu.“

„Oprostite, g. Taner.“ Policajac iz prizemlja bio je na kuhinjskim vratima.

„Majstori za telefon žele da vas vide. Nalaze se u vašoj radnoj sobi.“

„U redu. Odmah ću.“ Okrenu se Berniju Ostermanu. „Da ti osvežim pamćenje, onaj znak koji si video bilo je grčko slovo Omega.“

Brzo iziđe iz kuhinje i uputi se u radnu sobu.

Oblaci su se vitlali nebom, a kiša je, iako u slabljenju, bila još jaka. U sobi je bilo mračno; samo je svetlela stolna lampa.

„Gospodine Taner.“ Glas je dopirao iz pozadine i on se okrenuo. Čovek po imenu Koul, odeven u plavu bluzu telefonske kompanije, uporno ga je posmatrao. Do njega je stajao drugi čovek. „Molim vas da ne podižete glas.“

Taner je bio toliko šokiran da je izgubio samokontrolu. Obrecnuo se na agenta. „Ti kučkin sine...“

Dvojica ljudi ga zaustaviše. Snažno ga uhvatiše za ruke, i zavrnuše ih na leđa. Koul ga uhvati za ramena i progovori brzo, vidno uzbuđen.

„Molim vas! Znamo koliko ste propatili! To ne možemo izmeniti,“ ali vam možemo reći da je s tim svršeno! Gotovo je, g. Taner. Omega je razbijena!“

„Ništa nemojte da mi govorite! Vi kopilani! Vi usrani kopilani! Vi ne postojite!“

Nikada nisu čuli za Fasetu! Vaši telefoni su isključeni! Vaši...“

„Morali smo se brzo izvući!“ prekinu ga agent. „Morali smo da napustimo obe postaje. Bilo je neodložno. Sve će vam biti objašnjeno.“

„Ne verujem nijednoj vašoj reci!“

„Poslušajte samo! Kasnije se odlučite, ali sada poslušajte. Faset spaja poslednje niti ni dve milje udaljen odavde. On i Vašington zatvaraju dosje. Do jutra ćemo imati Omegu.“

„Kakva Omega? Kakav Faset? Zvao sam Vašington! Razgovarao sam sa Meklmom u Virdžiniji!“

„Razgovarali ste sa čovekom koji se zove Dvajt. Po tituli on je Endrusov pretpostavljeni, ali u stvarnosti nije tako. Dvajt nije nikada

imao veze s Omegom.

On je izvršio proveru kod tajne službe, a poziv je stigao do direktora. Moglo se jedino poricati, g. Taner. U takvim slučajevima uvek poričemo. Moratno."

„Gde su svi oni stražari napolju? Šta se dogodilo' j sa vašim prokletim pesnicama?

S udarnim grupama koje neće dozvoliti da nas iko takne?"

„Sve će vam biti objašnjeno. . . Neću vam lagati..

Greške su moguće. Jedna velika greška, ako vam je draže. Nikada vam to ne možemo nadoknaditi, to nam je jasno. Ali nikada se pre nismo sudarili s Omegom.

Glavna stvar je u tome da je cilj ispred nas. Stigli smo do kraja!"

„Sve je to sranje! Glavna stvar jeste da su moja žena i deca zamalo ubijeni!"

„Pazite. Pogledajte ovo." Koul izvadi malu metalnu pločicu iz džepa. Njegov kolega pusti Tanerove ruke. „Uzmite je i pogledajte je pažljivo."

Taner uze predmet u ruku, i okrenu ga prema svetlosti. Zapazi da je taj sićušan predmet zarđao i hrapav.

„Dakle?"

„To je jedan od minijaturnih prislušivača. Ta korozija je kiselina. Ona ga je uništila. U svim prostorijama prislušivači su uništeni. Nismo imali nikakvu vezu."

„Kako ih je bilo ko mogao naći?"

„Sa pravom opremom to je dosta jednostavno. Nema nikakvih dokaza, nema otisaka. To je Omega, g. Taner."

„Ko je to?"

„Čak ni ja to ne znam. Jedino Faset zna. On ima . sve pod kontrolom. Najbolji je na tri kontinenta. Ako meni ne verujete, pitajte saveznog sekretara. Ili predsednika, ako vam je draže. Ništa više se neće dogoditi u ovoj kući."

Džon Taner duboko udahnu nekoliko puta i pogleda agenta. „Shvatate li da niste ništa objasnili?"

„Već sam rekao. Kasnije."

„To nije dovoljno!"

Koul uzvratu Tanerovom upitnom pogledu. „Kakav izbor vi imate?"

„Da pozovem ovamo policajca i da počnem da vrištim.“

„Kakvu biste korist imali od toga? Da sebi osigurate par sati mira. Koliko bi to trajalo?“

Taner će mu postaviti još jedno pitanje. Ma šta da bude odgovor, neće biti važno.

Plan se iskristalisao u glavi Džona Tanera. Međutim, Koul ga neće nikada saznati.

„Šta mi je preostalo da uradim?“

„Ništa. Apsolutno ništa.“

„Kada god vi to kažete, granate zaspu obalu.“

„Nema više granata. S tim je svršeno.“

„Jasno. S tim je svršeno ... U redu. Ja ... ja ... neću ništa da radim. Mogu li sada da se vratim ženi?“

„Naravno.“

„Usput da pitam, je li telefon stvarno popravljen?“

„Da, jeste.“

Direktor vesti se okrenu, ruke su ga bolele, i polako ode u hodnik.

Nikome se više ne može verovati.

Sam će ščepati Omegu.

Ali je sedela na rubu kreveta i slušala priču svog muža. Bilo je trenutaka kada se pitala da li je on uopšte zdrav. Znala je da ljudi poput njenog muža, ljudi koji veći deo vremena rade pod posebnim pritiskom, ponekad podležu slomu živaca. Mogla je da razume ono o noćnim manijacima, o advokatima i berzovnim prevarantima koji se uspanice pri mogućnosti da propadnu pa čak i Džonovu iznuđenu želju da reformiše ono što se reformisati ne može. Ipak je ono što joj je sada pričao bilo van domašaja njenog razuma.

„Zašto si pristao?“ pitala ga je.

„Zvuči glupo, ali su mi namestili zamku. Nisam imao izbora. Morao sam kroz to proći.“

„Ali bilo je dobrovoljno!“ reče Ali.

„Ne sasvim. Kada sam već pristao da Faset otkrije imena, potpisao sam pismen iskaz kojim sam mogao biti optužen u skladu s Aktom o nacionalnoj bezbednosti.“

Kada sam saznao k'o su, bio sam u omći. Nije bilo moguće nastaviti s njima normalne odnose. A da nisam to uradio, mogao sam biti krivično gonjen.“

„Pa to je užasno“, reče Ali tiho.

„Bolje je reći prijavu.“

Ispričao joj je epizode koje su sledile sa Džini i Lejlom pored bazena. I kako je Dik Tremajn došao za njim u garažu. I na kraju kako je Berni zaustio da mu kaže neke stvari baš pred Dženetin vrisak koji je probudio kuću.

„Nije ti rekao o čemu se radi?“

„Rekao je da mi nudi novac za investicije. Ja sam ih oboje optužio da su deo Omega... Potom mi je spasao život.“

„Nije. Čekaj malo.“ Ali mu se primače. „Kada si ti izišao radi suncobrana i kada smo te svi posmatrali na kiši... i kada su kuršumi počeli da zvižde, a mi svi se uspaničili... ja sam pokušala da iziđem napolje, a Lejla i Berni su me zaustavili.“

Vrisnula sam i pokušala sam da im izmaknem. Lejla ne Berni me je pritisnula uza zid. Iznenada je pogledala u Bernija i rekla 'Ti možeš ići, Berni! U redu je, Berni!'... Nisam shvatala, ali ona mu je naredila.“

„Žena ne šalje svoga muža pred vod za streljanje.“

„I ja sam se tome čudila. Pitala sam se da li bih ja imala snage da tebe pošaljem napolje... radi Bernija.“

Tada je Taner ispričao ženi ono o brošu; i zidu bez tragova kuršuma.

„Ali bili su u podrumu, dragi. Nisu bili napolju. Nisu oni pucali na nas.“ Ali je prestala da priča. Sećanje na taj užas bilo je previše. Nije mogla više da priča.

Umesto toga, rekla mu je o Džoovom hysterisanju u dnevnoj sobi i činjenici da ih je Beti Kardone gledala kroz prozor.

„Dakle, tu smo“, reče on kada je ona završila. „A još nisam siguran gde smo.“

„Ali onaj čovek dole rekao ti je da će biti svršeno.“

„Rekli su oni mnogo toga... Ali ko je od njih to? Ili su sva tri para?“

„Ko?“ upita ona.

„Omega. Mora da rade u parovima. Mora da rade u parovima... Ali Tremajnovi i Kardoneovi su otrovani gasom u kolima. Ostavljeni su dole na putu za Lesiter... A možda i nisu?“

Taner stavi ruke u džepove i poče da hoda po sobi. Priđe prozoru i pogleda na travnjak.

„Mnogo je policajaca napolju. Dosađuju se do besvesti. Kladim se da podrum nisu ni pogledali. Pitam se”

Staklo se rasprsnu. Taner se zavrte i krv mu šiknu kroz košulju. Ali vrisnu i pritrča mužu koji je pao.

Ispaljeno je još nekoliko hitaca, ali nijedan nije pogodio prozor. Čuli su se napolju.

Policajac iz hodnika jurnu na vrata i pritrča Taneru. Posle samo tri sekunda stražar iz prizemlja ulete u sobu s izvučenim pištoljem. Napolju se čulo mnogo glasova.

Lejla uđe sva zadihana i pritrča Alisi i njenom palom mužu.

„Berni! Za ime boga, Berni!”

Ali Osterman se nije pojavio.

„Položite ga na krevet!” urlao je policajac koji je dežurao na spratu. „Gospođo, molim vas, dopustite! Dozvolite mi da ga položim na krevet!”

Osterman se čuo kako galami na stepeništu. „Šta se, do vraga, dogodilo?” Ušao je u sobu. „O, Isuse! O, Hnste bože!”

Taner je došao svesti i pogledao je okolo. Mekolif je stajao do doktora; Ali je sedela na krevetu. Berni i Lejla behu mu do nogu i pokušale da mu se nasmeše, hrabreći ga.

„Biće ti dobro. Sasvim površinski”, reče doktor. „Bolno je, ali nije opasno.

Zglobna hrskavica na ramenu, eto šta je.”

„Zar sam pogoden?”

„Pogoden si”, složi se Mekolif.

„Ko me je pogodio?”

„To ne znamo.” Mekolif je pokušavao da prikrije gnev, ali nije mogao. Kapetan je, očito, bio ubeđen da ga ignonšu; tako bitnu informaciju od njega su sakrili. „Ali mogu vam reći da ću vas sve ispitivati celu noć da bih otkrio šta se ovde događa.

Svi ste vi proklete budale i ja to neću dozvoliti!”

„Rana je zavijena”, reče doktor, oblačeći sako. „Možete ustati čim osetite da vam se ustaje, samo pripazite, g. Taner. Nije dublje od jače posekotine. Vrlo mali gubitak krvi.” Doktor se nasmeši i žurno iziđe. Nije imao razloga da ostaje.

U momentu kada su se vrata zatvorila, Mekolif naglo reče: „Da li biste svi pričekali dole, molim vas? Hoću da ostanem nasamo sa g.

Tanerom."

„Kapetane, on je upravo pogođen", reče odlučno Berni. „Ne možete ga sada ispitivati; to vam neću dozvoliti. "

„Ja sam kapetan policije na dužnosti; vaša dozvola mi nije potrebna. Čuli ste doktora. On nije ozbiljno povređen."

„Toliko je propatio!" Ali je zurila u Mekolifa.

„Žao mi je, gospođo Taner. Ovo je neophodno. Hoćete li svi, molim vas..."

„Ne, nećemo!" Osterman se odvoji od žene i priđe šefu policije. „Nije on taj koga treba ispitivati. Treba vas ispitivati. Sva vaša prokleta policija treba da se postavi na tapet... Hteo bih da znam zašto se ona patrolna kola nisu zaustavila, kapetane!

Čuo sam vaše objašnjenje i ne želim da ga prihvatim!"

„Ako tako nastavite, g. Osterman, pozvaću jednog policajca i narediti da vas uhapsi!"

„To ne bih pokušao..."

„Nemojte da me izazivate! Bavio sam se takvima ranije! Njujork sam izradio, lepotane!"

Osterman se pnbrao. „Šta to rekoste?"

„Nemojte da me provocirate. Vi me provocirate!"

„Ne svađajte se!" reče Taner iz kreveta. „Stvarno nemam ništa protiv... Idite svi u prizemlje."

Kada su ostali sami, Taner je seo. Rame je bolelo, ali ga je mogao slobodno pokretati.

Mekolif priđe krevetu i obema rukama se uhvati za ogradu. Govorio je mirno.

„Sada je na vas red. Recite mi šta znate ili ću vas prijaviti za prikrivanje pokušaja ubistva."

„Ta oni su hteli ubiti mene."

„I.to je ubistvo. Ubistvo. Nije uopšte važno da li se radi o vašem ubistvu ili ubistvu onog krupnog jevrejskog kopilana!"

„Zašto ste tako neprijateljski raspoloženi?" upita Taner. „Kažite mi. Trebalo bi da klečite preda mnom i da molite. Ja plaćam porez, a vi mi niste zaštitili kuću."

Mekolif je u nekoliko navrata pokušao da govori ali se gušio u sopstvenom besu.

Konačno je uspeo da se kontroliše.

„U redu. Znam da mnogi od vas ne vole načm na koji ja obavljam posao. Vi pokvarenjaci hoćete da me izbacite i da dovedete nekog jebenog hipija iz neke glupe upravne škole! Ali jedini način da vam to uspe jeste da ja userem motku. A ja to neću učiniti! Moj dosje ostaje čist! Ovaj grad ostaje čist! Dakle, reći ćete mi šta se ovde događa i ako mi bude potrebna pomoć, pozvaću je! Ne mogu to da uradim tek onako!"

Taner se podiže sa kreveta, najpre nesigurno, a potom na sopstveno iznenađenje sasvim čvrsto.

„Verujem vam. Vi ste odveć besni da biste lagali... I u pravu ste. Mnogima od nas vi se ne dopadate. Ali to je već alhemija, i zato je bolje da o tom ne pričamo..."

Ipak, ja ne odgovaram na vaše pitanje. Umesto toga, ja vam naređujem. Ovu ćete kuću čuvati danonoćno dok vam ja ne kažem da prekinete! Razumete li to?"

„Ja ne prihvatom naređenja!"

„Moja naređenja ćete izvršiti. Ako nećete, prikazaću vas na šezdeset miliona televizijskih ekrana kao primer zastarele, neobrazovane, neprosvećene opasnosti za stvaran zakonski poredak! Bićete lišeni čina. Dobiti penziju i nestati."

„Ne biste, valjda, to uradili..."

„Mislite da ne bih? Provente."

Mekolif je stajao unoseći se u lice Taneru. Žile na vratu su mu tako nabrekle da je direktor vesti pomislio da će se rasprsnuti. „Mrzim vas, kopilane!" reče hladno.

„Mrzim vaše trbušme."

„Kao i ja vašu... Video sam vas na delu... Ali to sada nije važno. Sedite."

Deset minuta kasnije Mekolif je izjurio u julsku oluju koja je malaksavala. Iza sebe je zalupio glavna vrata i izdao nekoliko kratkih naređenja pomoćnicima na travnjaku. Om su ih prihvatili sporo otpozdravljajući, i Mekolif se popeo u auto.

Taner uze košulju sa vitrine i nespretno je obuče. Iziđe iz spavaće sobe i krenu niz stepenice.

Ali je bila u hodniku u razgovoru sa jednim policajcem i primetila ga je. Požuri mu u susret.

„Policija se fazmilela svuda okolo. Volela bih da ih ima čela armija... O, bože!

Pokušavam da se smirim. Stvarno pokušavam! Ali ne mogu!" Zagrla ga vodeći računa o zavoju ispod košulje. „Šta ćemo da radimo? Kome ćemo se privoleti?"

„Sve će biti u redu... Treba samo da pričekamo malo."

„Zbog čega?"

„Mekolif će mi doneti informaciju."

„Kakvu informaciju?"

Taner povede Ali do zida. Govorio je polako, gledajući da ih policajac ne posmatra. „Ko god da je bio napolju pred prozorima podruma povredjen je. Za jednog znam da je teško ozleđen u nogu. Za drugog ne možemo da budemo sigurni, ali Berni misli da ga je pogodio u rame ili u grudi. Mekolif će proveriti Kardoneove i Tremajne. Tada će me nazvati. To može potrajati, ali će me obavestiti."

„Da li si mu rekao na šta da pripazi?"

„Ne. Ništa. Jednostavno sam ga zamolio da prati njihove priče o tome gde su bili.

To je sve. Ne želim da Mekolif donosi odluke. To je za Faseta."

Ali nije ni za Faseta, pomisli Taner. Nije više ni za koga nego za njega lično. Reći će Ali kada bude morao. U poslednjem trenutku. Nasmeši joj se i obgrli je rukom oko pojasa i poželi da ponovo može da je voli slobodno.

Telefon je zazvonio u deset i četrdeset sedam.

„Džon? Ovde Dik. Mekolif je dolazio kod mene." Tremajn je teško disao, ali je nastojao da mu glas ostane miran. Međutim, nije se baš uspešno kontrolisao.

Pojma nemam u šta si upetljan u ubistvo s predumišljajem, za ime boga! i ne želim ni da znam, ali za mene je već previše! Žao mi je, Džone, ali ja odlazim sa familijom. Imam rezervacije za avion u deset ujutro."

„Kuda idete?"

Tremajn nije odgovorio. Taner ponovo progovori. „Pitao sam te kuda idete."

„Izvini, Džone, može zvučati pokvareno, ali ne želim da ti kažem."

„Mislim da shvatam... Učinite nam jednu uslugu. Navratite kada budete išli na aerodrom.“

„To ne mogu da obećam, Do viđenja.“

Taner zadrža prst na telefonu, a onda okrenu broj. Nazvao je policijsku stanicu u Sedli Veliju.

„Policija. Narednik Dejl.“

„Molim kapetana Mekolifa. Treba ga Džon Taner,“

„On nije ovde, g. Taner.“

„Možete li ga pronaći? Hitno je.“

„Mogu da pokušam radiovezom'. Hoćete li pričekati?“

„Ne, samo mu recite da me nazove što pre.“ Taner je dao svoj broj i spustio slušalicu. Mekolif je verovatno na putu do Kardoneovih. Do sada je već morao stići. Uskoro će nazvati, Taner se vratio u dnevnu sobu. Hteo je da Ostermane izbaciti iz ravnoteže.

Bio je to deo njegovog plana.

„Ko je zvao?“ upita Berni.

„Dik. Čuo je šta se dogodilo... On odlazi sa familijom.“

Ostermam se zgledaše.

„Kuda?“

„Nije rekao. Avion im poleće u deset ujutro.“

„Nije rekao kuda odlazi?“ Berni ustade tobože slučajno, ali nije mogao da priknje uznemirenost.

„Rekao sam vam. Nije hteo da mi kaže.“

„Nisi tako rekao.“ Osterman je gledao Tanera,

„Rekao si nije rekao. Tu postoji razlika.“

„Mislim da postoji. . . Još misliš da treba da idemo za Vašmgton?“

„Šta?“ Osterman je gledao u svoju ženu. Nije čuo Tanerovo pitanje.

„Da li još misliš da treba da idemo za Vašmgton?“

„Da.“ Berni je buljio u Tanera. „Sada više nego ikada. Potrebna ti je zaštita. Prava zaštita. . . Oni pokušavaju da te ubiju, Džone.“

„To se i ja pitam. Da li oni pokušavaju da ubiju baš mene.“

„Šta hoćeš da kažeš?“ Lejla ustade i unese se u lice Taneru.

Telefon zazvoni.

Taner se brzo vratio u radnu sobu i podiže slušalicu. Bio je to Mekolif.

„Slušajte“, Taner brzo reče. „Hoću da mi tačno opišete tačno gde je Tremajn bio za vreme ispitivanja.“

„U svojoj radnoj sobi.“

„Gde u njegovoj radnoj sobi?“

„Za pisaćim stolom. Zašto?“

Je li ustajao? Je li šetao? Da li se, na primer, s vama rukovao?“

„Ne. . . Mislim da nije. Ne, nije.“

„A šta je sa njegovom ženom? Ona vas je pustila?“

„Ne. Pustila me je služavka. Tremajnova žena je bila na spratu. Bolesna je. To smo proverili; zvali smo doktora, sećate se?“

„U redu. Sada mi recite za Kardoneove. Gde ste njih našli?“

„Prvo sam razgovarao sa njegovom ženom. Jedno od dece me je uvelo kod nje.

Ležala je na divanu, a muž joj je bio u garaži.“

„Gde ste s njim razgovarali?“

„Upravo sam vam rekao. U garaži. Nisam se tamo mnogo zadržao. On je na putu za Filadelfiju. Otac mu je teško bolestan. Već su ga ispovedili.“

„Za Filadelfiju?... Gde je tačno bio?“

„Već sam vam rekao, u garaži! Imao je spakovane kofere. Bio je u autu. Rekao mi je da požurim. Želeo je da krene.“

„Bio je u autu?“

„Tako je.“

„Zar vam to nije izgledalo čudno?“

„A zašto bi? Za ime boga, otac mu umire! Toliko je želeo da stigne u Filadelfiju.

Ovo ću proveriti.“

Taner spusti slušalicu.

Nijedan par nije se zatekao u normalnim uslovima. Nijedan nije ustajao, nije hodao. Oba para imala su razloge da se ne pojave u njegovoj kući u nedelju.

Tremajn za stolom, zaplašen, nepomičan.

Kardone je sedeo u automobilu, jedino zabrinut kada će da krene.

Jedan ili obojica ranjeni

Jedan, ili možda obojica, Omega,

Stigao je njegov čas. Napolju je prestala kiša; putovanje će mu biti olakšano, iako će šume biti još mokre.

U kuhinji se presvukao u odeću koju je doneo iz spavaće sobe: crne pantalone, crn pulover dugih rukava i patike. Stavio je novac u

džep, vodeći računa da u sitnišu ima barem šest desetica. Na kraju je zakačio olovku sa lampicom za pulover.

Potom je izišao na vrata prema hodniku i pozvao je Ali u kuhinju. Ovog momenta se bojao mnogo više nego svega onoga što je stajalo pred njim. Ipak, nije bilo drugog načina. Znao je da mora da joj kaže.

„Šta to radiš? Zašto ”

Taner stavi prst na usne i privuče je sebi. Otišli su na drugi kraj kuhinje, do vrata za garažu, najdalje tačke od hodnika. Mirno joj je šaptao.

„Sećaš li se da sam te molio da mi veruješ?”

Ali je lagano klimala glavom.

„Izlazim samo nakratko; samo malo. Sastaću se sa nekolicinom ljudi koji nam mogu pomoći. Mekolif je sa njima kontaktirao.”

„Zašto oni ne mogu doći ovamo? Ne želim da izlaziš. Ne možeš da iziđeš!”

„Ne postoji nikakav drugi praktičan način. Tako je dogovoreno”, lagao je, znajući da ona sumnja da on laže. „Telefomraću ti vrlo brzo. Tada ćeš znati da je sve u redu. Ali pre nego što ti se javim hoću da kažeš Ostermanima da sam otišao u šetnju. . . Uzbuđen sam, ili reci šta hoćeš. Važno je da pomisle da ti veruješ da sam izišao u šetnju. Da ću se svakog časa vratiti. Možda razgovaram sa nekim od ljudi napolju.”

„Sa kime ćeš se sastati? Moraš mi reći.” ”

„Sa Fasetovim ljudima.”

Ona ga je gledala pravo u oči. Laž se uselila između njih i ona ga je gledala ispitivački. „Moraš li to?” upita ga mirno.

„Da,” Nespretno je zagrlj u nestrpljenju da iziđe, i uputi se ka kuhinjskim vratima.

Napolju je šetao svojim imanjem, razgovarajući sa policajcima ispred i iza kuće, do trenutka kada je smatrao da niko više posebno ne obraća pažnju na njega, a onda se izgubio u šumi.

Napravio je veliki krug prema zapadu, služeći se slabom svetlošću lampice sa olovke da bi izbegao prepreke. Vlažnost i mekoća tla otežavali su mu hod, ali je na kraju ugledao svetla svojih komšija Skanlanovih, oko sto metara od ruba njegovog imanja. Sav mokat približio se zadnjem tremu Skanlanove kuće i pozvonio.

Posle petnaest minuta opet više nego što je Taner predvideo seo je u Skanlanov

„mercedes" i upalio motor. Skanlanov pištolj marke „smit i veson" bio mu je za pojasom, a tri rezervna šaržera bila su u džepu.

Taner skrenu levo niz Ulicu voćnjaka ka centru grada. Bese prošla ponoć; kasnio je prema svom planu.

Za trenutak je ispitivao sebe i svoje postupke. Nikada sebe nije smatrao posebno hrabrim čovekom. Sva hrabrost koju je ranije pokazao rađala se uvek u momentu.

Ni sada se nije osećao kuražnim. Bio je očajan.

Izgledalo je čudno. Njegov strah dubok, snažno osećanje užasa sa kojim je živeo danima sada je sam stvorio ravnotežu, sam je izrodio svoj gnev. Gnev što njime mampulišu. To više nije mogao da prihvata.

Sedl Veli je bio tih, glavna ulica meko osvetljena gasnim lampama, pročelja radnji odavala su sliku tihog bogatstva. Bez neona, bez bleštavog svetla, sve ublaženo. .

Taner prođe pored krčme i taksistanice, zatim smota i parkira se. Javna telefonska govornica bese tačno nasuprot „mercedesu". Želeo je da auto bude tako parkiran da može da osmatra ceo prostor. Pređe ulicu i nazva prvi broj.

„Ovde Taner, Tremajne. Budi miran i slušaj me ... S Omegom je gotovo. Ona je rasturena. Jaje opozivam. Ciriha je opoziva. Izložili smo vas poslednjem testu i niste uspeli. Glupost koju ste svi pokazali za nevericu je! Ja večeras izdajem poslednja naređenja. U pola tri da budeš kod depoa na putu za Lesiter. I nemoj da zoveš moju kuću. Telefoniram iz grada. Tamo ću se dovesti taksijem. Moja kuća je pod prismotrom zahvaljujući vama! Budi kod depoa u pola tri i povedi Virdžiniju.

Omega je propala! Ako hoćeš da ostaneš u životu, budi tamo ... U pola tri!"

Taner spusti slušalicu. Kardoneovi su sledeći.

„Beti? Ovde Taner. Slušaj dobro. Dočepaj se Džoa i reci mu da je s Omegom svršeno. Ne zanima me kako ćeš to uraditi, ali da si ga vratila ovamo. To je naređenje iz Ciriha. Reci mu tako!... Omega je propala. Sve ste vi velike budale.

Onesposobljavanje mojih kola bilo je glupo. Ja izdajem poslednja naređenja noćas u pola tri kod lesiterskog depoa. Ti i Džo da budete tamo! Cirih vas očekuje. I nemojte ni slučajno da pokušate da me nazovete. Zovem iz grada. Moja kuća je pod prismotrom. Uzeću taksi. Zapamti. Kod lesiterskog depoa • reci Džou."

Taner još jednom spusti slušalicu. Njegov treći poziv bio je sopstvenoj kući.

„Ali? Sve je u redu, draga. Nema razloga da brineš. Nemoj sada da pričaš. Daj mi odmah Bermja... Ali, ne sada! Daj mi Bermja na telefon!.... Berni, ovde Džon. Žao mi je što sam otišao, ali morao sam. Znam ko je Omega, ali mi treba tvoja pomoć.

Zovem iz grada. Kola će mi trebati kasnije... ne sada; kasnije. Neću da se moja kola vide u gradu. Uzeću taksi. Čekaj me kod lesiterskog depoa u pola tri. Skreni desno s autoputa i idi prema istoku potom put zavija prema severu oko jednu milju. Tamo ćeš videti velik ribnjak sa belom ogradom oko njega. Na drugoj strani je put za Lesiter. Produži tim putem par milja i videćeš depo ... To je sve, Berni.

Omega će biti kod depoa u pola tri. Za ime boga, nemoj sve da upropastiš! Veruj mi! Ne zovi nikoga i ne radi ništa! Samo budi tamo!"

Taner spusti slušalicu, otvori vrata i potrča ka „mercedesu".

Stajao je u zamračenom tremu prodavnice igračaka. Palo mu je na um da je Skanlanov „mercedes" poznat auto i da Tremajni, Kardoneovi i možda čak Ostermani znaju da je Skanlan njegov najbliži komšija, Razmišljao je da bi to mogla biti njegova prednost. Ako pretpostave da je posudio automobil, pretpostaviće i da je ostao na tom području. Hajka će, u tom slučaju, biti temeljita.

Preostalo je jedino da čeka. I to sve do polaska ka lesiterskom depou, malo posle dva.

Čekaće tu u centru da vidi ko će sve krenuti za njim; ko će pokušati da ga spreči da organizuje randevu. Koji par? Ili će biti sva tri? Jer Omega mora da je zaplašena.

Ono neizrecivo je rečeno; misterija je izneta na videlo.

Omega će morati pokušati da ga spreči. Ako je išta od onoga što je Faset rekao istina, to je njihov jedini cilj delovanja. Da ga spreče da stigne do depoa. Računao je na to. Neće ga zaustaviti za to će se postarati, ali je hteo da unapred zna ko mu je neprijatelj.

Pogledao je ulicu u oba pravca. Videlo se samo četvoro ljudi. Jedan par u šetnji, jedan muškarac koji je izlazio iz krčme, i vozač koji je zaspao* za volanom taksija.

Sa istočne strane grada Taner ugleda farove automobila koji se lagano približavao.

Uskoro vide da su to njegova teretna kola. Povuče se sve do vrata.

Kola je vozila Lejla Osterman. Sama.

Tanerov puls se ubrza. Šta je to uradio? Nikada mu pre nije palo na pamet da bi se bilo koji par razdvojio u krizi! Pa ipak, Lejla je bila sama! A Ostermana ništa ne može da spreči da njegovu familiju zadrži kao taoce! Osterman je pod zaštitom, a ne pod hajkom. Može da se kreće slobodno, i da napusti imanje ako zaželi. Može da prisili Ali i decu da pođu s njim ako bude smatrao potrebnim!

Lejla parkira ispred krčme, iziđe i žurno krenu prema vozaču taksija da bi ga prodrmala da se probudi. Za trenutak su tiho razgovarali. Taner nije mogao da ih čuje, Na kraju Lejla se vrati ka krčmi i uđe unutra. Taner ostade na vratima, prebirući desetice u džepu, čekajući da ona iziđe. Čekanje je bilo pravo mučenje.

Mora da dospe do telefona. Mora da dobije policiju! Mora da se uveri da mu je porodica sigurna!

Konačno se ona pojavi, uđe u kola i odveze se. Pet ili šest blokova prema zapadu skrenu desno; auto se izgubi.

Taner jurnu preko ulice do telefonske govornice. Ubaci deseticu i okrenu broj.

„Alo?“

Ja sam."

„Gde si...“

„To sada nije važno. Sve je u redu... Jesi li ti dobro?“ Slušao je pažljivo ne bi li primetio neki lažan prizvuk.

„Naravno da jesam. Jako smo zabrinuti za tebe. Šta radiš?“

Delovala je prirodno. Sve je u redu.

„Nemam vremena. Želim da...“

Ona ga prekinu. „Lejla je izišla da te traži. Napravio si strašnu grešku. . .

Razgovarali smo. Ti i ja nismo bili u pravu, dragi. Veoma smo pogrešili. Berni se toliko zabrinuo da je mislio ...“

On je prekinu. Nije imao ni trena za gubljenje; ne na Ostermana, ne sada. „Moram da prekinem razgovor. Ostani sa čuvarima. Uradi kako ti kažem. Nemoj da ih gubiš iz vida.”

Prekinuo je vezu pre nego što je mogla da mu odgovori. Morao je da dobije policiju. Radilo se o trenucima.

„Policija. Dženkins na telefonu.”

Dakle, čovek koji je povučen zbog Omege ponovo se vratio. Mekolif ga je pozvao.

„Policija”, ponovi on osorno.

„Ovde Džon Taner...”

„Hriste bože, gde si to? Svuda te tražimo!”

„Nećete me naći. Sve dok ja ne budem želeo.. . A sada, slušajte! Ona dva policajca u kući hoću da budu uz moju ženu. Ne sme nikako ostati sama! Ni deca! Nikako!

Nijedno od njih ne sme da ostane nasamo s Ostermanom!”

„Naravno. To nam je jasno! A sada mi recite gde ste! Nemojte biti budala!”

„Nazvaću vas kasnije. Ne pokušavajte da uhvatite ovaj poziv. Izgubiću se odavde.”

Zalupi slušalicu i otvori vrata, tražeći bolje mesto od trema prodavnice. Od tih vrata ne bi mogao da trči neprimećen. Pošao je preko ulice. Vozač taksija je ponovo zaspao.

Iznenada ču riku automobila, čija sirena se nije čula. Prema njemu je jurio automobil bez farova. Izronio je niotkud strahovitom brzinom; on je bio njegova meta. Naglo potrča ka suprotnom pločniku, tik ispred zahuktalog vozila. Baci se prema ivičnjaku izvijajući se ispred automobila.

U istom trenu oseti snažan udarac u levu nogu. Potom se čulo grebanje guma koje su strugale uz ivičnjak. Taner pade prevrćući se i vide crn automobil koji zamalo ne udari u „mercedes”, a zatim odjuri niz Veli ulicu.

Bol u nozi bio je mučan; rame mu je podrhtavalo. Nadao se da će moći da hoda.

Mora biti sposoban da hoda!

Vozač taksija trčao je prema njemu.

„Bože! Šta se dogodilo?” „Pomagajte, molim vas.”

„Naravno! Naravno! Jeste li dobro?... Taj tip mora da je bio nakresan! Isuse!

Mogao je da vas ubije. Hoćete li da pozovem doktora?"

„Ne. Mislím da mi neće trebati."

„Telefon je tamo preko. Pozvaću žace! Om će odmah dovesti doktora!"

„Ne! Nemojte! Dobro mi je ... Samo mi pomognite da nekako počnem da hodam."

Bilo je bolno, ali Taner oseti da može da hoda. To je bilo važno. Bol nije uopšte smetao. Ništa nije bilo važno osim Omega. A Omega je sada na otvorenom.

„U svakom slučaju, bolje je da pozovem policiju", reče vozač, držeći Tanera za ruku. „Taj klipán trebao bi da bude proteran iz saobraćaja."

„Ne... Hoću da kažem da nisam video registraciju. Nisam čak video ni kakav je auto. To ne bi nimalo pomoglo."

„Slažem se. Zaslužio je kopilan da drmne u stablo."

„Da. Tako je." Taner je sada hodao sam. Biće sve u redu.

Telefon na taksistanici zazvoni.

„Ono je telefon za mene ... Jeste li dobro?"

„Naravno. Hvala."

„Subota uveče. Verovatno je to jedni poziv koji ću dobiti tokom cele smene.

Dežura samo jedan taksi. Subota uveče. I jedan je previše." Vozač ode. „Srećno, bato. Sigurni ste da vam ne treba doktor?"

„Ne, stvarno mi ne treba. Hvala."

Video je da vozač zapisuje adresu, a onda ču njegov glas kako je ponavlja.

„Tremajn. Breskvina ulica šesnaest. Stižem za pet minuta, gospođo." Odloži slušalicu i pneti da ga Taner posmatra. „Šta mislite o tome? Hoće da ide u motel.

S kime mislite da se tamo lomata?"

Taner se zapanjio. Tremajni imaju dva vlastita automobila ... Da li je Tremajn odlučio da ignonše naređenje da se nađu kod depoa? Ili računa da će izvlačenjem jedinog taksija prisiliti Tanera da ostane u gradu?

Moguće je i jedno i drugo.

Taner je šepao prema stazi koja je išla naporedo . sa krčmom, a koristila se, prvenstveno, za isporuku namirnica. Otuda bi, budući da je vodila prema gradskom parkiralištu, mogao pobeći neotkriven ako bude potrebno. Zaustavio se na stazi da izmasira nogu. Za jedan sat imaće veliku oteklinu. Pogleda na časovnik. Bilo je dvanaest i četrdeset devet. Još sat vremena pre nego što krene prema depou. Možda će se crna kola vratiti. Možda će naići druga.

Jako' mu se pušilo, ali nije hteo da pali šibicu blizu ulice. Žar cigarete mogao je da pokrije, ali ne i plamen šibice. Ode u stranu desetak koraka i pripali. Ču nešto iza sebe. Koraci?

Polako se vraćao prema ulazu u glavnu ulicu. Centar je bio pust. Jedini zvukovi su bili prigušeni glasovi iz krčme. Tada se vrata otvonše i iziđe troje ljudi. Džim i Nensi Lumis sa čovekom kojeg nije poznao. Tužno se nasmeši za sebe.

On, Džon Taner, ugledni direktor televizijskog programa, skriva se u nekoj mračnoj aleji prljav, mokar, sa ranom od kuršurna u ramenu i modricom koja sve više otiće, a koju je dobio od vozača koji je hteo da ga ubije i ćutke gleda kako Džim i Nensi izlaze iz paba. Džim Lumis. I njega je zakačila Omega a da to neće nikada ni znati. Sa zapadne strane glavne ulice u pravcu Puta 5 išao je polako jedan automobil brzinom ne većom od deset milja na čas. Izgledalo je da vozač traži nekoga ili nešto na glavnoj ulici.

Bio je to Džo.

Nije otišao u Filadelfiju. Nema oca na samrti u Filadelfiji. Kardoneovi su lagali.

Za Tanera to nije bilo iznenađenje.

Leđima se osloni o zid da bi bio neprimetan, ali on je bio krupan čovek. Samo zato što mu je davao osećaj sigurnosti, Taner izvuče pištolj iz pojasa. Ubiće Kardonea ako bude morao.

Kada je automobil bio na desetak koraka od njega, dva kratka zvuka sirene iz drugog automobila, koji je dolazio iz suprotnog smera, naterашe Kardonea da se zaustavi.

Ta druga kola su se brzo približavala.

Vozio ih je Tremajn. Kada je prolazio pored aleje, Taner primeti paniku na njegovom licu.

Advokat se zaustavi pored Kardonea i njih dvojica su tiho i užurbano govorila.

Taner nije mogao da razabere šta govore, ali je video da govore brzo i veoma uzbuđeni. Tremajn se okrenu i odjuriše u istom pravcu.

Taner odahnu i protegnu svoje bolno telo. Svi su opravdali sumnje. Svi za koje je znao i još jedan, za koga nije znao. Omega plus jedan, razmišljao je. Ko je bio u onom crnom automobilu? Ko je pokušao da ga pregazi?

Nema nikakvog smisla da to više odlaže. Video je ono što je morao da vidi.

Dovešće se na par stotina koraka od lesiterskog depoa i čekati da se Omega pojavi.

Iziđe iz aleje i krenu prema kolima. A onda se zaustavi.

S autom nešto nije bilo u redu. Na prigušenoj svetlosti gasne lampe primetio je da je zadnji deo kola legao na asfalt. Branik je bio samo desetak centimetara iznad pločnika.

Pritrča kolima i upali olovku sa lampicom. Obe zadnje gume su bile izduvane, a težinu automobila držale su felge. Čučnu dole i vide dva noža koji su izvirivali iz izduvanih guma.

Kako? Kada? U svakom trenu bio je na samo dvadeset koraka! Ulica je bila pusta!

Nikoga na njoj! Niko nije mogao da puže iza „mercedesa“ neprimećeno!

Osim, možda, za onih nekoliko trenutaka u aleji. Kada je pripaljivao cigaretu i kada je čučao pored zida gledajući Tremajna i Kardonea. Onda kada je pomislio da čuje korake.

Gume su probušene jedva pre pet minuta. „O, bože! pomisli Taner. Podvale uopšte nisu prestajale! Omega mu je za petama. I zna sve. Svaki potez koji napravi. U

svakom momentu!

Šta ono htjede Ali da mu kaže preko telefona? Berni je... šta? Krenu ka telefonskoj govornici, vadeći poslednju desetku iz džepa. Izvuče pištolj i osvrnu se prelazeći ulicu. Onaj koji je izbušio gume možda čeka i posmatra. „Ali?“

„Za ime boga, dragi, dođi kući!“ Još malo, dušo. Nema problema. Uopšte nema problema... Samo hoću nešto da te pitam. Važno je,”

„Isto tako je važno da dođeš kući!“ „Rekla si mi pre da je Berni nešto odlučio. O

čemu se radi?“

„Ah. .. kada si nazvao prvi put. Lejla je izišla da te traži; Berni nije želeo da nas ostavi same. Ali se bojao da nju nećeš poslušati i kako je policija bila ovde, on je odlučio da te lično potraži." „Je li otišao „trijumfom"?" „Nije. Posudio je kola od jednog policajca." „0, bože!" Taner nije nameravao da eksplodira u slušalicu, ali nije uspeo da se suzdrži. Taj crni automobil koji se pojavio niotkud! Taj plus jedan zaista je deo trojice! „Je li se vratio?"

„Nije. Ali jeste Lejla. Ona misli da se on možda izgubio."

„Nazvaću te." Taner spusti slušalicu. Naravno da je Berni 'izgubljen'. Nije imao vremena da se vrati. Ne od momenta od kojeg je Taner bio u aleji, ne otkad su gume isečene.

Sada je shvatio da, na neki način, mora da stigne do lesiterskog depoa. Da stigne i da se smesti pre nego ga ijedan deo Omega uspe da zaustavi, ili da sazna gde je.

Lesiterski put se nalazio dijagonalno prema severozapadu, oko tri milje od centra Sedli Velija. Depo možda još malo dalje od milje. Ići će pešice. To mu je jedino preostalo.

Krenuo je što je brže mogao, hramajući sve manje, da bi se u jednom momentu sklonio u jednom ulazu. Niko ga nije sledio.

Kretao se prema severozapadu u cikcak dok nije stigao u predgrađe gde nije bilo trotoara, već samo veliki travnjaci. Sada Lesiter nije bio daleko. Dva puta je legao na zemlju dok su automobili jurili pored njega, jer su vozači tu zaboravljali na sve osim na put ispred sebe.

Konačno je kroz šumicu iza lepo uređenog travnjaka, koji nije ličio na njegov, stigao do puta za Lesiter.

Na grubo katramsanoj površini skrenuo je levo i počeo poslednju etapu svog putovanja. Prema njegovoj proceni, preostala mu je najviše milja i po. Do napuštenog depoa može da stigne za petnaest minuta ako noga bude izdržala. Ako ne bude, on će jednostavno usporiti, ali će svakako stići tamo. Časovnik je pokazivao jedan i četrdeset jedan. Ima vremena.

Omega neće stići rano. Ne može. Ona ili oni ne znaju šta ih čeka.

Taner je hramao pored puta i otkri da se oseća bolje • bezbedmje držeći Skanlanov pištolj u ruci. Iza sebe primeti treperenje svetlosti. Farovi na udaljenosti od nekoliko stotinakoraka. Zađe u šumu i pnp se uz blatnjavo tlo. Kola prođoše pored njega idući polako. Ista ona

crna kola koja su pokušala da ga pregaze; zbog nedostatka uličnih svetiljki nije mogao da ih identifikuje.

Kada su se izgubila iz vida, Taner se vrati na put. Razmišljao je o tome da ide šumom, ali to nije bilo izvodivo. Brže će stići čistom površinom. Nastavio je da hoda, sada šepajući, pitajući se da li taj crni automobil pripada policajcu trenutno raspoređenom u br. 22 u Ulici voćnjaka. Da li je vozač pisac po imenu Osterman.

Prešao je gotovo pola milje kada su se svetla ponovo pojavila, samo sada ispred njega. Zaroni u šiprag, moleći boga da ostane neprimećen dok leži s otkočenim pištoljem.

Automobil se približavao neverovatnom brzinom. Ko god da vozi, juri da nekoga pronađe.

Da li to njega traži?

Ili Lejlu Osterman?

Ili da se nađe sa Kardoneom, čiji otac nije na samrti u Filadelfiji. Ili Tremajna, koji nije na putu za motel u blizini aerodroma „Kenedi“.

Taner ustade i nastavi da hoda, dok ga je noga sve više izdavala, stežući čvrsto pištolj u ruci.

Iziđe iz zavoja i ugleda ga. Jedna jedina nagnuta ulična lampa osvetljavala je propalu staničnu zgradu. Stari betonski depo bio je zamandaljen daskama, džinovska travuljina zloslutno je štrcala iz pukotina trulog drveta. Neko ružno sitno lišće izbijalo je iz temelja.

Nije bilo vetra, ni kiše, ni zvuka izuzev ritmičkog kapanja vode sa hiljada grana i lišća poslednji ostaci oluje.

Zaustavio se na rubu starog parkirališta zaraslog u korov, pokušavajući da odluči gde da se smesti. Bilo je skoro dva sata i morao je da nađe skrovito mesto. Samu staničnu zgradu! Možda bi mogao da uđe unutra. Krenu preko šljunka i korova.

Zaslepljujuća svetlost udari ga u oči; njegovi refleksi gurnuše ga napred. Prevrnu se preko ranjenog ramena, pa ipak ne oseti bol. Snažna svetlost razbi tamu oko depoa i pucnji odjeknuše kroz pusto područje. Kuršumi su se zanvali u zemlju oko njega i zviždali mu iznad glave. Nastavio je da se prevrće, shvativši da ga je jedan metak pogodio u levu ruku.

Dospeo je do mesta gde je šljunak tonuo i podigao je pištolj prema zaslepljujućoj svetlosti. Gađao je brzo u pravcu neprijatelja. Svetlost se rasprsnu; usledi krik. Taner je povlačio obarač dok nije ispraznio

šaržer. Pokuša levom rukom da izvadi iz džepa drugi okvir i otkri da ne može da pomera ruku.

Ponovo je nastala tišina. Odloži pištolj i nespretno izvuče drugi okvir desnom rukom. Okrenu pištolj naopako i, držeći zubima vruću cev, ubaci nov okvir u ležište, opekavši usne. Čekao je da se neprijatelj pomeri. Da se ičim oglasi. Ništa se nije micalo.

Polako se podiže, a leva ruka mu je bila sasvim nepomična. Držao je pištolj ispred sebe, spreman da povuče obarač i na najmanji pokret u travi.

Ničega nije bilo.

Taner se kretao natraške prema vratima depoa, držeći oružje na gotovs, pažljivo ispitujući tlo da ne bi naišao na neočekivanu prepreku i pao. Stigao je

do zamandaljenih vrata, znajući da ih ne može prova liti ako su zakovana. Bio je sasvim iznuren. Preostalo mu je malo snage.

Ipak je leđima gurnuo vrata i teško drvo malo popusti, pri tom jako škripeći. Taner okrenu glavu taman toliko da vidi da otvor nije veći od sedamosam centimetara.

Stare šarke su bile sasvim zardale. Desnim ramenom udari ivicu vrata i ona popustiše, zagnjurivši Tanera u tamu, na truli stanični pod.

Nekoliko trenutaka ležao je tu gde se zatekao. Vrata stanične zgrade bila su gotovo sasvim otvorena, njihov gornji deo skliznuo sa šarki. Ulična lampa, udaljena pedeset koraka, davala je prigušenu svetlost. Polomljene i nestale daske sa krova bile su drugi, neodgovarajući izvor svetlosti.

Iznenada Taner začu škripu iza sebe. Nepogrešivi bat koraka na trulom podu.

Pokuša da se okrene, da ustane. Ali prekasno. Nešto ga udari u potiljak. Oseti da se onesvešćuje, ali je video stopalo. Obloženo zavojima.

Kako se skljkao na truli pod, i kako mu se smračivalo, pogledao je lice. Taner je znao da je otkrio Omegu.

Bio je to Lorens Faset.

Nije znao koliko je bio u nesvesti. Pet minuta? Jedan sat? Nikako nije mogao da ustanovi. Svoj sat nije mogao da vidi zato što mu je leva ruka bila nepomična. Lice mu je bilo priljubljeno uz grubi

provaljeni pod stanične zgrade u raspadu. Osećao je kako ga krv na ranjenoj ruci lagano golica; glava mu je pucala.

Faset!

Prevarant.

Omega.

Dok je tako ležao, pojedini delovi prošlih razgovora smenjivali su se u njegovim mislima.

„... morali bismo da se zblžimo . . . naše žene bi morale da se zblže
...“

Ali žena Lorenza Fasetta ubijena je u istočnom Berlinu. Ta činjenica bese njegov najdirljiviji argu~ment.

I bese još nešto. Nešto u vezi sa Vudvordovim programom. . . Emisija u vezi sa Ciom pre godinu dana.

„... . Bio sam u Sjedinjenim Državama tada. Video sam to.“ Ali tada nije bio „u Sjedinjenim Državama“. U Vašmgtonu je Faset rekao da je bio na albanskoj granici pre godinu dana. „... četrdeset pet dana cenkanja“. Na poprištu. Zato je uspostavio kontakt sa Džonom.Tanerom, doslednim, čistim direktorom programa vesti, stanovnikom Ponora od kože, koji bese njihov cilj.

Bilo je još nekih "protivurečnosti nijedna tako očita, ali su bile prisutne. Sada mu ne bi nimalo pomogle. Njegov život se okončava u ruševinama lesiterskog depoa.

Pomen glavu i ugleda Fasetta koji je stajao iznad njega.

„Moramo mnogo da ti zahvalimo. Ako si dobar strelac kakvim te ja smatram, od onog napclju si stvorio savršenog mučenika. Mrtav heroj. Ako je samo ranjen, ionako će uskoro biti mrtav... On je drugi deo nas, ali bi čak i on saznao savršen doprinos svog žrtvovanja. . . Vidiš, nisam te lagao. Mi smo fanatici. Moramo da budemo.“

„I šta sada?“

„Čekamo ostale. Jedan ili dvojica moraju da se pojave. Onda će biti gotovo. Sa njihovim i, na žalost, tvojim životom. I Vašmgton će imati svoju Omegu. Tada će, možda, agent po imenu Faset dobiti još jednu pohvalu. Ako ne budu pažljivi, jednog dana će me. unaprediti u direktora operacija.“

„Vi ste izdajnik.“ Taner napipa nešto u mraku pored desne ruke. Bilo je to parče poda dužine oko pola metra i širine nekoliko santimetara. Sa mukom ga privuče i nekako se iskobelja u sedeći položaj.

„Po mom ubeđenju, ne. Možda, nekarakteran. Ne izdajnik. Nemojmo ulaziti u to.

Ne bi shvatio ili dovoljno ćemo tu tačku gledišta. Recimo da ste sa mog stanovišta vi izdajnici. Svi vi. Pogledaj oko sebe...”

Taner zamahnu komadom daske i svom snagom udari po zavijenom stopalu ispred sebe. Krv odmah šiknu, izbijajući kroz gazu. Taner se odbaci i glavom udari u Fasetove prepone, pokušavajući očajnički da ga uhvati za ruku sa pištoljem. Faset vrisnu od bola. Taner se desnom rukom dokopa agentove šake, dok mu je leva bila nepomična i služila je samo kao sakati patrljak. Gurnu Fasetu natrag prema zidu i nagazi petom njegovo ranjeno stopalo, neprestano ga udarajući.

Taner mu izbacila pištolj koji pade na pod, i otkotrlja se prema otvorenim vratima i traci mutne svetlosti, Fasetovi krici parali su tišmu stanične zgrade dok je padao prema zidu.

Džon se dočepa pištolja, podiže ga i uze ga čvrsto u ruku. Ustade, a svaki deo tela ga je užasno bolelo, krv mu je tekla iz ruke.

Faset je bio gotovo u nesvesti, i hvatao je dah u agoniji. Taner je želeo ovog čoveka živog, želeo je živu Omegu. Međutim, tada pomisli na podrum, na Ali i decu i pažljivo nanišani, pa ispali dva hica, jedan u krvavu masu Fasetove rane, jedan u čašicu kolena.

Odšepa prema vratima i osloni se na njih. S mukom pogleda na časovnik: dva i trideset sedam. Sedam minuta posle ugovorenog vremena.

Sada više niko neće doći. Pola Omega leži u agoniji u staničnoj zgradi; ostatak u visokoj, vlažnoj travi iza parkirališta.

Pitao se ko li je tamo.

Tremajn?

Kardone?

Osterman?

Pocepao deo rukava i pokuša da zavije ranu na ruci. Kada bi samo mogao da zaustavi krvarenje, ili da ga barem uspori. Kada bi to uspeo, verovatno bi mogao preći parkiralište i dospeti do mesta odakle se javljala svetlost.

Ali nije mogao, već izgubi ravnotežu i svali se na pod. Nije mu bilo ništa bolje nego Fasetu. Život obojice tu će se ugaziti. U starom depou.

Onda poče zavijanje; Taner nije bio siguran da li mu se pčinjava ili je stvarno.

Stvarno je! Sve jače se čulo. Najpre sirene, a zatim rika motora. Na kraju škripanje kočnica u retkom pesku i blatu.

Taner se podiže na lakat. Svom snagom pokuša da ustane samo na kolena, to bi bilo dovoljno. Bilo bi dovoljno da puže. Da otpuže do vrata.

Svetlost reflektora probijala se kroz pukotine dasaka, a jedan snop ostao je na ulazu. Potom se javi glas pojačan megafonom.

„Ovo je policija! U pratnji smo saveznih vlasti! Ako imate oružje, bacite ga i krenite podignutih ruku!. . . Ako Tanera držite kao taoca, oslobodite ga! Opkoljeni ste. Nema načina da pobegnete!"

Taner pokuša da se javi dok je puzao prema vratima. Onaj glas ponovo progovori.

„Ponavljamo. Bacite oružje.

Taner je razabrao neki drugi glas, koji nije vikao preko megafona.

„Ovamo! Osvetlite ovamo! Kod ovog automobila! Tamo u travi!"

Neko je pronašao ostatak Omege.

„Taner! Džone Taner! Jeste li unutra!?"

Taner dospe do vrata i ispravi se, pridržavajući se za njih pod snopom svetlosti.

„Eno ga! Bože, pogledajte ga!"

Taner pade ničice. Dženkins mu pntrča.

„Tako, Taner. Povezali smo vas što smo bolje znali. Držače dok ne stigne hitna pomoć. Da pokušamo hodati." Dženkins ga uhvati oko pasa i postavi ga na noge.

Dva druga policajca iznosili su Fasetu.

„To je on... To je Omega."

„Znamo. Strašan si ti momak. Za pet godina traganja niko nije uspeo da to otkrije.

U naše ime ščepali ste Omegu."

„Ima još neko. Tamo preko. . . Faset reče da je taj drugi deo njih."

„Našli smo ga. Mrtav je. Još je tamo. Želite li da vidite ko je?"

Da jednog dana pričate unucima."

Taner pogleda Dženkmsa i odgovori sa zadržkom." Da. Da, želim. Mislim da je bolje da znam."

Njih dvojica prođoše kroz travu. Taner je, u isto vreme, bio fasciniran i u velikom iskušenju zbog toga što se približava momenat kada će lično videti drugo lice Omega. Osećao je da ga Dženkins razume. Otkriće mora biti lično, a ne iz druge ruke. Mora da se lično osvedoči u najstrašnji deo Omega.

Izdaja ljubavi.

Dik. Džo. Berni.

Nekoliko ljudi je pregledavalo crni automobil sa razbijenim reflektorom. Telo je ležalo licem prema zemlji. Onako u tami, Taner primeti da se radi o krupnom čoveku.

Dženkins upali baterijsku lampu i prevrnu telo. Svetlosni zrak obasja lice.

Taner se prosto zaledi.

Zagonetno telo u travi bio je kapetan Albert Mekolif.

Jedan policajac se približi i obrati se Dženkinsu sa ruba parkirališta.

„Om hoće da dođu ovamo.“

„Zašto ne? Pripada njihovom terenu. Obala je sigurna.“ Dženkins je govorio više nego prezrivo.

„Idemo!“ doviknu Mekdermot nekim ljudima iz senke sa druge strane parkirališta.

Taner vide tri visoke prilike koje su prelazile šljunak. Polako, nekako nerado.

Berni Osterman. Džo Kardone. Dik Tremajn.

Uz Dženkmsovou pomoć nekako je izišao iz trave. Četvorica prijatelja se suočiše; nijedan nije znao šta da kaže.

„Idemo“, reče Taner Dženkinsu.

„Izvinite, gospodo.“

Nedelja po podne u Sedli Veliju, Nju Džerzi. Dvoje patrolnih kola kružila su kao i obično ulicama, ali nikako nisu povećavala brzinu, i lenjo su skretala u senovite sporedne ulice. Vozači su se smešili deci i mahali stanovnicima koji su obavljali nedeljne poslove. U mnogim otvorenim kolima videle su se torbe za golf i teniski reketi. Sunce je bilo jarko, a stabla i travnjaci su se presijavali osveženi julsom olujom.

Sedl Veli se probudio, i pripremao se za divno nedeljno popodne. Telefoni su zvonili, pravili su se planovi, izvinjavalo se zbog ponašanja od prethodne večeri.

Tim izmjenjima ljudi su se samo smejali kakve to ima veze kada je bila subota uveče. U Sedli Veliju, Nju Džerzi, za sve postupke u subotnje večeri brzo se opraštalo.

Zadnji model tamnoplavog kombija sa belim gumama ušao je u Tanerovo imanje.

Džon Taner je ustao sa kauča i s mukom došao do prozora. Gornji deo grudi i čela leva ruka bili su mu umotani u zavoje. Isto tako, i njegova leva noga od bedra do gležnja.

Taner pogleda kroz prozor dvojicu muškaraca koji su prilazili stazom. Jednoga je prepoznao kao policajca Dženkmsa ali tek pri dužem gledanju. Dženkins nije bio u policijskoj uniformi. Sada je izgledao kao stanovnik Sedli Velija koji radi u Njujorku bankar ili reklamni menadžer. Drugog čoveka Taner nije poznavao.

Nikada pre nije ga video.

„Dolaze“, viknuo je prema kuhinji. Ali je izišla i zaustavila se u hodniku. Bila je odevena nemarno u pantalone i košulju, ali njen pogled nije uopšte bio nemaran.

„Pretpostavljam da s tim moramo da završimo. Služavka je napolju sa Dženet. Rej je u klubu... Takođe, mislim da su Berni i Lejla već stigli na aerodrom.“

„Ako su uspeli. Trebalo je dati izjave, potpisati papire. Dikse ponaša kao svačiji advokat.“

Zvono zazvoni i Ali ode do vrata. „Sedi, dragi. Samo pomalo, rekao ja doktor.“

„U redu.“

Dženkms i njegov drug uđoše. Alisa donese kafu i njih četvoro sedoše, Tanerovi na kauč, a Dženkins i čovek predstavljen kao Grover u fotelje. '

„Vi ste onaj sa kojim sam razgovarao u Njujorku, zar ne?“ upita Džon.

„Da, jesam. Ja sam iz CIE. Slučajno je to i Dženkins. On je ovde raspoređen pre godinu i po dana.“

„Vi ste, gospodine Dženkins, bili vrlo ubedljiv policajac“, reče Ali.

„Nije to bilo teško. Ovo je prijatno mesto, dobri ljudi.“

„Ja sam mislio da se radilo o Ponoru od kože.“ Tanerova odbojnost bese očita.

Došlo je vreme za razjašnjenja. On ih je zahtevao.

„Naravno, i to", dodade tiho Dženks.

„Onda je bolje da o tome popričamo."

„Vrlo dobro", reče Grover. Ja ću reći sve u nekoliko reci. 'Razdeli i ubijaj'. To je bio Fasetov stav. Omegin stav."

„Dakle, to je stvarno bio Faset. Tako se zvao, mislim."

„Naravno da je bio. Deset godina Lorens Faset bio je jedan od najboljih operativaca u Agenciji. Izvrstan dosje. A onda su mu se dogodile neke stvari."

„Prodao se."

„Nikada to nije tako jednostavno", reče Dženks. „Recimo da su se promemla njegova uverenja. Drastično. Postao je neprijatelj."

„I vi to niste znali?"

Grover je oklevao da odgovori. 'Kao da je tražio najmanje bolnu reč. Lagano je klimao glavom. „Znali smo. . . Otkrivali smo postepeno, godinama. Pokvarenjaci Fasetovog kalibra nikada se ne otkrivaju preko noći. To je vrlo spor proces; niz zadataka sa kontradiktornim ciljevima. Pre ili posle ukaže se osnova. Kada se to desi, najviše profitirate... A mi smo tačno to uradili."

„Meni to izgleda veoma opasno, komplikovano."

„Možda postoji jedan stepen opasnosti; komplikovano nije. Faseta smo lukavo namamili, baš kao što je on namamio vas i vaše prijatelje. Uvučen je u operaciju Omega zato što su to garantovali njegovi akreditivi. On je bio briljantan, a ovo je bila eksplozivna situacija . . . Neki zakoni špijunaže predstavljaju suštinu. Ispravno smo pretpostavili da će neprijatelj preneti odgovornost na Faseta da čuva Omegu netaknutom, i da ne dozvoli njeno uništenje. On je, istovremeno, bio general odbrane i napadačka sila. Strategija je dobro razrađena, možete mi verovati. Da li počinjete da uviđate?"

„Da." Taner se jedva čuo.

„'Razdeli i ubijaj.' Omega je postojala. Ponor od kože bio je Sedl Veli. Provera njegovih stanovnika zaista je otkrila švajcarske račune Kardonea i Tremajna. Kada se pojavio Osterman, i za njega je otkriveno da poseduje račune u Cirihi. Prilike su bile savršene za Faseta. Našao je tri para udružena u nezakonite ili barem veoma sumnjive finansijske špekulacije u Švajcarskoj."

„Cinh. Zbog toga ih je to ime činilo tako nervoznim. Kardone se prosto skamenio."

„Imao je sve razloge za to. On i Tremajn. Jedan ortak u veoma poznatoj prevarantskoj kući sa mnogo finansijera iz mafije; a drugi advokat kod firme uključene u sumnjive vezane ugovore Tremajn, specijalista. Mogli su biti uništeni.

Osterman je imao najmanje da izgubi, ali, uprkos tome, kao deo javnog medija, jedna optužba mogla je da nanese katastrofalne posledice. Kao što znate bolje od nas, TVmreže su osetljive."

„Da", reče Taner ponovo kao umrtvljen.

„Ako je, za jedan vikend, Faset uspeo da toliko pojača nepoverenje između tri para da su se počeli žestoko optuživati sledeći korak bilo bi nasilje. Kada je ta mogućnost postala realna, prava Omega je nameravala da ubije barem dva para, a onda je Faset mogao predočiti tobožnju Omegu. Ko bi mogao da ga odbije?

Protagonisti bi bili mrtvi... To je bilo sjajno."

Taner s mukom ustade sa kauča i odšepa do kamina. Ljutito se uhvati za ploču.

„Drago mi je da možete tu da sedite i donosite profesionalne sudove". Okrenuo se vladinim ljudima. „Niste imali nikoje pravo, nikoje pravo! Moja žena, moja deca gotovo su ubijeni! Gde su bili vaši ljudi napolju raspoređeni? Šta se dogodilo sa svom zaštitnom opremom najveće korporacije na svetu? Ko je prisluškivao na onim uređajima ... za koje se pretpostavljalo da su ugrađeni po celoj kući? Gde su bili svi ostali? Ostavljeni smo da skončamo u tom podrumu!"

Grover i Dženkins pustiše da njegov gnev splasne. Mirno prihvatiše Tanerovo neprijateljstvo, sa razumevanjem. U takvim prilikama bili su i pre toga. Grover tiho progovori, suprotno Tanerovom gnevu.

„U operacijama kao što je ova predviđamo takve greške biću pošten, obično se dogodi jedna teška greška. Kada logički razmišljate, to je neizbežno."

„Koja greška?"

Dženkins progovori. „Ja bih hteo na to da odgovorim . . . Greška je bila moja. Ja sam bio viši oficir u 'Ponoru' i jedim koji je znao za Fasetovu izdaju. Jedini. U

subotu uveče Mekdermot mi je saopštio da je

Koul otkrio izuzetnu informaciju, i da mora odmah da me vidi. Nisam to proverio sa Vašingtonom. Nisam utvrdio da li je istina. Samo sam saslušao i odvezao se u grad što sam brže mogao .. .

Mislio sam da je Koul, ili neko ovde u 'Ponoru', otkrio ko je stvarno Faset. Da je tako bilo, iz Vašingtona bi usledio čitav niz novih uputstava..."

„Mi smo bili pripremljeni“, upade Grover. „Rezervni planovi su bili spremni.“

„Stigao sam u Njujork, otišao u apartman hotela . . . a Koul nije bio tamo. Znam da zvuči neverovatno, ali on je otišao nekud na večeru. Ostavio je ime restorana, pa sam pošao tamo. Za to je trebalo vremena. Taksiji, saobraćaj. Nisam mogao da koristim telefon; svi razgovori su se snimali. Faset je mogao da bude unapred obavešten. Konačno sam dospeo do Koula. On nije znao o čemu pričam. Nije poslao nikakvu poruku.“

Dženkins učuta, pričanje ga je naljutilo i uzбудilo. „To je bila ta greška?“ upita Ali.

„Da. Ona je Fasetu dala vremena. Ja sam mu dao vremena.“

„Zar nije Faset previše rizikovao? Da upadne u zamku? Koul je poricao da je poslao poruku.“

„On je računao na rizik. Tempirao je vreme. Budući da je Koul bio u neprekidnom kontaktu sa 'Ponorom', jedna poruka, posebno iz druge ruke, mogla je biti pogrešno shvaćena. Prosto rečeno, ja sam trebao biti ubijen.“

„To opet ne objašnjava ponašanje stražara napolju. Vaš odlazak u Njujork ne objašnjava njihovo nepnsustvo ovde.“

„Rekli smo da je Faset bio briljantan“, nastavi Grover. „Kada vam kažemo zašto nisu bili tu, zašto miljama daleko nije bilo nijedne patrole, shvatićete kako je bio briljantan... On je sistematski povlačio sve ljude sa vašeg imanja na osnovu toga što ste vi Omega. Čovek koga su oni zaštićivali svojim životom bio je, u stvari, neprijatelj.“

Šta?“

„Razmislite o tome. Kada biste jednom već bili mrtvi, ko bi to mogao da opovrgne?“ „Zašto bi poverovali u to?“ „Elektronski prisluškivači. Oni su prestali da funkcionišu u celoj vašoj kući. Jedan po jedan prestali su da emituju. Vi ste jedini znali da oni postoje. Zbog toga ste ih v/eliminirali.“

„Ali nisam ja! Nisam znao ni gde su! Niti još znam!“ „Ništa vam to ne bi pomoglo.“ Sada je govorio Dženkins. „Ti odašiljači imali su

radni kapacitet između trideset šest i četrdeset osam sati. Ne više. Pokazao sam vam jedan sinoć.

Bio je podvrgnut kiselini. Ona je postepeno nagrizala pločice i skraćivala njihov vek... Ali svi ljudi napolju su znali da oni ne funkcionišu. Faset je tada objavio da je učinio grešku. Vi ste Omega, a on to nije shvatao. Kažu mi da je to uradio veoma efektno. Ima nečeg strašnog u tome kada čovek sličan Fasetu prizna veliku grešku. Povukao je patrole, a onda su se on i Mekolif vratili da ubijaju. Mogli su tako da postupe, jer nije bilo mene da ih zaustavim. Udaljio me je sa scene," „Da li ste znali za Mekolifa?" „Ne", odgovori Dženkins. „Na njega nismo čak ni sumnjali. Imao je genijalnu zaštitu. Zatucani policajac u jednom gradiću, veteran njujorške policije, i desna ruka pnde. Iskreno govoreći, prvi put smo pomislili da je i on uključen kada ste vi rekli da policijska kola nisu htela da se zaustave, bez obzira na vaše signale iz podruma. U to vreme nijedna policijska kola nisu bila u blizini; Mekolif je u to bio siguran. Međutim, on ima crveno svetlo. Obična naprava sa sponom koja se može montirati na automobil. Kružio je oko vaše kuće, pokušavajući da vas izvuče napolje... Kada je konačno dospeo ovamo, dve stvari su nas začudile. Prva, da se s njim uspostavio kontakt preko radija. Ne kod kuće.

Druga, opšti opis koji su o njemu dali ljudi sa dužnosti. Da se Mekolif neprestano držao za stomak, tvrdeći da je dobio napad čira. Takav podatak nije zabeležen u njegovom kartonu. Bilo je moguće da je prethodno ranjen. Pokazalo se da je pretpostavka ispravna. Njegov 'čir' bese duboka rana u stomaku. Zahvaljujući učtivosti gospodina Ostermana."

Taner dohvati cigaretu. Ali mu je pripali.

„Ko je ubio onog čoveka u šumi?"

„Mekolif. Nemojte na sebe svaljivati odgovornost. On bi ga bio ubio bez obzira na vas i paljenje svetla. On je, isto tako, otrovao gasom vašu familiju prošle srede.

Upotrebio je policijske zalihe."

„A šta se desilo sa našim psom? U spavaćoj sobi moje kćeri?"

„Faset", reče Grover. „Isporučene su vam kocke leda u jedan i četrdeset pet; ostavljene su u prednjem tremu. Faset je video da može da stvori veću paniku i jednostavno ih je uzeo. Vi ste svi bili na

bazenu. Kada je dospeo unutra, mogao je da "manevriše; on je profesionalac. On je, jednostavno, bio čovek koji je raznosio kocke leda. Čak i da ste ga videli, mogao vam je reći da je to zbog dodatne predostrožnosti sa njegove strane. Vi se sigurno ne biste prepirali. Faset je uklonio i čoveka koji je na putu otrovao gasom Kardoneove i Tremajne."

„Sve je bilo proračunato da nas sve drži u konstantnoj panici. Bez odmora. Da prisili moga muža da pomisli da su svi oni uključeni." Ali pogleda u Tanera i tiho reče: „Šta smo uradili? Šta smo im rekli?"

„Pre ili posle bio sam ubeđen da će se svaka osoba izdati. U to sam bio siguran."

„To si očajnički tražio. Odnosi u ovoj kući, u toku vikenda, bili su veoma lični.

Faset je to znao." Grover pogleda Dženksa. „Naravno, morate shvatiti da su bili preplašeni. Imali su za to razloga, Bez obzira na njihove lične profesionalne krivice, delili su još jednu veću."

„Cirih?"

„Tačno. On je bio odgovoran za njihove zadnje akcije. Kardone nije išao u Filadelfiju da vidi oca na samrti. Nazvao je svog partnera Beneta da iziđe. Nije želeo da razgovara preko telefona i mislio je da mu je kuća pod prismotrom. Pa ipak, nije želeo da ode daleko od familije. Našli su se u restoranu uz Put br. 5...

Kardone je saopštio Benetu o manipulacijama iz Ciriha i ponudio je svoju ostavku da bi se stvari sredile. Njegova zamisao je bila da se pruže dokazi Ministarstvu pravde u zamenu za imunitet."

„Tremajn reče da odlazi danas ujutro ..."

„'Lufthanza'. Pravo za Cirih. On je dobar advokat, vrlo agilna u takvim pregovorima. Izlazi s onim što može da spase."

„Onda obojica pojedinačno ostaviše Berniju u sosu."

„Gospodin i gospođa Osterman imaju sopstvene planove. Sindikat u Parizu spreman je da prihvati njihove investicije. Jedino što je trebalo učiniti jeste uputiti telegram francuskim advokatima."

Taner se podiže sa divana i odšepa prema prozorima koji su gledali na dvorište pozadi. Nije bio siguran da li želi još da sluša. Bolest je bila svuda. Ona nikoga ne šteti, nikoga ne ostavlja nedirnutim. To je rekao Faset. To je spirala, g. Taner.

Niko više ne živi u dubokom zamrzavanju.

Polako se okrenu vladinim ljudima. „Ima još pitanja.“

„Nikada nećemo moći da vam damo sve odgovore“, reče Dženkins. „Bez obzira na to šta vam sada kažemo, pitanja će ostati za sva vremena. Naći ćete nedoslednosti, prividne protivurečnosti, koje će se pretvoriti u sumnje. Pitanja će ponovo postati realna... Teška je to uloga. Za vas je sve bilo previše subjektivno. Odveć lično.“

Radili ste pet dana u stanju iscrpljenosti, sa malo ili nimalo sna. Faset je i na to računao.“

„Ne mislim ja na to. Ja mislim na fizičke stvari. Lejla je nosila broš koji se mogao videti u mraku.“

Nikakvih tragova tanadi nije ostalo na zidu oko nje ... Njen muž nije bio ovde kada sam ja sinoć bio u centru. Neko je tada izbušio gume i pokušao da me pregazi. . .

Randevu kod lesiterskog depoa bila je moja zamisao. Kako je Faset mogao za to da zna, ako mu niko od njih nije rekao?. . . Kako vi možete biti sigurni? Vi niste znali za Mekolifa. Kako znate da nisu. . .“ Džon Taner se zaustavi kada je rekao ono što je mislio. Pogleda Dženkinsa, koji je zurio u njega.

Dženkins je govorio istinu. Pitanja su sada stvarna, obmane odveć lične.

Grover se nagnu u fotelji. „Vremenom će se na sve odgovoriti. Ta pitanja nisu teška. Faset i Mekolif su radili kao tim. Faset je po napuštanju motela naredio da se njegove telefonske veze prebace za njim na novu lokaciju. Veoma lako je mogao radiom naložiti Mekolifu da vas ubije, a onda se prebaciti u depo, kad mu je Mekolif saopštio da nije uspeo. Dobijanje drugih automobila ne predstavlja nikakav problem, bušenje guma nikakav podvig... A broš gospođe Osterman?

Slučajnost. Zid bez tragova metaka? Njegov položaj, kako ga ja razumem, direktnu vatru čini gotovo nemogućom.“

„'Gotovo', 'moglo je biti'... o, bože.“ Taner se vrati divanu i nespretno sede. Uze Ali za ruku. „Čekajte malo.“ Govono je hvatajući dah. „Nešto se juče po podne dogodilo u kuhinji...“

„Znamo“, upade Dženkins smireno, „rekla nam je vaša žena.“

Ali pogleda Džona i klimnu glavom. Oči su joj bile tužne.

„Vaši prijatelji, Ostermani, jesu karakterni ljudi“, nastavi Dženkins. „Gospođa Osterman je videla da njen muž želi, da mora da ode i

pomogne vam. Nije mogao tek tako da miruje i gleda kako vas ubijaju. . . Oni su međusobno vrlo bliski.

Dozvolila mu je da rizikuje svoj život zbog vas."

Džon Taner zatvori oči.

„Ne razmišljajte o tome", reče Dženkins. Taner ga pogleda i shvati.

Grover ustade. Bio je to signal za Dženkinsa da učini isto.

„Sada idemo. Ne želimo da vas više zamaramo. Biće još mnogo vremena. To vam dugujemo. . . Uzgred da kažem, ovo pripada vama." Grover izvuče kovertu iz džepa.

„Šta je to?"

„Pismena izjava koju ste potpisali pred Fasetom. Vaš sporazum s Omegom.

Verujte na moju časnu reč da su svi snimci razgovora pohranjeni duboko u arhivi.

Na ceo milenijum. Za dobrobit obadve zemlje."

„Shvatam... Još samo jedna stvar." Taner zastade, bojeći se svog pitanja.

„O čemu je reč?"

„Ko vas je od njih nazvao? Ko vam je rekao za lesiterski depo?"

„Uradili su to zajedno. Sastali su se i odlučili da zovu policiju."

„Baš tako?"

„Ironija je to, g. Taner", reče Dženkins. „Da su uradili ono što su morali, ništa od ovoga ne bi se dogodilo. Ali tek sinoć su se našli i rekli jedan drugom istinu."

Ubrzo priče prestadoše. Sedl Veli ne bi bio to što jeste da nije prilagodljiv. Svet je zaboravio da pita za Kardoneove i Tremajne posle malo vremena. Oni se, u stvari, nikada nisu sasvim uklapali. Njihovi prijatelji bili su takve ličnosti koje bi čovek jedva poželeo u klubu. Jednostavno, svet nema vremena da mnogo brine o drugima. Ima toliko posla. Sedl Veli je leti veličanstven. A zašto ne bi i bio?

Izolovan, bezbedan, neoskrnavljen.

Džon Taner je znao da nikada više neće biti Ostermanovog vikenda.

Podeli i ubijaj.

Na kraju krajeva, Omega je pobedila.

Sedli Velijem se šino šapat. U krčmi, sa prigušenim svetlom, ljudi su se okupljali u grupicama i tiho razgovarali. U klubu parovi su sedeli pored bazena i lagano pričali o strašnim stvarima, koje su se sručile na njihovu mirnu luku. Kružile su čudne glasine Kardoneovi su otišli na dugi odmor, niko ne zna gde; neki rekoše da u njegovoj firmi ima problema. Ričard Tremajn pije više nego obično, a i njegova uobičajena doza bila je previše. I druge priče su se čule o Tremajmma. Služavka nije više s njima, kuća je daleko od onoga što je bila. Virdžinijina bašta obrasta u korov.

O piscu:

Robert Ludlum (25. svibnja, 1927. New York City - 12. ožujka 2001., Naples, Florida) bio je američki autor 25 trilera. Postoji više od 290

milijuna primjeraka njegovih tiskanih knjiga, a prevedene su na 32 jezika. Ludlum je objavljivao knjige i pod pseudonimom Jonathan Ryder i Michael Shepherd Na osnovu mnogih Ludlumovih romana snimljeni su u filmovi i mini-serije, uključujući Ostermanov vikend, Holcroftovu pogodbu, Straža Apokalipse, Bourneov identitet, Bourneovu nadmoć i Bourneov ultimatum. Smatra se da je i knjiga i mini-serija Covert One, The Hades Factor urađena na osnovi ludlumovih neobjavljenih zabilješki. Bourneovi filmovi s Mattom Damonom u glavnoj ulozi bili su komercijalno vrlo uspješni, iako se pojedini izvaci ili rečenice značajno razlikuju od izvorna materijala.

Ludlumovi romani tipično oslikavaju jednog herojskog čovjeka ili malu grupu individualaca koji se bore protiv snažnijih protivnika čije su namjere i motivacije zle, protivnika koji su kadri upotrijebiti političke i ekonomske mehanizme na zastrašujući način. Njegova je vizija svijeta bila ona gdje su globalne korporacije, vojne sile u sjeni i vladine organizacije udružile da održe (ako je to bilo zloćudno)

"status quo", ili sve to "potkopaju" ako je "status quo" bio dobar. Uz izuzeće pojedinih nepravilnosti u njegovu poznavanju vatrenog oružja, njegovi su romani pažljivo proučeni pružajući točne tehničke, geografske i biološke pojedinosti, uključujući tu i istraživanje amnezije za Bourneov identitet.

Ludlumove su novele često bile inspirirane konspirativnim teorijama, i povijesnim i sadašnjim. Napisao je da je The Matarese Circle bio inspiriran govorkanjima o Trilaterarnoj komisiji, i to objavio samo nekoliko godina nakon što je komisija osnovana. Njegovi su opisi terorizma u knjigama kao što su The Holcroft Covenant i Matarese Circle odražavali teoriju kako su teroristi samo paunovi vlada ili privatnih organizacija, koje žele upotrebljavati teror kao pretekst za uspostavljanje autoritativne vlasti, a ne izolirane bande ideološki motiviranih ekstremista koje su ponekad stvarane da bi to bile.